

ДЖОЕЛ РОЗЕНБЕРГ

СРЕБЪРНИЯТ КАМЪК

Втора книга от
ПАЗИТЕЛИ НА СКРИТИТЕ
ПРОХОДИ

Истинска звезда
в света на фентъзи

ДЖОЕЛ РОЗЕНБЕРГ СРЕБЪРНИЯТ КАМЪК

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

— Поздравявам те, Хугин — каза Харбард на език, който бе по-стар дори от превилите гръб хълмове зад къщата. — Каква вест носиш?

— Война — изграчи гарванът. — Война и слухове за война.

В първа част, „Огненият херцог“, авторът на бестселъри в света на фентъзи, Джоел Розенберг, разкрива тайните на непознати тайнствени земи отвъд скрити портали, където трима приятели попадат сред смъртоносна плетеница от интригите на управляващите благородници. Авторът отново ни връща в света на оживелите легенди и древни незнани сили.

Сред политически интриги и страховити предсказания предстои изпитание на уменията и силите на Иън Силвърстайн. Той трябва да се върне в Тир На Ног, за да спаси живота на повален от болест бог.

Странна болест поваля Хоузи в Северна Дакота. Ако не се върне в дома си, Старейт ще умре. Само че ветровете на войната заплашват отдавна постигнатия в Средните владения мир. Один е избрал Иън да опази мира, да понесе копието на могъщия бог и... неговото предупреждение.

Но се оказва, че мисията на Иън съвсем не е толкова проста. Противно на желанието си, той е въвлечен в предателската игра на смъртни и безсмъртни, в която се решава съдбата на два свята. Тъмната материя, необходима за новото създаване на вселената, все още лежи скрита незнано къде из Тир На Ног. Бъдещето зависи от Вречения войн, който може да е не друг, а онзи, когато наричат Иън Среброкаменни.

Освен Огнения херцог, първата част от сагата „Пазители на скритите проходи“, Джоел Розенберг е автор на прочутите Д’Шаи и поредицата „Пазители на пламъка“. Той живее със съпругата си и двете си дъщери в Минеаполис, Минесота.

ПРОЛОГ

ВОЙНА И СЛУХОВЕ ЗА ВОЙНА

*Здрачът вече се сгъсти,
Мрачината завладя света.
Конете са прибрани из обори,
а децата мирно спят.
Но преди денят да си отиде,
и преди денят да се стопи,
вестява се Часът на Дългите Свещи,
дохожда Часът на Дългите Свещи,
настъпва Часът на Дългите Свещи,
завръща се Часът на Дългите Свещи.*

Традиционни вандестийска
песен, изпълнявана, за да възвести
края на деня

Харбард замахваше с двуострата брадва с бавни, равномерни удари, наслаждавайки се на гладката дръжка в дясната ръка всеки път, когато наточеното лъскаво острие се забиеше и вклинесе в дървото, а наоколо се пръсваха дребни трески, придружени от мириса на терпентин. Той отново повдигаше брадвата, замахваше нагоре и настрани и острието проблясваше надолу отново и отново.

Можеше лесно да призове незначителна частица от старата си мощ и да повали дърветата с лекотата, с която бе съсичал неведнъж многоброен враг по бойното поле, но отдавна вече бе загубил вкус към по-добри начинания.

Наистина невероятно: мъж, прегазил реки от кръв, сега се въздържахе да отсече едно дърво.

Беше започнал при самия дънер, съвсем ниско, и се съобразяваше с посоката, в която искаше дървото да бъде повалено,

след това заобиколи и започна от другата страна. Старият бор бе по-як, отколкото очакваше, и последният мощен замах почти се съедини с прореза, направен одева. С отекващо пропукване в знак на протест дървото започна да се накланя и полетя надолу.

Дебелият дънер се удари в рамото на Харбард и го отгласна назад. Бладвата отлетя някъде настрани, когато мъжът се просна по гръб.

Преглътна ругатнята — отдавна се бе научил да кълне и ругае само при специални случаи — изправи се, изтупа дрехите, раздвижи рамото и се опита да се престори, че никак не го боли. Ако беше очаквал и се бе стегнал, щеше да издържи на удара, но старостта го правеше ленив и несъобразителен и не бе предвидил подобно развитие.

„Ех, Старей — каза си той, — отдавна трябваше да се оттеглиш. Дори преди един век, нямаше да посмееш да се изпречиш на пътя на дървото, което сечеше!“

Но какво пък. Вдигна бладвата и се приближи до основата на отрязания бор, окастри дебелиите като човешка китка клони с бързи удари на бладвата и се спря едва когато дървото изтъня към върха. Отсече го с рязък замах и чак тогава остави бладвата, за да се заеме да бели кората с пръсти, прокарайки ги през грубата напукана повърхност, сякаш белеше банан. Имаше нещо много приятно да отсечеш дърво по начина, по който го правеха смъртните, но да обели кората с бладвата, като се стреми да не нарани сърцевината, беше доста досадна задача, а Харбард правеше огромна разлика между ежедневната рутина и досадните неща в живота.

След минути това, което някога бе представлявало дърво, сега бе гол дънер, обграден от пръснати парчета кора и клони, с които щеше да се занимае по-късно, например, след като изсъхнеха и бяха готови да пламнат от първата искра.

Откри средата на дънера, отстъпи предпазливо назад, взел предвид дебелията основа, наведе се, повдигна го на рамо и го балансира с пъшкане. Тежък беше. С отминаването на всяко десетилетие дърветата ставаха все по-тежки.

Голите му стъпала хлътваха чак до глезените в утъпканата пръст на пътеката, спускаща се надолу по склона, покрай къщата, към ферибота. Повече от двайсет и пет дънера бяха подредени в редица,

пресичаща на кръст каменната ограда, оставени да съхнат на слънцето. Харбард остави новия на земята, след това премести няколко дървени клина, за да го отдели от останалите и подпря ръце на хълбоците си.

Достатъчно ли беше? Трудно му беше да прецени. За да поддържа ферибота, се налагаше непрекъснато да подменя загнилите дънери и макар и да знаеше с абсолютна сигурност, че тези, които сега използваше за дъно, се налагаше да бъдат сменени, никой нямаше представа, кога щеше да настъпи моментът.

Харбард се усмихна. Това важеше за толкова много други неща.

От високо горе в синьото небе, изпъстрено с накъсани бели облаци, се спускаше гарван, понесъл се по въздушните течения на огромните си криле, и само от време на време замахваше.

— Поздравявам те, Хугин — каза Харбард на език, който бе по-стар дори от превилите гръб хълмове зад къщата. — Каква вест носиш?

— Война — изграчи гарванът. — Война и слухове за война.

Харбард въздъхна. Някога подобна вест щеше да го развълнува, тогава мисълта за звъntenето на брадвите и дрънченето на копията щеше да накара буен огън да лумне в гърдите му. Храбри мъже се изправяха срещу неустрашими мъже в стремежа си да бъдат забелязани от Харбард и приятелите му в живота, както и в смъртта.

Само че това време отдавна бе отлетяло, а напоследък Харбард предпочиташе тишината.

— Разкажи ми — подкани го той.

ЧАСТ ПЪРВА
ХАРДУД, СЕВЕРНА ДАКОТА

ГЛАВА 1

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

— Ще пробваш ли ти да го приземиш, Иън? — провикна се рижият пилот над бумтенето на единствения мотор на самолета. Дори след повече от два часа във въздуха, младежът така и не успя да свикне с оглушителния шум.

Иън Силвърстайн поклати глава...

— Не, благодаря, много благодаря наистина, но не. — Засмя се, въпреки че гърдите му бяха стегнати, а ръцете — здраво вкопчени в кормилния лост. Май беше грешка да иска да покара малко. Иън само се бе пошегувал, но Грег Котън се съгласи веднага и щом Иън постави ръце на лоста за управление — изключи автопилота още преди младежът да постави крака на кормилните педали.

С изненада откри, че летенето изобщо не е трудно, макар че изопваше нервите докрай. Едно бе да задържиш малката машина на прав курс — все му се налагаше да сваля носа, защото самолетът сам го вирваше — съвсем друго да задържиш този прав курс над пистата, която Карин Торсен на смях наричаше международно летище Хардуд, а приземяването щеше да се окаже още по-сложно.

Освен това Грег само се шегуваше. Поне си *мислеше*, че Грег се шегува.

— Добре — каза пилотът. — Ясно.

— А?

— Казах, че всичко е ясно. Което означава, че поемам аз. Можеш да пуснеш. Спокойно.

Иън изпусна шумно дълго съдържания си дъх и тежко се облегна в дясната част на кабината, докато триеше длани в панталоните си.

На шестстотин метра над Хардуд, Северна Дакота, небето бе чисто, въздухът — спокоен, без следа от турбулентността, разтърсила самолета, докато слизаха през привидно тънкия слой облаци около километър и половина по-нагоре.

Грег наведе самолета в нещо, което нарече плавен, едноминутен завой, и въпреки че скалата потвърди верността на думите му, Иън

стисна зъби, защото стомахът му се обърна. Имаше чувството, че самолетът е полегнал на една страна.

Въпреки всичко през предното стъкло, зацапано от всякакви мушици и буболечки, се разкриваше прекрасна гледка към град Хардуд. Ако това можеше да се нарече град. Житен склад и около десетина магазинчета бяха подредени от западната страна на улица „Главна“, а общинският плувен басейн, който се използваше не повече от две, може би три, седмици в годината, в зависимост от времето, футболното игрище и училището бяха подредени срещу тях. По улиците, засенчени от брястове, имаше най-много неколкостотин къщи.

— Колко е населението? — попита Грег. — Около петдесет?

Иън се засмя.

— Не е чак толкова малко. Сигурно са към двеста.

Тази преценка може и да беше малко подвеждаща. Хардуд обаче си имаше собствена гимназия, където се учеха децата от близки ферми и по-малките градчета наблизо. Новата клиника, построена до къщата на Док Шърв, имаше само един кабинет за спешни случаи, на който разчитаха всички от Томпсън чак до Гранд Форкс, където през уикендите и зачестилите ваканции на Док винаги имаше по някой и друг от онези прекалено високо платени лекари.

Летището също не бе кой знае какво с двата хангара и асфалтовата писта, дълга приблизително километър, пропукана на местата, където бяха пробили бурени.

От въздуха изглеждаше доста по-къса, отколкото от земята.

— Колко е дълго това чудо? — попита Иън. Грег погледна скалите на таблото.

— Седемстотин метра. Няма никакъв проблем.

— Ще успееш ли да ни приземиш? — Пистата му изглеждаше обидно къса.

— *Приземяване?* — изсумтя Грег. — Надолу не е никакъв проблем. Мога да проверя и в наръчника, но тази писта е предостатъчна. Виж, излитането е друго нещо... Може да се окаже доста сложно, ако потегляме в някой горещ ден с пълен товар, когато няма вятър, а резервоарът ни е пълен, но сега хем е хладно, хем ще бъда сам после, а и в резервоара са останали към сто и осемдесет, сто и деветдесет литра, вятърът е попътен, пет-десет възела. Нищо работа.

Предложи на Иън ментов бонбон Алтоид — младежът отказа с бързо поклащане на глава; бяха прекалено силни за вкуса му — след това лапна няколко ментови дражета, подобни на хапчета, затвори кутийката и я пусна в скута си.

— Има два вида пилоти — каза Грег, докато се протягаше, за да включи спускането на колесника и нервно потропваше с пръст по трите зелени светлини, докато най-сетне се появят. — Тези, които кацат, без да намаляват ускорението и...

— Тези, които не кацат така.

— Неее. Тези, на които ще им се наложи — каза той, намали скоростта и посочи първо една, а после и друга скала. — Затова застрахователните компании ни искат толкова пари за всички подвижни елементи по машината. Така, всичко е наред. — Той наведе носа надолу и намали още скоростта. — А ние... кацнахме. — Самолетът подскочи веднъж, след това се раздруса по неравния асфалт.

Грег го остави почти да спре, преди да обърне, така че да е готов за излитане, и едва тогава угаси двигателя.

След рева на мотора тишината в малката кабина бе почти оглушителна.

— Май успяхме — каза Грег и се ухили.

Иън вече си бе разкопчал предпазния колан и отвори вратата. Беше по-лека, отколкото би трябвало. Това им бе странното на тези малки самолети — металният корпус бе с дебелината на старовремските кутии за бира. Самолетът изглеждаше прекалено лек, прекалено нестабилен, за да успее да изпълни задълженията си.

„*Но пък това* — каза си Иън — *важи и за мен.*“ Усмихна се широко.

Покатери се на крилото и се спусна на земята. Грег го последва с умел подскок.

Иън си пое дълбоко дъх, докато заобикаляше от другата страна, към товарното отделение, отдръпна се леко, за да има място Грег да отвори. Не изглеждаше сигурно, като например вратата на кола, и Иън се страхуваше, че ако посегне, може да изскубне бравата.

Пилотът се пресегна и подаде на Иън натъпканите черни кожени сакове, всички от един комплект, предназначени лесно да влизат под седалката на самолет или пък в отделението за багаж над главата, а

след това взе и евтината брезентова торба, в която младежът държеше всичко необходимо за фехтовка.

И за сразяване на гиганти. Е, ако човек имаше желание, можеше и това да нарече част от екипировката за фехтуване.

— Искаш ли да ти пазя нещата, докато стигнеш в града и вземеш кола? — попита Грег. — Бая път е, ако никой няма да дойде да те посрещне.

Иън поклати глава.

— Неее. Ще оставя багажа на сянка в хангара и ще повървя пеша. — Беше невероятно колко бързо успя да свикне с манталитета в малкото градче. Само преди шест месеца нямаше дори да му мине през ум да остави саковете просто така, както не би му минало през ум да си зареже някъде портфейла. — Няма нужда да чакаш, освен ако не решиш нещо друго и не останеш да вечеряш с нас. Пържените пилета на Карин Торсен и бисквитите ѝ са невероятни. — Иън усети как устата му се напълни със слюнка, когато си представи как захапва хрупкавата кожа и разкъсва сочното месо. Дали защото тези пилета бяха хранени с жито и бяха от фермата на Хансен, дали заради подправките, които Карин избираше, или просто благодарение на някаква магия, но бяха невероятни.

Глупости. Тя по принцип готвеше добре, а дори пилето да беше недопържено или направено на гумена подметка, младежът все едно щеше да очаква с нетърпение вечерята.

Най-важното бе, че се връщаше у дома.

— Много ми се ще, но трябва да върна самолета. — Грег залости задната врата и каза приятелски. — Следващия път, става ли?

— Може. — Иън посегна към портфейла си. — Колко ти дължа за горивото?

— Ами... — Пилотът се намръщи. — Използвахме към сто четирийсет и пет, сто и петдесет литра насам. Ако вятърът се задържи, ще ми отнеме към час и половина, може би сто и десет литра на връщане. Ще използвам служебната си карта и ще го купя по долар на литър.

— Става. И много благодаря. Вземи да го напълниш догоре. — Иън извади осем двайсетачки от портфейла си и му ги подаде. — И благодари на Джейк от мен. Следващия път, когато се върна, ще те заведа на вечеря.

— Дадено. — Грег натъпка банкнотите в дънките си, качи се отново в самолета и заключи вратата.

— Да внимаваш — извика той през прозореца. Закопча предпазния колан и извика: — *Дръпни се!* — преди да затвори малкото прозорче и да включи двигателя.

Иън вече бе пренесъл багажа на сянка в главния хангар. Пусна го на земята, за да помаха.

Малкият самолет се устреми към далечния край на пистата, забавно, след това набра скорост и се вдигна във въздуха преди още да е преминал две трети от асфалтираната лента, заизкачва се гладко към синьото небе, а след това пое курс на югоизток към Минеаполис.

И ето че отново се възцари тишина.

Вятърът шумолеше тихо из тревите, а някъде далече на запад, отвъд бариерата от дървета, разположена на почти километър, ръмжеше някаква селскостопанска машина, но дори да се намираше по-близо, Иън нямаше да може да познае каква е. Наоколо не се мяркаше никой, който да е забелязал, че е кацнал самолет, за да пристигне с колата си и да разбере подробностите.

Е, нищо. Иън се връщаше по-рано, отколкото го очакваха. Така беше намислил. Няма защо да се оплакваш, когато нещата стават така, както ги искаш. Карин го бе попитала дали му е удобно да се върне по-рано от предвиденото, и въпреки че не пожела да му каже по телефона каква бе причината. Иън нямаше нищо против. Беше се наситил да лежи на плажа, когато най-сетне откри клуб по фехтовка в Басетер, но пък никой от местните не му бе достоен противник, освен саблъора, който се оказа невероятно добър в дребните пестеливи докосвания, които носеха допълнителни точки и нищо повече.

Иън се изкиска. До неотдавна и той си мислеше, че целта на меча е да отбелязва точки.

Беше дошло време да се връща и ако това означаваше, че трябва да помоли приятел да му услужи със самолета си, за да пристигне по-бързо, дори ако означаваше да повърви два-три километра пеша, въобще не бе голяма работа. Налагало му се бе да върви и много повече, и сигурно отново щеше да се наложи, въпреки че нямаше да е скоро.

Може би през пролетта. Възнамеряваше да прекара зимата в уроци по фехтовка с Ториан дел Ториан старши, Хоузи ще го научи да

стреля с лък, а Ивар дел Хивал, който се оказа невероятно бърз и пъргав, щеше да го научи на ръкопашен бой, така че през пролетта щеше да е готов. Цялостната подготовка се оказа приятно занимание. Самата подготовка бе половината от веселбата, както казваше Бенджамин Силвърстайн. Баща му бе гнусен мръсник, но дори и спрелият часовник в даден момент можеше да се окаже верен.

Бръкна в торбата за голф и измъкна пакет, в който бяха прибрали шпага, рапира, меч и канията на Убиеца на гиганти. Тя представляваше брезентово платно, завързано и в двата края с меко памучно въже, което можеше да служи и за презрамка. Той го преметна през рамо като препаска. Едно беше да остави почти всичко, което притежава, на летището, но съвсем друго — да изостави мечовете тук.

Тръгна от лявата страна на пътя, дългите му ръце отмерваха ритмично крачките, а нозете скъсяваха разстоянието бързо и отривисто.

„*Международно летище Хардуд*“ бе написал някой на ръка на знака и го бе забол в самото начало на прашната отбивка. Значи не само на Карин й бе хрумнала тази шега. До града имаше километър и половина, но къщата на семейство Торсен и стаята на Иън в дома на Арни Селмо се намираха чак в другия край на града, а до там оставаше поне още половин час пеша.

Провинциалният път бе леко задигнат в средата, а отстрани се спускаше стръмно към черните поля. Трудно можеше да се разбере какво вирее там — поне Иън не разпознаваше културите, защото си оставаше градско момче. Не бе жито, поне щеше да има стебла. Да не би да бяха картофи?

Черен кос с червени криле бе кацнал на един от коловете на оградата около нивата и наблюдаваше подозрително Иън, докато той крачеше по пътя.

Сигурно защото не се случваше често точно тук някой да ходи пеша, предположи той.

— Така — каза. — И аз не съм виждал кой знае колко червенокрили косове.

Птицата не му отговори. Той не беше и очаквал отговор.

Профуча кола, обви го в облак прах и остави следа в пясъка отстрани на пътя. Иън изви глава настрани и затвори очи, за да не се напълнят с пепел. Този караше поне със сто и десет, както редовно

правеха жителите в тази част на страната, свикнали с правите пътища, по които в продължение на десетки километри нямаше дори и най-малкия завой.

Автомобилът се бе стопил в далечината, когато младежът чу приближаването на друга кола и отново се извърна встрани, но вместо колата да профучи, тя намали и спря до рамото му, а гумите ѝ изскърцаха върху пясъка до платното.

Обърна се и видя форд LTD с лампи-прожектори на покрива, единствените му отличителни белези. Това бе достатъчно.

— Здравсти, съседе — прозвуча познат глас и едно едро лице надникна през отворения прозорец. — Искаш ли да те закарам? — Под настръхналите мустаци, Джеф Бйерке се усмихваше приятелски; свали черните очила, за да ги изтрие с пъстра носна кърпа, а след това отново ги намести на носа си.

— Благодаря ти, Джеф. — Иън отвори задната врата и остави торбата на седалката, а след това се качи до шерифа и пое здравата му десница, протегната за поздрав. Джеф бе с цяла глава по-нисък от високия един и осемдесет Иън, да не говорим пък за краката, които младежът бе свил неудобно.

Джеф бе само с четири, може би пет години по-голям от Иън, но пистолетът и зелената полицейска риза му придаваха някакъв авторитет и той изглеждаше още по-възрастен, нищо че бе с дънки и гуменки. Иън не бе свикнал да вижда полицаите в дънки и гуменки, а имаше и нещо странно с пистолета на Джеф. Стори му се по-малък от стандартните оръжия на служителите на реда.

Не попита нищо. Знаеше, че Джеф веднага ще отвърне, че размерът не е от значение, важното е какво постигаш, а на Иън не му се слушаха подобни мъдрости. А и той бе от онези хора, които обикновено се оказваха прави.

— Накъде? И защо беше тръгнал пеша? — намръщи се Джеф. — Да не ти се е скапала колата? От Томпсън държа все този път, но не видях спрели коли.

— Неее — поклати глава Иън. — Няма такова нещо. Не дойдох с кола. Оставиха ме на меж... на пистата. Оставих багажа там и реших да повървя до града, да взема колата или на Тори, или на Арни.

— Искаш да кажеш, че си оставил багажа просто така и никой не го пази? — ухили се Джеф. — Абе, Арни и семейство Торсен май ще

успеят да направят от теб типичния за малко градче жител. — С две маневри обърна колата и се насочи обратно към отбивката и пистата.

— Май да — отвърна Иън.

— Това е добре — каза Джеф. — Само да ти вземем нещата и веднага те откарвам у Арни. Ще стане по-бързо, отколкото да се нагълта една гъска.

— Страхотно. — Иън му се усмихна. — А колко бързо гълта гъската?

— Че аз откъде да знам? — сви рамене Джеф. — Аз се грижа за реда тук, не за гъските.

Иън пусна саковете на терасата пред малкото бунгало, помахаша за довиждане на Джеф, който подкара бавно, както обикновено шофираха хората в града. Едно беше да натискаш газта до дъно на междуградския път, му бе обяснил Арни, но в града никога не знаеш кога някоя топка ще се търкулне на улицата, а след нея ще изскочат банда хлапета.

А и какво от това, че щеше да ти отнеме четири минути да прекосиш града, вместо две?

Следобедът беше тих. Децата все още имаха часове, въпреки че няколко групички от предучилищна възраст се мотаеха по улиците и из задните дворове в Хардуд, в усилено търсене на някоя лудория, от време на време наглеждани от любопитно лице като това, което сега надничаше към Иън от другата страна на улицата.

Иън махна за поздрав към Ингрид Орьосетер, която помахаша усмихната в отговор и отново хлътна в мрачния си хол.

Иън почука два пъти на вратата, след това още веднъж и чак тогава натисна бравата, за да влезе. Нямаше нужда от ключ, а и Арни нямаше никаква представа, къде са сложени ключовете, което означаваше, че Иън също няма никаква представа.

— Здравей, къщичке — извика той, докато си бършеше краката на изтривалката с надпис „Добре дошли“, след което пусна багажа на пода и остави входната врата отворена, докато се насочваше към хола.

Слаба миризма на застояло се усещаше във въздуха, въпреки че холът бе чист и спретнат, без следа от прах по полиците и дребните сувенири, които Арни и покойната му съпруга бяха събирали години

наред. На една от полиците малки порцеланови крави, сребърни звънчета и дребни стъклени фигури бяха подредени около най-обикновен окуляр, за който Иън искаше да разпита Арни, но все забравяше.

Тумбестите фотьойли и канапетото сигурно са били нови преди петдесет години, а след това поне пет-шест пъти са били претапицирани. Както и да е, бяха удобни и това бе най-важното. За Арни основното бе, че са останали от Ефи.

— Ей, Арни? Има ли някой вкъщи?

Сви рамене и влезе в малката спретната кухня и дръпна дръжката на стария хладилник, марка „Келвинатор“. Три четвърти беше празен. Покрита тенджерата или със супа, или с яхния, със сигурност годна за ядене, защото Арни съвсем не готвеше зле, половин самун нарязан бял хляб, половин бутилка с подозрително тъмен на цвят кетчуп, марка „Хайнц“, шест бутилки кока-кола. Бутилките бяха стъклени, Арни не обичаше металните.

Младежът си отвори една, подхвърли капачката в боклука и отпи дълга глътка, а след това я понесе със себе си в антрето, покрай спалнята на Арни, към дясната стая, която навремето бе шивачната на Ефи, а сега бе превърната в спалня за Иън.

Отвори вратата и запали лампата.

Постерът с рекламата на новата книга на Андрю Ваш отново бе паднал. Леглото бе голо чак до матрака. Навсякъде по пода бяха пръснати дрехи, една голяма купчина чисти и прани бяха хвърлени в долния край на леглото, а по-малка, мръсна купчинка бе сритана до библиотеката. До горната част на леглото имаше натрупани книги, доказателство, че Иън чете, преди да заспи.

Стаята изглеждаше ужасно, но всичко си беше точно както я остави.

Насили се да се усмихне. Когато бе на четири или пет, всеки път, когато си позволяваше да остави стаята в безпорядък, баща му броеше нещата, които не са поставени на мястото си, и го удряше по веднъж за всеки предмет. Естествено, на четири или на пет едно дете няма усет към реда, а от друга страна, Иън все не смогваше да постигне това, което баща му желаше, и не успяваше да избегне тежката му ръка.

„Какво ли би казал за това тук, а тате? Сто неща, които ще са си по местата. Или пък двеста. Ами един милион?“

— Майната ти, тате — изрече тихо той.

Иън закачи плаката на мястото му, натисна силно кабарчетата в горната му част и вдигна палци към сериозното лице на Андрю Ваш.

— По-късно, Анди — каза той и прехвърли брезентовата торба през рамо.

Допи колата и хвърли бутилката в боклука, поставен до задната врата.

Улицата — несъмнено си имаше някакво име, записано на някоя карта, но в Хардуд никой не използваше имената на улиците — завършваше като буквата „Г“ и от двете си страни бе засенчена от гора.

Къса пътека през дърветата отвеждаше в двора на семейство Торсен. Къщата им бе на два етажа, с таван, а по стръмния заострен покрив се виждаха множество капандури. Предната част бе обградена от остъклена тераса, опасваща цялата фасада и частично двете страни, отзад надничаше червен хамбар, а пред него, до червеното волво на Карин Торсен, бяха паркирани още три коли, плюс лъскав черен студейбекър, качен на трупчета, с който по всичко личеше, че Хоузи е постигнал известен напредък.

Трябваше да му се сложат колела, но Иън предположи, че Хоузи сигурно е приключил с мотора и затова се е заел с корпуса; Старейт бе убеден, че всяко нещо трябваше да върви по реда си.

Иън не бе живял в Хардуд достатъчно дълго и все още не познаваше местните жители по колите им, а пък Арни твърдеше, че може да познае дали Карин или Ториан Торсен са карали бронкото по начина, по който е паркиран. Затова пък никой не можеше да сбърка шевролета, който Док Шърв използваше за подвижен кабинет, а понякога дори за импровизирана линейка, както и за личен автомобил.

Какво ли правеше Док тук? Може просто да се е отбил; ходенето на гости в Хардуд бе отличен начин за почивка, но пък днес си бе обикновен работен ден.

Карин го бе помолила да се върне по-рано, без да обяснява защо.

Иън забърза крачка, а сетне затича.

ГЛАВА 2

ДОБРЕ ОБМИСЛЕНИ ПЛАНОВЕ

Спорът тъкмо започваше да сгорещява кръвта на Арни Селмо, когато младежът заобиколи сградата. Напоследък, през самотните дни, проточилите се многобройни дни без Ефи, споровете бяха единствената му останала радост.

— Гарандът — каза той и протегна ръка към бутилката Лайненкугел, оставена на тревата до стола — бе най-хубавата проклетия от всички пушки, с които армията разполагаше. Видяха ѝ сметката, когато решиха да я сменят с онези никакви измишльотини двайсет и втори. — Той отпи от бутилката.

Док Шърв се разсмя, а обичайното намръщено лице на Дейви Хансен се смрачи още повече. До плъзгащите се високи прозорци старият Хоузи Линкълн вдигна поглед от папката и парчето метал в скута, усмихна се бързо и ослепително, белите му зъби проблеснаха на лицето с цвят на кафе, едва докоснато от няколко капки мляко.

Дейви изсумтя, отпусна се назад на стола и се сгуши в зеленикавото вехто военно яке, което ако се съдеше по това, колко е износено, сигурно бе реликва, запазена още от Виетнамската война.

— Носил съм гаранд. Тежък. Не е от оръжията, дето можеш да мъкнеш просто така на гръб двайсет-трийсет километра на ден, но нека да е както кажете.

— Аз пък нямам нищо против да го мъкна — искам да кажа едно време — обади се Арни и се прокле, че е такъв глупак. Думите му бяха прозвучали и надутото, и глупаво; за да прикрие смущението си, той надигна бирата.

Естествено, че можеше да върви много повече от Дейви. Почти немаше човек, който да не може да ходи повече от Дейви. Десният крак на мъжа под коляното бе отнесен от мина в някаква кална нива във Виетнам и въпреки че той не бе от хората, които се оплакват, бе повече от очевидно, че пластмасовият крак, който му бяха направили, след дълго ходене започваше силно да го убива.

Арни не искаше да го засегне, но как можа да каже такава дивотия!

Но пък това бе единственият талант, който Арни притежаваше, издръжливост при ходене. Беше израсъл във ферма, отдалечена на цели десет километра от града, и имаше чувството, че по-голямата част от Депресията бе прекарал на път или към училище, или към къщи на връщане от училище, с изключение на дните, когато снегът затрупваше семейство Селмо и те не можеха да излязат от дома си.

Дори докато траеше началното му военно обучение, преди почти половин век, за който Арни не искаше да си спомня, той завършваше петдесеткилометровите преходи и бе готов да започне отначало, въпреки че полагаше всички усилия, за да се прикрива; второто, което успя да научи, докато траеше същото това начално военно обучение, бе да не се дели от тълпата и да не надига много-много глава.

А наученото не изчезна, дори с възрастта.

Което даде доста странни резултати, защото човек, толкова издръжлив на ходене като Арни, бе разпределен в кавалерията — Кучешки взвод, 7 полк, Първа кавалерия. Съвсем не изглеждаше смешно, когато дебаркираха в Корея; трябваше да си пробиват път с бой на противния полуостров като пешаци, а да се луташ нагоре-надолу по хълмовете на Джорджия бе едно, докато корейската зима се оказва нещо съвсем друго. Беше дори по-гадна от зимите в Северна Дакота.

Сигурно им се бе сторило така заради мръсните свини, които стреляха по тях.

Дейви сви рамене.

— Предпочитам да си нося моя товар от пет кила и половина, дето го разнасям навсякъде — каза той, а Док стисна устни и поклати глава.

Въпреки че Арни отдавна бе научил, че хората не бива да бъдат преценявани по вида им, Док определено си приличаше на провинциален лекар, като се започнеше от стетоскопа, щръкнал от джоба на бялата престилка, сега праметната на облегалката на стола, и се минеше на малката черна докторска чанта, която бе винаги оставена на не повече от метър зад него, и се стигнеше до късата, грижливо оформена брада, сега вече посивяла дотолкова, че никой не можеше да я нарече прошарена.

Док лапна нова хапка от тортата и отпи глътка кафе от дълбоката чаша.

— Аз пък — каза той — се старая да знам възможно по-малко за огнестрелните оръжия. Е, то почти всяка година се случва така, че се разправям с ония, дето успяват да прострелят собствения си крак, и то е нещото, за което са били убедени, че не е заредено. Да знаете от мен, че тези незаредени пушки са страшно опасни.

— Аз поне си имам по-добро извинение. — Дейви се ухили и почука с пръст по изкуствения крак.

— А ти тази година ще дойдеш ли с нас на лов за сърни, Док? — попита той.

Док прехапа долната си устна, сякаш обмисляше предложението, сякаш не бе канен поне стотина пъти.

— Неее — отвърна най-сетне той, както ставаше винаги. — Никога не убивам нещо... така... за развлечение. — Вдигна ръка, за да възпре напирещите аргументи. — Вижте, не че ви критикувам, защото много добре знаете, че никога не отказвам еленско филе или пържолка, ако на някого му дойде в повече, но никога не се занимавам сам да си поправам колата и никога не убивам храната си. Не гледам отвисоко на тези, които го правят, просто подобни неща не са за мен. А като става дума за мен... — Той вдигна поглед. — ... Аз бих казал добре дошъл на господин Силвърстайн — рече Док и се изправи, щом Иън се подаде иззад къщата, леко подтичвайки. — Къде си се разбързал така?

Младежът изглеждаше добре след прекараната ваканция, реши Арни. Лек тен бе заличил изпитото, типично за градско момче, лице, а през последния месец, месец и нещо, си бе пуснал брада, която твърде много му отиваше. Ефи сигурно щеше да реши, че е прекалено кльощав, и щеше да се опита да го поохрани, но момчето бе от тези, които винаги остават слаби, и нямаше начин да се превърнат в яки и набити като истинските американци от норвежки произход.

За Ефи това нямаше значение; светът бе достатъчно голям за всички хора.

Иън свали торбата от рамото си, пусна я на земята и пое протегнатата ръка на Док.

— Някакъв проблем ли има? — попита той. — Видях ти колата и веднага забързах насам.

Арни се ухили. Момчето определено се превръщаше в типичен жител на малко провинциално градче, и то за колко? За шест месеца ли? Там някъде. Само след някоя и друга годинка нямаше да се буди посред нощ с писъци.

— Неее. — Док се отпусна тежко на стола си. — Единственият проблем е, че току-що приключих с повикванията по домовете за днес и ще си почивам остатъка от следобеда, освен ако не се окаже, че Марта и Кейти не са се натъкнали на нещо, с което сами не могат да се справят, но тогава или ще ми пратят съобщение по пейджъра — обясни той и погали малкия апарат, който използваше като щипка за вратовръзка, — или ще звъннат на мобилния. — Той посочи с палец лекарската чанта. — Така че вместо да им ям вдлетените деликатеси, дето във „Врив-о-вкусно“ ги предлагат за вкъщи, реших да се отбия и да си изпрося парче от тортата на Карин и чаша хубаво кафе...

— Винаги си добре дошъл, Боб — каза Карин Торсен и се появи от сумрака в къщата, понесла поднос на дланта си. Очите ѝ се разшириха, когато видя Иън, тя бързо постави таблата на масата и се затича към него, прегърна го бързо и го целуна леко по бузата.

Нещо — може би близостта ѝ — притесни младежа и той се опита да прикрие обзелото го чувство, като пое подноса и го остави до Док Шърв.

Беше по-добре да се занимава с нещо, отколкото да стои така и на всички да им стане ясно, че не знае какво да направи.

— Благодаря ти. И добре дошъл у дома, пътешественико — каза тя. — Как беше Сейнт Китс?

— Прекарах страхотно. Доста спокойно, но хубаво. — Иън се протегна и се усмихна. — Почти целия месец ядох, спях и лежах на плажа, от другата страна на острова и Басетер.

— И никаква фехтовка? Съвсем никаква ли?

Той се ухили.

— Е, съвсем малко. И се гмурках, но основната ми работа бе да си почивам. — Той се понамръщи и докосна с палец стомаха си точно над черния дроб.

— Я? Какво е това? — намръщи се Док. — Лошо храносмилане? Или се обажда апендицитът?

— Нито едното, нито другото — поклати глава Иън. — Просто една стара рана, вече почти заздравяла.

— Ще ти донеса кафе — каза тя и се обърна. — Чисто, доколкото си спомням.

Арни сдържа усмивката си, докато наблюдаваше как погледът на Иън опипва стегнатите дънки на Карин, когато тя се упъти към кухнята, но въпреки това момчето го забеляза, че се подсмивва, и бузите му пламнаха.

Няма лошо. Карин Рьолке — по дяволите, дори и след двайсет години брак, Арни все още я наричаше с моминското ѝ име — изглеждаше много по-млада за четирийсетте си години и какво от това, че Арни вече бе поостарял. Дългите крака в стегнати дънки, вирнатите гърди, опънали синята риза, вталена така, че да подчертава тънката талия, веднага накараха кръвта на стареца да кипне, а пък Иън бе още младо жребче, пълен с желаниа и хормони.

Но момчето бе достатъчно умно и нямаше да тръгне да се пуска на майката на Тори, а пък тя, мътните я взели, ако не искаше да я зяпат, нямаше да се облече така. А и не е забранено едно младо момиче да се облича така, че да подчертае хубавото си тяло.

Ама и ти, момче, откога започна да наричаш четирийсетгодишните жени момичета?

Арни усети погледа на Хоузи и отново пусна широката си усмивка. Няма лошо!

Хоузи Линкълн — е, поне така искаше да го наричат — кимна с глава, отвърна на усмивката и отново се съсредоточи над парчето метал, с което се занимаваше, прокара няколко пъти пилата по повърхността и го повдигна на светлината, за да го огледа добре. Дори и седнал, той изглеждаше висок и много слаб, а карираната риза и избелелият, грижливо закърпен гащеризон, марка „Левис“ приличаха по-скоро на костюм, отколкото на обичайните дрехи, с които ходеше всеки ден.

Дясната му ръка стискаше здраво метала, макар и някак непохватно, докато с лявата ръка извършваше фината работа.

— Радвам се, че се върна, Иън Силвърстоун — каза той. Говорът му бе леко завален, сякаш бе пил, въпреки че не това бе причината.

— Силвърстайн — поправи го Арни.

Иън отмина грешката със свиване на рамене.

— Нямам нищо против. И така са ми казвали — каза той и изрече някакви думи на език, съхранил мелодичното звучене на

норвежкия, но Арни не разбра нищо.

Хоузи отговори на същия език, поне така му се стори по звученето.

— Мислех, че има още малко време, преди да се върнеш — продължи възрастният мъж на английски. — Надявам се да си прекарал приятно ваканцията.

Иън кимна.

— Много приятно.

— А раната ти по-добре ли е? — попита Хоузи и смръщи чело.

— Както бих казал аз, за неспокойните духове почивка няма — изсумтя Док, остави чашата кафе, изправи се и издърпа някакъв пакет от джоба на самото си. — Така, така, сваляй тази риза. Да я видим сега тази рана — каза той, отвори пакета и извади влажна салфетка, избърса ръце с нея, а след това я прибра в другия си джоб. Потри ръце една в друга, за да ги изсуши, и заприлича на господин Скрудж в моментите, когато се наслаждава на натрупаните пари.

Иън поклати глава.

— Всичко е наред, доктор Шърв, честна дума.

— Да, сигурно. Ти нали си учил първо в специален колеж четири години медицина и три си посветил на специализирана практика. Я бързо да сваляш ризата — каза Док и посочи стария стол до него.

Дейви се разсмя.

— Момче, трябва да си доволен, че не си му споменал, че имаш хемороиди, защото щеше да те накара да се надупиш на ръце и колене вирнал анатомията си във въздуха.

— Млъквай, Дейви Ларсен. Иън Силвърстайн, сваляй ризата и сядай. — Док се разпореждаше с хората вече четири десетилетия, поне толкова помнеше Арни, а най-вероятно доста по-дълго. Господи, сигурно е държал този заповеднически тон още от люлката.

Иън разкопча зелената памучна риза и я свали от почернелите си космати гърди, с изключение на едно място от дясната страна на корема, точно под ребрата, където се виждаше петсантиметров белег, по-плътен горе, изтъняващ към долната част. На Арни му заприлича на удивителен знак.

— Чакай да позная — каза Док. — Някой се е опитал да ти извади жлъчката, но са решили, че ще им е по-забавно да започнат отдолу нагоре.

Хоузи се усмихна.

— Едва ли ще му повярваш, ако ти разкаже как точно беше.

— Не знам. Тук се нагледах на доста странни неща. Едва ли сте забравили, че наскоро се случи да правя аутопсия на два върколака. — Док изсумтя отново, докато натискаше раната с пръст. — Така боли ли? — попита той, когато Иън изпъшка.

— Да, ама и по ръката да ме натиснеш с такава сила, и там ще ме заболи.

— Хич не я отваряй тази голяма уста, малкия. Достатъчно възрастен съм, за да ти бъда дядо. — Док наклони глава на една страна. — Какво се е случило?

— Хоузи е прав. — Иън разпери ръце. — Едва ли ще ми повярваш.

Док се ухили.

— Ами ти пробвай.

— Добре — отвърна Иън. — Бих се със сабя с огнен гигант, който се преструваше на херцога на Пламенния род, и той на два пъти успя да ми пробие защитата. — Устните на Иън побеляха. — Аз също успях да пробия неговата защита. Само веднъж. — Той погледна предизвикателно. — Ще ме наречеш ли сега лъжец?

Док поклати глава.

— Неее. — Смръщи чело. — Вероятно са останали две сраствания, но е почти излекувана. — Той върна ризата на Иън. — Някакви промени в перисталтиката на червата? Повечко газове? Не? Чувстваш се по-добре, нали не става по-зле? Така. Значи би трябвало да си добре. Ако ти създава някакви проблеми, веднага да ми кажеш и ще ти направя един бърз бариев тест.

— *Тест?* Бариев *тест?* — изкиска се отново Дейви. — Иска да каже клизма. Док умира да ти завира разни маркучи, където свари.

Док се ухили.

— Самата истина. Затова стой настрана от огнените гиганти. Не е здравословно.

Арни бе чувал историята, почти цялата. И сигурно би я сметнал за долна лъжа, ако не бе преживял Нощта на върколаците — както дори и най-дискретните в Хардуд наричаха онази нощ — а също и Деня на завръщането. Арни сам бе застрелял три или четири от Чедата с куршуми за сърни и всеки един от простреляните се бе надигнал,

докато един от тях не се нахвърли върху Арни и не го дари с цяла нова колекция белези, които да отиват на старите три, вече сбръчкани и поизбледнели, с които се бе сдобил в никому неизвестното селце в Уиджонгбу, донесли му навремето Пурпурно сърце, както и на онзи, дето приличаше на цип, оставен от граната по време на прочистването на Таеджон.

Само че в Деня на завръщането стана тъкмо обратното. Арни и Орфи, само двамата — Орфи с пушка гаранд, а Арни с бар — успяха да повалят почти дванайсет Чеда, и то без да получат и драскотина. Това беше благодарение на сребърните куршуми.

Арни сви устни при тази мисъл. „Ще се ебаваш със съседите ми, а, помяр възлив?“

Втори път нямаше да се получи подобно нещо.

След като бе станал свидетел на това, как върколаците изскачат изпод земята, за Арни не беше проблем да повярва, когато момчето разказваше за Скритите проходи между тяхната земя и Тир На Ног, нито пък за Огнения гигант, нито дори за Брисингамен.

„Майната му, момче, щом вярваш на това, всеки мошеник ще те изпързая“ — каза си Арни и се ухили.

Това можеше да се случи дори и тук. Някакъв, дето се преструваше на банков инспектор, веднъж беше праметнал старата Ади Опегорд и бе задигнал всичките ѝ спестявания и сигурно щеше да успее да се измъкне, ако Ингрид Орьосетер, която умираше да си завре носа навсякъде, не бе надничала през прозореца си и не се бе обадила на брат си, Джон Хонистед, защото видяла някаква непозната кола от друг щат, паркирана пред къщата на семейство Опегорд.

Но какво пък, защо да не повярва — ако Иън и Тори, и момичето на Тори, с Ториан и Карин Рьолке лъжеха като луди — ами майната им, майната му на всичко.

Не можеш да вярваш на всичко, но Арни Селмо вярваше на съседите си.

Карин се върна с димяща чаша кафе тъкмо когато Иън приключваше да закопчава ризата си. Едва ли са ѝ трябвали цели пет минути, за да налее една чаша кафе, а за да смели ново и да го свари, щеше да ѝ е необходимо значително повече време. Просто не бе искала да се показва, докато той е със свалена риза.

— Арни? — Док наведе глава на една страна. — Какво се хилиш?

Арни сви рамене.

— Нищо особено, Док.

Карин Торсен се бе извинила и се бе качила в кабинета си, за да свърши малко работа; Иън довършваше втората си чаша кафе и третото парче торта, когато гумите на някаква кола изскърцаха на чакъла пред къщата.

На Иън му се искаше да извика Карин настрани, за да я попита какво става, но след като забелязаха, че я заглежда — ама по дяволите, как да не я заглежда, майката на Тори беше удивително красива и в интерес на истината, според Иън, доста приличаше на Фрея — прецени, че не е удобно да се промъкне в къщата, без да предизвика някоя и друга забележка.

— Върнаха се. — Дейви Ларсен вече беше скочил и куцукаше към предната част на къщата, а Арни Селмо, много по-подвижен, отколкото е обичайно за човек на неговата възраст, тръгна след него; само Хоузи се изправи бавно и тежко.

Док Шърв веднага застана до него.

— Много те моля, другите ще отидат. Искам да си кажем няколко думи насаме, Хоузи — каза той.

— Щом настояваш — отвърна Хоузи.

Иън умираше от желание да остане и да чуе разговора, но нямаше как да го направи, без да бъде нахален и да се натрапи.

Какво ставаше тук? Днес Хоузи изглеждаше доста уморен, а лекото му накуцване бе значително по-силно, но пък и той бе доста по-стар от планините наоколо — едва ли остаряваше пред очите на Иън, просто не беше възможно.

Малката процесия бе на вратата тъкмо когато Ториан Торсен паркираше голямото синьо бронко пред терасата със скорост, с която Иън дори не би си помислил да пробва, но Торсен очевидно се справяше твърде добре. Спря рязко, задните гуми бяха само на сантиметри от стълбите, и изскочи преди още Ивар дел Хивал да е откопчал предпазния си колан.

Щом видя Иън, по лицето му плъзна приятелска усмивка, която би отивала повече на пират, ако не бе белегът, който прорязваше дясната му буза, сякаш киселинна сълза си бе проправила път по лицето му, преди да се спусне надолу по челюстта.

Нито този белег, нито леко закривеният нос, който издаваше старо счупване, не можеха да скрият деликатните черти на лицето му и дългите изящни пръсти на ръцете. Изящни съвсем не означаваше хилави. Ръкостискането на Торсен бе здраво, но човек не се чувстваше застрашен от грубата сила.

— Мислех си, че ще се върнеш поне след месец — каза той. — С Тори и Маги.

Щом жена му не бе споменала, че го е помолила да се прибере по-рано, Иън нямаше никакво намерение да говори за това.

— Всичко тук започна да ми липсва — каза той и щом изрече тези думи, откри, че това е самата истина.

Колко странно. Бенджамин Силвърстайн, онова гнусно изчадие, наречено баща на Иън, го бе изритал от къщи, когато Иън престана да му се оставя да го пребива, и след това младежът бе живял в общежитията на колежите през учебната година — излизаше му поскъпо, отколкото да си намери квартира някъде извън територията на колежа, но не можеше да си позволи да губи време в разходки напред-назад — затова си наемаше стая навън само през лятото.

Всеки път, когато се местеше в някоя от тези стаи под наем, той отново попадеше на познато място и нищо повече. Просто едно познато място.

Но ето че тук си бе като у дома, и това му се стори странно.

— Колко странно — каза Ивар дел Хивал, сякаш прочел мислите му. Той бе едър мъж, висок почти колкото Иън и сигурно точно два пъти по-як, белозъбата му усмивка бе искрена и широка на фона на щръкналата брада, толкова черна, че чак синееше.

— Това е наистина много странно, млади Силвърстоун, как е възможно да ти липсва този малък град — каза той и гласът му прогърмя като звука на голяма басова тръба. Изглеждаше смешен в обичайните за местните хора дънки и карирана бархетна риза, скроена специално за обемното му шкембе. На Иън все му се струваше, че в следващия момент ще се появи в черната ливрея на Пламенния род, обточена с оранжево.

— Място, където те харесват, ценят и чакат с нетърпение, а на теб ти липсва. — Ивар дел Хивал се разсмя и плесна с тежката си месеста длан рамото на Иън. — Колко странно. Следващото ще бъде да откриеш, че след като не си ял половин ден, си нещо малко гладен, или пък топлото меко легло ще ти се стори неудобно, когато клепачите ти тежат, или ако цели дванайсет дни не си получавал никакви ласки, оная ти работа е нещо малко щръкнала, след като си погледнал, докоснал и усетил до себе си красива жена, изпълнена с желание — каза той.

Ториан Торсен се разсмя, отвори багажника, извади плик с покупки и го подаде на Дейви Ларсен.

— Не намерих обикновени витамини, затова ти купих обогатени с минерали — каза той. — Надявам се, нямаш нищо против.

— Чудесно — каза Дейви. Остави внимателно плика на земята и пристъпи към бронкото с протегнати ръце.

— Няма нужда, достатъчно хора сме, за да разтоварим — каза Торсен. — Трябва да прибереш месото за хамбургерите във фризера, ако няма да го правиш днес, а сладоледът ще се стопи. Най-добре тръгвай към вас.

— Май си прав. — Дейви кимна и вдигна плика. — Благодаря, че ми напазарува. Бележката вътре ли е? Добре, ще ти напиша чек и ще ти го донеса по-късно.

Торсен кимна и веднага забрави за Дейви. Подаде два плика на Иън, за да ги отнесе в кухнята, а Арни, Ивар дел Хивал, Док Шърв, Хоузи и Торсен го последваха. Всеки от тях бе стиснал по два плика, с изключение на Хоузи, който носеше само един. Багажникът на бронкото се изпразни веднага и под зоркия поглед на Хоузи продуктите бяха бързо разпределени в шкафовете, в огромния хладилник в кухнята на семейство Торсен и във фризера с капак в мазето.

Торсен изнесе въглища и газ в задния двор и запали барбекюто, а Иън и останалите примъкнаха столовете си.

— Така — каза Ивар дел Хивал и се настани на стола си, сплел пръсти на огромния си корем, — как ще желаеш да стане?

— А?

— Връщаш се по-рано, което според мен означава, че нямаш търпение да потеглиш за Тир На Ног и да продължиш търсенето. — Ивар дел Хивал се протегна. — Ако питаш мен, предлагам да

потренираш фехтовка с Ториан дел Ториан още около половин година, изкуството да стреляш с лък с Орфиндел и моите трикове, но...

Иън сви рамене.

— Аз не бързам.

Уреждането на работите му се получи дори по-лесно, отколкото си бе мислил. Д'Арно го бе уволнил от клуба по фехтовка, след като не се бе явил на работа, а в училище си пусна молба за отпуска, защото вече бе пропуснал часове. Наложил се само да попълни някакви документи. На Иън не му бе приятно, че са му обидени, но и нямаше как да обясни защо е изчезнал така изведнъж, затова оставаше само вариантът с официална молба за продължително отсъствие.

Имаше неколцина приятели, не особено близки, с които му се искаше да си вземе довиждане, но пък нямаше как да им каже, че смята да поеме по Скрытите проходи към Тир На Ног, за да търси скъпоценните камъни от Брисингамен.

А, да, оставаше и онова гнусно изчадие, което му се водеше баща, но с него Иън нямаше какво да си каже.

Най-трудното бе превръщането на четирите раници, пълни със злато, в пари в брой, но той просто ги остави на Карин Торсен, а тя вече бе вършила подобно нещо навремето, с откраднатото от бъдещия си съпруг злато. В отлично оборудваната работилница в мазето на семейство Торсен буквите и печатът на Пламенния род изчезнаха и монетите се превърнаха в малки кюлчета, от които постепенно и предпазливо щяха да се отърват, ако се налагаше дори в продължение на години.

Иън не бързаше да си тръгва. Тори и Маги обикаляха някъде из Европа, Тори — натоварен с почти непосилната задача да съобщи на Маги, че следващия път няма да тръгне през проходите с тях.

Иън се намръщи. Маги нямаше да приеме новината спокойно, но и нямаше какво да направи. За разлика от Иън, Маги си имаше семейство и не можеше просто така да изчезне от лицето на земята, без никой да не забележи. За разлика от Тори, Маги нямаше семейство и приятели, които да я прикриват.

Да обясни на семейството си? Да бе, как ли пък не. „*Слушай, татко, ще се поразходя из Тир На Ног, там, където са се оттеглили боговете в пенсия, за да потърся скъпоценните камъни от Брисингамен, в които е скрита черната материя, необходима за*

новото начало на вселената.“ Бащата на Маги бе клиничен психолог и веднага щеше да звънне на някой колега психиатър, за да я освидетелстват.

Освен това беше и много опасно.

Иън несъзнателно попипа торбата, в която бе прибран Убиецът на гиганти, със същия жест, с който попипваше портфейла си, когато бе в някой ресторант, за да се увери, че е в него, че не е изчезнал...

— Така, когато си готов — каза Ивар дел Хивал, — можеш да разчиташ на мен. Ще дойда с теб поне до Независимите владения. — Той сви рамене. — Там не е лошо място за начало на търсенето. Може пък някъде из Градищата да откриеш учен, който да има представа, откъде да започнеш.

Ториан Торсен изсумтя.

— Ако беше толкова лесно, ако съществуваха някакви сведения, всички скъпоценни камъни щяха отдавна да са открити.

В интерес на истината Тори, не Иън, се бе натъкнал на скрития сейф под сейфа, в който бе сложен рубинът. Приятелят му бе израсъл с Хоузи и имаше много по-добър усет към скривалищата, сътворени от Старея, отколкото Иън.

Но стига за това.

— Да не би да искаш да кажеш, че не трябва да тръгвам?

Торсен поклати глава.

— Нищо подобно. — Усмивката му едва се забелязваше, но въпреки това бе искрена. — Само че на мен ми се струва, че прекалената напористост е... неразумна.

— Съгласен съм, Ториан — кимна Ивар дел Хивал. — Не че ти казвам какво да правиш, Иън Силвърстайн, дори не мога да те посъветвам, защото нямам представа, как да постъпиш. Ти си упорит младеж и не бих искал да меря ината си с теб. — Наведе се напред, развърза работните си ботуши, свали ги, а след тях и дебелите чорапи, сгъна ги внимателно и чак тогава ги остави настрана. Стъпалата му бяха малки, не повече от четирийсети номер, но много широки. Малкият пръст на десния му крак липсваше. Сигурно имаше какво да разкаже, но пък миналото на Ивар дел Хивал бе доста богато и той можеше много да разказва.

Мъжът се изправи с пъшкане.

— Само че ако смяташ да продължиш обучението си, да започваме още сега, докато наблизко има медицинско лице, защото може да се наложи да ползваш услугите му.

— Забавлявайте се до насита. — Док повдигна чашата с кафе като тост. — Само да не забравите, че съм най-обикновен остарял провинциален лекар и ако му изтръгнеш сърцето или нещо такова, няма да мога просто да го наместя обратно.

Арни Селмо се усмихна широко.

— Бас държа, че можеш, Док. Резултат може и да няма, но ще успееш да го закърпиш.

Иън си свали обувките, нави ръкави и се изправи.

— Само леки докосвания, нали?

— Не съм съгласен. — Ивар дел Хивал стисна ръце и кокалчетата му изпукаха. — Без убийства, без трайни наранявания, мен преди са ме наранявали, а и сега нямам нищо против да си поразкървавя кокалчетата. — Приклезна, щом се отдалечиха от градинските столове. — Да видим сега дали ваканцията те е размекнала, какво ще кажеш.

Ториан Торсен бе дуелист, истински магьосник с меча, но Ивар дел Хивал бе прекарал целия си живот в служба за Пламенния род, а това означаваше години на напрегнато обучение като войн. Средните владения не бяха същите като преди векове, но от войните все още се очакваше да могат да поведат в бой рота селяни, въоръжени с копия или лъкове, ако се наложеше да се защитават Владенията, а това означаваше, че трябва да умее да се докаже, в случай на нужда, като се бие също като селянин, или в ръкопашен бой, или с импровизирани оръжия, взети от наличните градинарски инструменти. Освен че Ивар дел Хивал бе изключително умел, той бе и поне два пъти по-тежък и як от Иън.

Иън също приклезна и се измести вляво, като внимаваше къде стъпва. Само да се подхлъзне и с него бе свършено. Единственото му предимство бе младостта и бързината, всяка близост с противника му бе опасна. Ако успееше да накара Ивар дел Хивал да обикаля в кръг достатъчно дълго, по-възрастният мъж щеше да се умори и така младежът можеше да нападне и да отбележи точка в своя полза, но ако Иън се оставеше едрите ръце на опонента му да го спипат дори

веднъж, двубоят бързо щеше да приключи. Иън бе губил от Ивар дел Хивал преди и усещането никак не му бе харесало.

Иън се престори, че напада, приведе се ниско под протегнатата ръка и изненадващо бързо се плъзна зад Ивар дел Хивал. Изкушаваше се да го нападне и да приложи задушавача хватка, но реши да приложи по-консервативна тактика. Ритна Ивар дел Хивал в свивката на коленете и се опита да го удари в гръб ниско над бъбрека, но мъжът се подхлъзна.

По-скоро усети, дори не успя да види кога едрата му ръка се стрелна към него, докато падаше. Протегнатата длан на опонента се подпря на земята, за да омекоти падането, и Иън пролази на ръце, за да мине под него.

— Браво, момче. — Ивар дел Хивал отново зае началната полуприклеknала поза и се ухили на една страна. — Сега е мой ред. — Този път нападна стремително и Иън автоматично отстъпи назад, но... възрастният мъж се втурна с бързина, която младежът не бе виждал у толкова дебел човек, и една едра месеста длан стисна китката на Иън.

Нямаше никакъв смисъл да се дърпа, за да се отскубне от Ивар дел Хивал; беше пробвал преди. Затова се остави на хватката и с всички сили изтегли китката си нагоре, като същевременно успя да освободи палците си и с невероятно усилие заби изпънатите длани в бицепсите на едрият мъж.

Ивар дел Хивал изръмжа и ръцете му се отпуснаха, но когато двамата се сблъскаха, той съобрази да подложи крак на младежа и Иън усети, че губи опора, а след това една огромна тежка маса се стовари върху него точно когато се озова на земята.

Едър месест юмрук удари земята до врата на Иън.

— Смятай, че съм те праснал във врата — каза Ивар дел Хивал, докато се изправяше. Подаде на Иън ръка. — Добър опит. Още веднъж, а?

Иън вече мислеше каква нова тактика да приложи, когато Ториан Торсен ги прекъсна.

— Не. Сега е мой ред. — Торсен се бе изправил с протегнатата длан. — Напоследък толкова много слушах за некомпетентността на дуелистите от Стоманения род, когато нямат в ръцете си меч.

— Отлично — отвърна задъхан Ивар дел Хивал и протегна ръце. — Твой е.

— Не — ухили се Торсен. — Не го искам. Предпочитам малко по-груба игра. И искам да ми покажеш кое те накара да ги приказваш такива.

— Дори и на старите си приятели не можеш да имаш доверие, а? — Ивар дел Хивал все още дишаше тежко. — Значи остави младока да ме измори, и сега вече си готов да ми видиш сметката. Добре, я да те видим теб.

Докато двамата настъпваха, Иън чу как някой се задъхва приглушено.

Обърна се. Хоузи се бе изправил и се напъваше да си поеме глътка въздух, очите му бяха замътени и невиждащи, тялото му — разкривено, сякаш го бе ударил заряд електричество. Той се стовари на земята, обхванат от неудържими гърчове.

ГЛАВА 3

РЕШЕНИЯ

С периферното си зрение Иън забеляза как нещо полита към него и той автоматично замахна, за да отбие парчето метал, над което Хоузи работеше.

Ивар дел Хивал и Торсен спряха схватката и се загледаха слисани, а Док Шърв тутакси скочи на крака.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — каза той. — Пак ли? — Дръпна рязко стола, на който бе седял Хоузи. Гърчовете на възрастния мъж не преставаха, затова лекарят коленичи и с лекота го обърна по гръб.

Отново ли бе казал той?

— Трябва ми помощ — каза Док, без да обръща внимание, че размаханата ръка на болния перна джоба на ризата му с такава сила, че всичко вътре се разхвърча. — *Карин!* — Нов спазъм изтласка ръката на Хоузи нагоре и тя попадна право в лицето на Док. Док не обърна никакво внимание. Ивар дел Хивал, Ториан и Иън заобиколиха Хоузи, а Док отново извика Карин.

От къщата не се чу отговор. Когато Карин бе в кабинета си и обработваше някоя поръчка, останалата част от света не съществуваше.

Иън се отпусна на колене до Шърв. Посегна и сграбчи ръката му, а след това я задържа неподвижно.

— Какво му е?

— Остър спазматичен припадък — отвърна Док и извади неразпечатана спринцовка от чантата. — Дръжете ръцете му неподвижно. Ториан, натискай тук.

— Не трябва ли просто да изчакаме да отшуми — попита Иън и още щом изрече думите, се почувства като глупак. Ако Док *преценеше*, че трябва да го остави, значи щеше да го *остави*.

— Ами то... зависи. — Ако Док се бе обидил, това не пролича нито по гласа, нито по изражението му. — Оставяш го да отшуми, ако си сигурен, че наистина ще мине от само себе си. Обикновено става

така. — Док успя да задържи мятаната се ръка на Хоузи достатъчно дълго, за да разкъса ръкава чак до лакътя. Док Шърв бе по-силен, отколкото изглеждаше. — А пък ако не отшуми и когато физиологичният разтвор би трябвало да е подействал, тогава просто ще се наложи да го оставим да премине. — Устните му бяха побелели. — Ториан, Иън. Ще ви го кажа само веднъж. Трябва да държите ръката му напълно неподвижна, за да поставя иглата във вената и да я залепя, за да може да се вкара разтворът. След това да шава колкото иска, единствено не трябва да изтръгва иглата.

— Арни, в чантата ми има телефон. Вземи го и натисни бутона за изпращане — само бутона за изпращане, или набери клиниката — кажи на Марта, че Хоузи е получил нов припадък и искам хеликоптера от Гранд Форкс в готовност, в случай че валиумът не подейства.

Той поклати глава, а ръцете му нито за миг не забавиха бързите си уверени движения, докато приготвяше спринцовката, след това я стисна странично между устните си, за да завърже тънък гумен маркуч над лакътя на Хоузи.

— По дяволите — изломоти той, все още стиснал спринцовката в уста. — Мога да му бия достатъчно успокоително, за да прекрати припадъка, но не искам да рискувам да му спра дишането. Така. Сега дръжте здраво. Започвам.

Иън стисна Хоузи за китката, докато Торсен, от другата страна на Док Шърв, стегна горната част на ръката му, а с другата предпазваше доктора от стиснатия юмрук на болния. Беше страшно как възрастният човек се гърчи, как се свиват мускулите му, как се отпусаха внезапно очите му подбелени, докато почти невъзможното дишане предизвикваше ужасно хъркане.

— Всичко е наред, Хоузи. Ей сега ще се оправиш — каза Док и проми свивката на лакътя му. — Добри вени има.

Иън ненавиждаше спринцовките. Затвори очи и извърна глава настрани, докато Док пуфтеше.

— Готов съм.

Иън отвори очи.

Пресечен лейкопласт държеше иглата неподвижна за ръката на Хоузи. Ивар дел Хивал се бе изправил над тях, стиснал малка торбичка в ръце, която Док свърза с някаква тръба.

Течността започна да се процежда и бързо изпълни спринцовката, след което той я инжектира.

— Хайде — каза той, — просто спокойно. — Док поклати глава, измърмори нещо неразбрано и отново напълни спринцовката.

Хоузи се отпусна почти мигновено. Док веднага си сложи стетоскопа и преслуша гърдите на мъжа и едва след това си позволи да се отпусне назад и да въздъхне шумно. Усмихна се.

— Валиумът е уникален — каза той, забодя спринцовката в земята, посегна към чантата си и извади нова. След това заговори отново, гласът му вече бе по-естествен и спокоен. — Това означава, че ни остават още пет, може би дори десет минути, за да сме готови с малко Тегретол, да видим дали ще успеем да успокоим топката. — Той напълни нова спринцовка и я забодя в торбичката с разтвора, а след това, докато поставяше капачка на иглата, се намръщи. Устните му се движеха, сякаш правеше някакви изчисления, а сетне нагласи течността да се процежда по-бързо. — Добре, Арни — извика през рамо той, — можеш да кажеш на Марта, че всичко е наред, поне за момента, да не праща хеликоптера.

Извади забитата в земята спринцовка, постави капаче на иглата и пусна и двете спринцовки в джоба, където държеше ненужните и вече използвани неща.

Арни подаде мобилния телефон на Док.

— Тя иска да говори с теб.

— Здравсти, скъпа — каза Док, повдигна рамото си и наведе глава, за да заклеци телефона до ухото и ръцете му да останат свободни. — Веднага примъкни дебелото си дупе в лабораторията; изпращам Арни Селмо с една кръвна проба — да, за начало кръвни показатели и функцията на черния дроб. Да извадиш и картоната. Ако откриеш нещо, което наскоро не е проверявано, пусни го и него — каза той, без да откъсва очи от пациента. — Ториан, Ивар — в колата ми има носилка и метална стойка за банката с разтвора — донесете ги, за да го внесем. — Той се заслуша в нещо, което му казваха по телефона, и прехапа устни. — Да, знам. Правим каквото можем.

За вечеря всеки яде каквото намери — останала яхния, сандвичи от все още топлия домашен хляб с тънки, почти прозрачни, резени

шунка, измъкната от килера, великолепни парчета гъше, шпиковани с чесън, преглътнати с вино или бира, а за десерт пиха много чаши традиционно слабо кафе и прясно опечен кекс, от който из цялата къща се разнесе приятен аромат на канела, а Карин се притесни от аромата, въпреки че Иън така и не разбра защо.

Когато приключиха, бе станало осем, прибраха мръсните съдове в съдомиялната, а Иън изнесе чаша безкофеиново кафе в задния двор. Така и не успя да разбере защо местните жители пиеха безкофеиновото кафе толкова силно.

Небето над тях бе притъмняло също като гъстата течност в чашата му, обсипано с бели като диаманти звезди. Той излезе, далече от светлината вътре. Трябваше му цяла минута, за да се адаптират очите му и да открие горе високо Млечния път. В града никога не можеш да го различиш. Там имаше прекалено много светлини, а и въздухът бе изключително замърсен.

Стори му се, че една от звездите мърда, много бавно, и чак след малко Иън разбра, че се мести от северозапад на югоизток.

Сателит. И това не можеш да видиш в града. Сега не бе подходящото време, но понякога човек успява да зърне метеоритен дъжд.

Подуши нощния въздух. Някъде отдалече се носеше миризма на скункс, но не му се стори неприятна, не и когато бе едва доловима. Дори му стана приятна.

Вратата на терасата се плъзна и Карин Торсен излезе в тъмното, очите ѝ обиколиха за момент мрака, докато най-сетне го забеляза.

— Иън... В първия момент не те видях. — Направи няколко предпазливи крачки към него и спря. Лекият полъх на вятъра разнесе аромата на сапун и парфюм Обсешън.

— Всичко наред ли е?

Тя кимна.

— Ториан каза, че иска да те види на приземния етаж след около половин час. Хоузи хапна малко супа, а Марта Шърв ще остане при него довечера — обясни тя. — Боб иска да го прати в Гранд Форкс за още изследвания, но... — Тя сви рамене. — Нали го знаеш Хоузи. Не иска с него да се занимават непознати.

— Откога?

— Какво откога?

— Откога е така?

Тя поклати глава.

— Десет години не е имал припадъци, започнаха... наскоро — отвърна тя. — Въпреки че пие фенобарбитал, откакто се помня. — Тя почука с пръст по слепоочието си. — Има някакво мозъчно увреждане.

Иън стисна устни.

— Разбрах го още в деня, когато се запознах с него — каза той, сетил се за леко заваления говор, накуцването и неестествения начин, по който Хоузи държеше дясната си ръка. — Не знаех обаче за епилепсията. Състоянието му се влошава, откакто се върнахме от Тир На Ног — заяви той.

— Да.

Всичко бе ясно. Хоузи умишлено бе повредил част от ума си. Беше хитро и добре измислено, а Иън искрено се възхищаваше на куража му, въпреки че щеше да е много по-добре, ако Хоузи се бе доверил на уменията на Иън във фехтовката. Онзи последен път.

— Какво казва Док Шърв?

— Какво да казва? — Тя се усмихна. — Почти нищо не казва. Главно ругае. Хоузи винаги му е създавал проблеми.

Иън чу отварянето и затварянето на вратата, но не бе предполагал, че това ще бъде Док, придружен от Ивар дел Хивал.

— Мислех, че си се прибрал — каза му едрият мъж.

— Точно това смятам да направя — обясни Док Шърв. — Искях да те похваля, че помогна днес следобед. Добре се справи, момче.

Ивар не знаеше какво да каже. Никой не го бе хвалил отдавна.

— Благодаря — отвърна най-сетне той.

Шърв извади дебела пура от вътрешния си джоб и я разопакова.

— Прави каквото казвам, не прави каквото правя аз — каза той, отхапа края на пурата и запали клечка старомоден кибрит на подметката на обувката си. Започна да пуфти със смрадливата пура, за да я разпали, без да сваля очи от тлеещия край. — Истината е, че той е голям проблем. — Стисна пурата между зъбите си и започна да отброява на пръсти. — Нормалната му телесна температура е едва над трийсет и пет градуса. Сърцето е с ритъм четирийсет и пет, четирийсет и шест удара на минута, кръвното му е сто и деветдесет на трийсет, което кой знае какви проблеми може да създаде, само че за него си е нормално, при тестовите за стрес сърдечният ритъм става сто и

двайсет, а систоличното налягане спада. — Лекарят обясняваше разпалено, все едно че ругаеше, а не изброяваше данни от прегледите. — Чернодробни ензими почти не съществуват при него, а броят на белите кръвни телца показва, че има остра левкемия, но нито черният му дроб е уголемен, нито жлъчката, нито пък има лимфни удебеления, кръвоизливи също няма, а пък когато се пореже, раната зараства неестествено бързо, не изпитва слабост, а инфекции не познава. Няма нито апендицит, нито пък белег от операция...

— Док...

— Шшш. Не съм свършил. Та както вече казах, нито има белег от оперативно изваден апендицит, нито има апендицит. Открих този факт, когато го преглеждах преди няколко години. Тогава установих, че вътрешностите му преминават съвсем гладко от тънки към дебели черва, посредством някаква междинна структура, която ще нарека средни черва — само господ знае какви са функциите на това чудо, защото аз нямам никаква представа. Вътрешностите му показват известни отклонения, но у него няма и следа от дивертикулит или дивертикулоза. — Докторът въздъхна. — Да не говорим за мозъка му. Скенерът показва десетки наранявания — сраствания — би трябвало да получава тези припадъци непрекъснато, но до много скоро нямаше никакъв проблем и положението му си бе съвсем стабилно, благодарение на смешно малко количество фенобарбитал, а доколкото разбирам, докато сте бродили из Тир На Ног — продължи той, — той не е пил абсолютно никакво лекарство, но не е имал и проблеми. — Другият мъж кимна. — Затова той за мен е един огромен проблем. — Шърв нервно пуфтеше с пурата, а димът бързо се разнасяше и изчезваше под лекия полъх на ветреца.

Ивар дел Хивал кимна.

— Аз не разбирам защо си ядосан, докторе. Това, че Орфиндел е различен от човешката раса, не е за учудване. Все пак той е от Старейте. Те не са хора, както и вестрите. Но защо се ядосваш?

— Защото — продължи Шърв, — аз съм много добър в работата си и обикновено се справям, без да се притеснявам, че няма изход. Никак не се трогнах, когато трябваше да съобщя на Отър Ларсен, че ако не спре да пие, черният му дроб ще му види сметката, както и стана, не се трогнах, докато ракът бавно стопяваше Ефи Селмо, а единственото, с което можех да помогна, бе да облекча болките й,

защото друго беше невъзможно. Най-доброто, което мога да направя за чукачето на Дейви Ларсен, е да го накарам да го маже с еусерин. — Той вирна пурата. — Всичко това има смисъл за хората, а когато не разбирам нещо, когато се налага, насочвам пациентите си към тесен специалист или в Гранд Форкс, или дори в Майо. А Хоузи ме остави да му направя изследвания и аз нямам никакво понятие как да постъпя. Да оперирам? Какво да оперирам? Мозъкът ли? И как да го направя? Да му изпиша нови лекарства ли? — Той отново дръпна от пурата. — Ще ми се да опитам смесена терапия — може да уцеля точното съотношение между Дилантин и Тегретол с някои нови хапове и да се надявам, че така състоянието му ще се позакрепи, но това си е работа за специалист, а според мен в целия Среден запад няма специалист с достатъчно опит, за да излекува един Старей.

— Това е самата истина — кимна Ивар дел Хивал. — Само че това не е причината за тревогите ти.

Док измърмори нещо нечленоразделно.

— Става по-лошо. Не откривам физически промени, но колкото повече зачестяват припадъците, изследванията показват, че състоянието му ще продължи да се влошава, и то значително. — Той разпери ръце. — Но наистина няма нищо различно — след всяко изследване се натъквам на поредната аномалия, която се оказва обичайна за него. Единственото, което се променя са припадъците, а те определено се влошават. Нищо не ми идва наум. Днес можех да викна хеликоптера от Гранд Форкс и щях да го викна, ако не бяхме успели да овладеем припадъка, но не съм сигурен, че те щяха да постигнат нещо повече.

Карин упорито гледаше настрана.

Иън въздъхна. Значи затова е искала той да се върне по-рано.

А ти какво очакваше? Че ще те повика, за да завържете любовна връзка под носа на съпруга си ли?

Не. Беше го накарала да си дойде, да направи нещо. И той знаеше не по-зле от нея какво е това нещо.

— Остава още една възможност — каза Ивар дел Хивал. — Едва ли някой от хирурзите на вестрите ще бъде в състояние да постигне кой знае какво, но това все пак е възможност. Само че едно е да ближеш рана, а съвсем друго да отвориш главата на някой и да му ровиш в мозъка, докато се оправя. Въпреки това силите му ще се

възстановят значително в Тир На Ног, а това може да е повече от достатъчно.

Имаше и още нещо, което трябваше да се свърши в Тир На Ног. Хоузи имаше двама приятели на Брода Харбард, мислеше си Иън, а те и двамата притежаваха уменията да лекуват.

Наричаха се Харбард и Фрида. Това бяха Один и Фрея. Фрида бе жената с дарбата да лекува, тя бе изцерила Хоузи от раните, нанесени от мразника, тя бе възстановила силите на Иън, след като довлече умирация Хоузи от планината. Може би нейното докосване бе пазило Хоузи здрав в Тир На Ног. Ако действително бе така, значи щеше да подейства отново.

Иън потри длани. Докато бе теглил носилката, дланите му не бяха просто покрити с мехури, а разкъравени, инфектирани, а тя само за една вечер ги излекува и той отново бе в прекрасно здраве, раните изчезнаха, дори белези не останаха.

— И моите ръце започват да се потят само като си помисля — каза Ивар дел Хивал. — Бих предпочел да остана тук, докато нещата у дома утихнат, но ако няма да съм тук, по-добре да си ходя. Не искам Негово Топлейшество да реши, че селата ми могат да се управляват сам-сами, а ако няма да ги управлявам вечно, то тогава ми трябва нова жена и достатъчно време, за да се сдобия с един или двама синове. — Той се намръщи. — Мога да го взема със себе си и да видя дали въздухът и земята в Тир На Ног няма да направят чудо. Случвало се е преди, несъмнено ще се случи отново.

Иън харесваше Ивар дел Хивал; просто човек не можеше да не го хареса. Гръмкият смях и приятната добросърдечна усмивка на едрият мъж бяха заразни, а Иън високо ценеше уроците му в ръкопашния бой и стрелбата с лък, които Ивар дел Хивал настоя младежът да научи, освен инструкциите на Ториан Торсен във фехтовката.

Но това бе едно. Да остави Орфиндел в ръцете му, бе съвсем друго. Промените у Хоузи може и да го бяха превърнали в по-незначителна плячка, отколкото преди, но ако някой не повярваше на истината? Ами ако той все пак се окажеше ценен? Хоузи е бил заключван в килия неведнъж и измъчван заради тайните, които съхраняваше, а Иън не смееше да рискува това да се случи отново.

— Аз трябва да го направя — намеси се тихо той. — Харбард и Фрида едва ли ще погледнат с добро око на някой, когото не познават.

Лицето на Карин Торсен не трепваше.

— Всъщност говориш за връщане.

Точно така. Щеше да се върне, за да открие останалите камъни от Брисингамен, беше преценил, че това връщане си струваше, макар и никога да не успееше да открие това, което търсеше. И въпреки всичко бе очаквал Тори Торсен да тръгне с него. Тори не бе просто по-добър в свободния стил — дуелите — играта с мечове, от Иън; на него просто можеше да му се довери така, както никога нямаше да посмее да се довери на Ивар дел Хивал. Искаш ли да разбереш мотивите на Тори, за каквото и да е? Просто го попитай и той ще ти каже. Иън харесваше тази негова черта. Непретенциозен не означаваше глупав, но определено означаваше достоен за доверие, понякога.

А оставаше и *тя*. Иън тръсна глава.

— Трябва да помисля — каза той.

Шърв се намръщи.

— Не мисли прекалено дълго.

Ториан Торсен го чакаше в залата за фехтовки на приземния етаж.

— Радвам се, че се върна, Иън — каза той и посочи кукичките, където бе закачил торбата.

— Ама...

— Ама нищо, млади Силвърстайн. — Усмивката на по-възрастния мъж можеше да мине и за приятелска, ако не бе белегът, който се спускаше през бузата му чак до ъгъла на устата. Стори му се далечен, дори страшен. — Робърт Шърв ще го наглежда много по-добре от мен или теб, а сега най-доброто за Хоузи е почивката. — Той протегна ръка с дланта нагоре, пръстите му бяха разперени. — Най-доброто за теб в момента е практиката.

Торсен бе облечен в къси панталонки и тениска, дебели бели къси чорапи и гуменките, които, изглежда, предпочиташе за тренировките. Той се отпусна на една от постелките за серия разтягания и след малко Иън също се съблече, за да си сложи препаска, която миришеше на белина — проклетията започваше да го убива, ако не я дезинфекцираше редовно, а след това навлече избелели панталонки и прекъснатата тениска с надпис *Знам, че тази гадост ще*

те повлече надолу отпред, и Защо ми трябва да живея там долу? на гърба.

Той също се зае с упражнения за разтягане. Ако имаше достатъчно време за тренировки, значи имаше и достатъчно време да разгрее. По-добре сега да го позаболи, отколкото да разтегне някой мускул после.

Ториан чакаше нетърпеливо, когато Иън най-сетне се изправи и посегна към оръжието.

— Аз бих казал, че човек, който иска да превърне фехтовката в професия, ще се приготви по-бързо за урока си — каза той.

Такъв си беше той, винаги успяваше да изненада Иън. Причината не бе в обучението му по фехтовка — дуелист от Стоманения род можеше да прекара *дни наред* в подготовка за важен дуел, ако се налагаше и нямаше нужда да хаби минутите в безсмислено потене.

Иън си облече якето, предназначено единствено за срещите по фехтовка, нахлузи дълъг панталон върху късия, но ръкавиците остави на масата. Новата шпага с остър връх, направена специално за него от Хоузи, създаваше същото впечатление на допир като Убиеца на гиганти и въпреки че имаше опасност да получи нараняване по ръката, а още по-вероятно по китката, Иън усети, че му е приятно да я стиска в голата си ръка.

След като завърза обувките, Иън свали шпагата от стената. Щом я стисна, го прониза тръпка, но тя не бе неприятна.

Иън напрегна внимание. Вдигна шпагата за поздрав, спусна бързо маската пред лицето си, след това свали острието и се отдръпна, щом Торсен нападна, без дори да се е прикрил зад маската си.

„*Майната ти, учителю Ториан*“ — помисли си той и в същия момент реши, че не може — не, това не бе истина, *не би* приел несериозно Ториан единствено защото по-възрастният мъж не си бе спуснал маската. Само че Иън не искаше да го нарани в очите, докато тренираха.

Двамата се доближиха и Иън започна с любимия си ход, сиксте, след което отпусна върха и насочи нисък удар, който профуча покрай шпагата на Торсен и го докосна по прасеца, а при отдръпването си успя да отбие рипоста на противника.

Торсен се ухили.

— Браво — каза той. — Очаквах да започнеш с обходен удар, но ти майсторски ме подведе. — Гласът му прозвуча спокоен и невъзмутим, въпреки че през всичкото време търсеше слабост в отбраната на Иън, а върховете им се сблъскваха с мелодично звънтене, докато най-сетне Торсен атакува и отбеляза точка високо на ръката, с която Иън държеше оръжието, точно преди ударът на младежа да го докосне по лявата буза в мига преди да парира острието на Торсен.

Възрастният мъж изръмжа от болка, Иън се поколеба за момент, прекалено дълъг момент, в който Торсен поднови атаката, отби острието на Иън и го остави незащитен, неподготвен, дори без опора за отстъпление.

Острието на Торсен докосна гърдите на Иън и младежът пробва нападение в последната минута, използвано само веднъж преди това: изтласка се назад, краката му поддадоха, тупна тежко по гръб на пода и остана без въздух, но не успя да възпре острието на мъжа да отбележи точка с прецизно попадение в гърдите, точно над сърцето. Поне вдигна шпагата в права линия, така че Торсен щеше да се наниже на нея, ако не бе спрял атаката си навреме.

— Добър опит — каза Торсен и свали шпагата, за да подаде ръка на Иън и да му помогне да се изправи. — Бях решил, че си загубил тренинг след ваканцията, но старите ми очи не ме подведоха, работил си — сигурно със сабълор.

Иън се усмихна и прие предложената ръка. Бе по-силна, отколкото неговата щеше да стане, а мускулите на китката изглеждаха стегнати, здрави, не като на фехтовчик, но това бе само за да го вдигне от пода.

— В Басетер открих клуб по фехтовка и направих няколко сеанса — каза Иън, докато вдигаше маската.

— Нали не си ги учил на свободен стил? — попита Торсен.

— Не съм — отвърна Иън и вдигна шпагата. Изправи се. — Започваме ли отново, този път и двамата с маски. — Червената резка на бузата на Торсен, където го бе пернало острието на Иън, се открояваше все повече. Ако бе с Убиеца на гиганти, щеше да го прореже чак до скулата и да направи близък на белега от другата страна на лицето на Торсен.

— Както кажеш.

Иън си наложи да се съсредоточи, но успя да спечели само една от следващите няколко точки, а Торсен отново пое ролята на наставник и накара Иън отново да преиграе ударите им на бавни обороти, стъпка по стъпка, като спираше, за да преразгледат различните възможности и възможностите на възможностите.

Торсен непрекъснато го фаулираше или заради стъпка, направена накриво, или заради замах, започнат частица от секундата по-късно от необходимо или напротив, прекалено прибързано, или заради загуба на равновесие.

Буквалният превод на това, което Торсен наричаше „свободен стил“ на английски, на берсмолски означаваше „стратегия“. Принципно под „стратегия“ се разбираше продължителен двубой със саби, с отбелязване на точки на принципа на схватките с шпаги и забрана да се бележат точки непосредствено след постигната победа, като по този начин се подчертаваше необходимостта да се предпазиш дори след като си нанесъл удар.

Всяка школа във фехтовката бе произлязла по свой си начин от дуелите — двубоите с рапири водеха началото си от мъже, които не се примиряваха само с пускането на първа кръв; началото на боя с шпаги бе поставено в един по-малко див век, когато повечето дуели са приключвали при първа кръв, когато едно докосване е било достатъчно. Свободният стил — стратегията — бе започнала с поддържането на уменията, превърнали войните от Средните владения в най-известните бойци от единия до другия край на Тир На Ног, а по-късно от схватките, с които се уреждали правни въпроси и въпроси на честта в петте Градища, където всяко попадение служело да забави опонента, да го принуди да се откаже поради загуба на кръв, схватки, в които никой от противниците не се отказвал единствено защото кръвта му била по острието на съперника.

Всеки стил си имаше своите недостатъци в истинския бой и Иън си помисли, че току-що бе открил един от недостатъците на свободния стил. Но поне за момента бе най-добре да премълчи. Освен това по-възрастният мъж го бе изпотил здравата.

— Искам да тръгна с теб — каза Ториан. — Нека да дойда аз, вместо сина ми.

— С мен ли?

— Ясно е, че ще се наложи ти да отведеш Хоузи. Поне за мен от известно време е повече от ясно, а за жена ми от по-отдавна. Ти си добре дошъл в... дома на Харбард, а това може да не важи за останалите, а за мен и дума не може да става да ме посрещнат с отворени обятия.

— Така ли? — А каква му беше целта на Торсен с тази молба? Ами да. Разбира се! Щеше да защити сина си.

— Няма да те подведа, Иън. Мога да съм ти от полза, но не и когато става въпрос за Харбард, а може да се окаже, че не мога да постигна нищо и във Владенията. Аз съм положил клетва, Иън, и въпреки че е хитър и пресметлив, Едноокият никога не разчита на хора, пристъпили честта си. Младите воители заслужено се радват на възхищението му. Поне ги предпочита, зависи как ще погледнеш на въпроса.

— Ще си помисля — каза Иън. — Нека първо да видим дали Тори няма да се обади през следващите дни. — Той смръщи чело. — Я чакай. Имам една идея.

— Така ли? — Торсен сви вежди.

— Тори нали носи кредитна карта, когато пътува? Златна Американ Експрес.

Торсен сви рамене. Това бе въпрос на пари и сметки, а както бе възпитан, парите и сметките бяха женска работа и въпреки че не приемаше подобно занимание за нещо долно, предпочиташе просто да не го забелязва.

— Може, но ако исках да разбера, щях да попитам жена ми.

— Да — кимна Иън. — Май си прав. Ще попитам жена ти.

Торсен отново сви рамене.

— Както искаш.

Иън я откри в кухнята да вади чистите съдове от съдомиялната.

Беше петък, когато според строгите правила в къщата на Торсен бе ред на Хоузи да вдига и почиства, но ето че правилата все пак се оказваха достатъчно гъвкави, когато Хоузи бе в леглото, за да се възстанови след припадъка си.

— Имам нужда от номера на Амекса на Тори — каза той.

Карин му се усмихна.

— Вземи моята, ако нямаш Американ Експрес... но всъщност ти имаш, нали аз ти я извадих.

Иън се беше ухилил от ухо до ухо.

— Не, не искам пари назаем от него. Искам да я използвам, за да разбера къде се намира.

С изненада откри, че усмивката ѝ се стопи, и забеляза, че в първия момент тя се поколеба.

— Ще се кача да видя дали ще го намеря.

Иън остави бавно слушалката и се отпусна на тумбестото кресло в хола на Арни. Бавно и спокойно, това бе едно от правилата: контролирай гнева си. Проблемът си е твой, не е на никой друг. Ако се владееш и не си го изкарваш с удари по предметите, няма да си го изкарваш с удари и по хората.

Въпреки това бе ужасно потискащо.

Арни Селмо бе облякъл пижама с разръфани маншети и много стар кариран хавлиен халат. Чехлите му шляпаха, докато се приближаваше от кухнята с две високи чаши. Ледени кубчета леко подрънкваха, когато остави едната на клатушкащата се масичка до лакътя на Иън.

— Благодаря, Арни — каза Иън и отпи. Богат наситен плодов вкус, но с познат аромат... — Ред Зингер ли е това?

Сбръчканото лице на стареца грейна.

— Кой е казал, че не можеш да научиш един дърт пес на нови трикове? Много хубав студен чай е това, а на моята възраст мога да мина и без кофеин. — Арни се настани на съседния тумбест фотьойл. — Успя ли?

— Не. — Иън поклати глава. — Проблемът е, че може да са къде ли не между Лисабон и Букурещ и няма начин да ги открия. Карин каза, че последно се е чула с тях, когато са били в Париж, но аз проверих хотела и се оказа, че са заминали преди повече от седмица, а едва ли ще се върнат през идващите две. — Той се намръщи. — Учудвам се, че Тори е тръгнал, след като е знаел, че Хоузи е в такова състояние.

— Не би го направил. Няма начин. Не и Тори — изсумтя Арни. — Ама той Хоузи не беше зле. Е, имал е припадък, но само един-

единствен път. След като не си бе пил лекарствата толкова дълго, Док каза, че нямало нищо за чудене. — Подхвана с пръсти малката порцеланова фигурка от края на масата, а след това я върна на точното ѝ място.

Иън въздъхна.

— Реших, че идеята ми е гениална. Взех номера на кредитната карта на Тори от Карин и им звъннах, за да ми кажат къде е използвана за последен път. Целият ни свят е едно голямо село, по телефона можеш да направиш каквато си искаш проверка.

— И се оказа, че той не я е използвал.

Иън поклати глава.

— Не поискаха да ми кажат. Това си е сметката на Тори и никой, който не е упоменат в тази сметка, не може да измъкне и дума от Амекс. — Той посочи телефона. — Дори да става въпрос за спешен случай.

— Я виж ти — Арни смръщи чело. — Значи не желаят да ти дадат информация, но едва ли ще ти откажат, ако ги помолиш да им оставиш ти някаква информация.

— Какво?

— Обади им се. Сигурно ще се наложи да говориш с някого от началниците. Обясни, че има някакъв домашен проблем, след това ги помоли да обозначат сметката, така че следващия път, когато той я използва, да изискат някакво потвърждение и едва след като той го направи, да му се каже, че трябва да се обади у дома. Следващия път, когато използва картата, ще получи съобщението.

— Мислиш ли, че ще се съгласят?

— Защо да не се съгласят? А ти си длъжен да опиташ.

Той тъкмо посягаше към телефона, когато се звънна.

— Ало?

— Иън? Боб Шърв се обажда. — Гласът на Док звучеше съвсем спокоен. — Хоузи има нов пристъп и му слагам повече валиум, отколкото ми се иска. Нещо става тази вечер, просто не разбирам какво, но не съм сигурен дали хората в Гранд Форкс ще успеят да се справят, дори и той да ми разреши да им се обадя. — Някъде зад него се чу шум. — Той казва, че иска да го преведеш тази вечер. Сега.

Беше страшно, но имаше нещо хубаво в това, някой да се нуждае от теб.

— Тръгвам веднага. Кажи на господин Торсен да извади две от раниците за спешни случаи, ще ми трябват. — Семейство Торсен винаги държаха приготвени раници с неща от първа необходимост. — Ивар да извади носилката от колата ти. Свалете го в приземието.

— В приземието ли?

— Просто го направи. — Иън затвори и стана. Е, той бе свикнал да пътува с малко багаж, а и освен това дори не си бе отварял багажа след завръщането.

Пътуването с малко вещи можеше да означава да зарежеш всичко ненужно. Взима се само най-важното: Убиецът на гиганти, ботушите и дрехите. Я вдигай саковете, ще събереш каквото трябва у семейство Торсен, при това ако остане време.

— Ще те изпратя — каза Арни. Той вече си бе обул дънките и бархетна работна риза, която висеше на слабото му тяло. Сложи си тежки ботуши и ги завърза с повече лекота, отколкото бе обичайно за човек на неговата възраст. — Тъкмо ще ти помогна.

— Добре. — Иън прехвърли колана на Убиеца на гиганти през рамо, взе сака и излезе в нощта. Арни Селмо го последва.

Докато минат по пътеката през горичката и стигнат къщата на семейство Торсен, входната врата зад решетката против комари бе вече оставена отворена. Вратата към приземието също бе отворена и надолу зееха широки удобни стълби.

За Иън мазетата и приземията винаги означаваха влажни мрачни помещения, но в къщата на семейство Торсен бе съвсем различно. Централното антре, осветено от луминесцентни лампи, водеше към работилница от дясната страна, перално помещение право напред и залата за фехтовка с още една работилница от дясната страна. Иън пристъпи към залата за фехтовка, където го чакаха останалите.

Торсен и Ивар дел Хивал бяха облечени за път, Ивар — във военни панталони и широка тениска с яка, а Торсен в дънки и работна риза, и двамата с високи ботуши, удобни за дълги преходи.

Док Шърв сякаш току-що се бе измъкнал от леглото, косата му бе щръкнала на всички посоки, под ризата, наполовина напъхана в панталона, се виждаше яката на червена пижама.

Във всеки друг случай Иън би обърнал специално внимание на хубавите крака на Карин, които се подаваха под къс черен халат, но състоянието на Хоузи бе толкова тежко, че младежът сам се притесни от посоката, в която се отклониха очите му.

Възрастният мъж лежеше под одеяло, вързан за носилката с колан през кръста, гърдите и глезените, дясната му ръка също бе обездвижена, само лявата бе оставена свободна. Лицето му имаше зеленикав оттенък, въпреки че този цвят донякъде се дължеше на тихо бръмчащите луминесцентни лампи. Очите му бяха стъклени, вперени невидящо напред, дишаше накъсано, въпреки че щом видя Иън, малко се поуспокои.

Иън коленичи до носилката.

— Мислиш ли, че ще ти подейства добре, ако преминем? — Що за тъп въпрос? Иън много добре знаеше, че силите на Хоузи са значително по-големи в Тир На Ног, а и друг избор просто нямаше.

— Къде ще преминавате? — изръмжа Шърв.

— Тихо, докторе — изръмжа на свой ред Ивар дел Хивал. — Младият Силвърстоун знае какво прави, също както ти си наясно, когато става дума за хирургия и обща медицина.

Хоузи понечи да каже нещо, но от устата му излязоха само неясни вопли.

— Каквото и да смятате да правите, правете го по-бързо — каза Арни. — Като гледам, май няма къде по-зле да става.

— Да. — Иън се отпусна на лакти и колене до пътеката за фехтовка. Предишния път, когато преминаха, Хоузи бе свършил всичко, освен това не Иън, а Хоузи притежаваше умения да отваря скрити ключалки, от които Тори разбираше доста повече, отколкото Иън. — Кажи на Тори, че ще оставя следа като скаутите, в случай че реши да тръгне след нас.

— Щом искаш, въпреки че не виждам защо да го прави — каза Ториан Торсен и клекна, за да му помогне. — Оставих му карта за брода на Харбард.

Иън кимна.

— Две крачки пред мен, а? Добре.

— Не мислите ли... — Карин Торсен замълча. — Искам да поговоря с теб насаме, Иън. Моля те.

Той усети очите на останалите, вперени в гърба му, и я последва през антрето към пералното помещение.

Тя отвори уста, а след това я затвори.

— Трябва да те помоля за една услуга. Моля те, не позволявай на съпруга ми да тръгне с теб.

Той не знаеше какво да каже.

— Решението му не зависи от мен. Хоузи е... искам да кажа, че е бил с...

— Хоузи ми е много скъп от толкова отдавна, че вече губя следите на времето — прекъсна го тя. — Само че се страхувам и аз... мен ме е страх да остана тук сама, без Ториан.

Щеше да му е много по-лесно да я убеди, ако неотдавна глутницата Чеда не бяха нахлули в къщата посред нощ и не я бяха завлекли полугола и окървавена през друг Скрит проход към Тир На Ног.

Иън се зачуди защо той не изпитва страх. Не че очакваше с нетърпение да се върне в Тир На Ног — или всъщност очакваше? Беше се върнал оттам преди половин година и вероятно тъкмо това бе проблемът. Е, на това лесно щеше да му се намери лек, а и той нямаше особена нужда от помощта на Ториан.

Ръката му напипа ефеса на Убиеца на гиганти.

— Всичко е наред. Ще го помоля да остане.

— Не. Той няма да те послуша, ако просто му *кажеш*; *трябва да настояваш*. — Тя направи крачка към него. — Моля те — продължи тя. — Не му позволявай да ме остави сама. Никога не съм се преструвала на герой, защото не съм, Иън. Докато бяхме в Тир На Ног, се налагаше да се държа смело, това ми костваше толкова много и... Напълно безполезна съм в такива неща и не се преструвам. Не мога... моля те. *Моля те*.

Тори и Маги не бяха разказали нищо подобно на Иън, но в момента младежът не бе в настроение да спори. Карин знаеше по-добре от него колко изплашена е била и Иън не я винеше.

— Ами... — Той разпери ръце. — Аз ще...

Не си спомняше да е пристъпвал към нея — никога не би посмял да започне нещо с майката на Тори, със съпругата на Ториан, но кой знае как стана така, че тя се озова в прегръдките му, топла, разплакана

на рамото му, а близостта ѝ го притесни заради леката дреха, с която бе облечена.

Той отдръпна ръце, за да не посегне към нея. Винаги бе намирал майката на Тори за невероятно привлекателна, но какво, по дяволите, ставаше тук?

— Добре, добре — каза той и сви юмруци. — Ще му кажа. Ще стане както искаш.

Тя се отдръпна.

— Благодаря ти — прошепна тя, а гласът ѝ бе тръпнещ шепот.

Тя, изглежда, дори не забеляза, че и той трепереше като лист.

Иън се върна бързо в залата за фехтовка, полагайки невероятно усилие да спре треперенето.

„Идиот — каза си той, — мисълта, че ще пълзиш през Скритите проходи, не те плаши, а губиш самообладание, щом една красива жена те докосне. Ако те беше целунала, сигурно щеше да се напикаеш.“

„Я млъквай — каза си той. — Това ще го мислиш по-късно?“

— В думите на Карин има смисъл — каза той, а именно че ако една хубавица в късо халатче ти ревне на рамото, си готов да направиш каквото ѝ скимне — ще възникнат проблеми, ако Ториан дойде.

Измисляше си всичко, но думите му прозвучаха много правдоподобно.

— Ако и той дойде с нас, веднага ще възникнат проблеми със Стоманения род, а дори Ториан дел Орвалд да иска да помогне на приятеля на внука си — може би щеше да им помогне; Тори му харесваше — той си остава Маестрото по дуелите. Длъжен е да изпрати хората си по петите на Ториан Предателя.

Торсен отвори уста, след това я затвори и най-сетне отново я отвори.

— Ти говореше за пътуване до Брода на Харбард, не до Градищата в Средните владения.

— Ами ако не намерим това, което ни трябва, при Брода на Харбард? — Иън поклати глава. — Не. А и да не забравяме Чедата на Фенрис. Те идваха веднъж тук и...

— Тогава ни изненадаха. Втори път няма да се случи, вече не. — Арни Селмо изкриви устни. — Точно сега едва ли нещо може да се промъкне покрай Дейви Ларсен и партньора му, просто е невъзможно. Ние сме винаги на пост...

— Но само на изхода, който знаете — каза Иън. — Към Скритите проходи води път, който е точно под краката ви, за който нямате представа, че съществува, и нямаше и да разберете, ако Хоузи не ми го беше показал. — Входелите бяха скрити от очите на обикновените наблюдатели, така бяха създадени. Ако не знаеш къде да търсиш, щеше да гледаш наоколо и никога нямаше да успееш да ги видиш.

Иън очакваше да се разрази спор, но Ториан Торсен се изправи.

— Както прецениш — отвърна той. — Само че аз...

— Освен това — каза Ивар дел Хивал тихо и се приведе към Ториан Торсен, — шампионът трябва да вземе решение, не ти, стари приятелю. — Той се изправи и тръгна към Иън. — Ще ме вземеш ли за спътник, Иън Силвърстоун? Ако не друго, то поне ще имаш нужда от още един чифт ръце, които да придържат другата страна на носилката.

Иън кимна.

— Надявах се да предложиш. — Щеше да се радва Тори да е с него, или вместо Ивар, или с него, но нищо; нямаше време за губене. Обърна се към Док Шърв. — Натъпчи го, с каквито лекарства намериш за необходимо — каза той. — Мислиш ли, че трябва да носим нещо с нас?

— Лекарства ли? — Шърв се усмихна на една страна. — Разрешителното ми важи само за Северна Дакота. Нямаме споразумение с Тир На Ног — каза той. Сви рамене. — Знам, че нещата там са различни, но доколко? Дали Валиумът ще потисне дишането повече или по-малко? Колко ефективно е действието на тегретола? — Той отвори чантата си и започна да вади неща, след това въздъхна. — По дяволите — каза лекарят и започна да ги прибира. — Каквото ще да става. Взимайте всичко. По-добре да носите неща, които са ви излишни, отколкото да няма това, което ви трябва. — Затвори лекарската чанта, закопча каишките и я подаде. — Използвайте наръчника на Мерк и преценявайте сами.

— Вземи ме — каза тихо Арни Селмо.

Иън се обърна стреснат.

— Вземи ме — повтори Арни. — Фармацевтичният ми лиценз е изтекъл, но двамата с Ефи държахме „Лекарства Селмо“ повече години, отколкото ми се иска да си спомням. Не съм младеж, но не нося очила и мога да вървя повече от всеки друг, а ще съм до вас, ако се наложи да разчитате на някой излишен да ви пази гърба.

— А? — Иън не разбираше. — Как така излишен? Кой е излишен?

Арни го гледаше право в очите.

— Аз — отвърна тихо той. — Аз съм излишен от... по дяволите, момче, мога да ти кажа откога е така, но ти никога... — Той замълча, след това отново заговори, гласът му бе приглушен и дрезгав. — Само че ти не я познаваше и това няма да значи нищо за теб — говореше той. — Много по-як съм, отколкото изглеждам, а и не съм й обещавал да... — За момент затвори очи. — Не съм й обещавал да не правя подобно нещо, а съм излишен също като използвана салфетка. — Той погледна Торсен. — Аз съм горе-долу размерите на вашето момче, малко по-тесен в раменете. Ще ми дадете ли нещо, което да ми стане.

Лентата за фехтовка се наклони на скритите си панти и се отвори към черната дупка.

Това не бе черна дупка. Светлината на фенерчето не се отразяваше.

Иън закачи лентата-врата за подпорната греда, след това провери възлите на импровизираната люлка, с която щяха да спуснат носилката на Хоузи. Иън си спомни какво бе направил Хоузи миналия път; този проход бе еднопосочен.

Дали Хоузи го беше открил, или сам го бе създал? Тогава Иън не се бе сетил да попита, а и до този момент не бе имало случай. Щеше да попита по-късно.

Извади парче дърво от едно сандъче и пъкна края му в тъмното.

То се плъзна тихо надолу, а когато го извади, долната част я нямаше. Иън вдигна края. Беше отрязан равномерно, на една страна, ръбчетата — гладки, сякаш обработени с пила.

Очите на наблюдателите се разшириха, когато ги огледа.

— Не се колебайте, и двамата. И, за бога, дори няма да трепвате, когато спускате Хоузи. — Опита се да си представи нещата. —

Дупката е само в една посока, ако го люшкате, докато го спускате, ще бъде разрязан. Не се мъчете да го пускате постепенно и плавно. Просто го закрепете над отвора и пускайте, аз ще го хвана.

Устата на Иън пресъхна, той усети вкус на сол и желязо, но си наложи да се усмихне спокойно. Това бе нещо, научено от Огнения Херцог: еднакво лесно е да извършиш това, което се налага, със стил и смелост, или да го направиш разтреперан и обезверен.

Изтегли бавно Убиеца на гиганти, вдигна го в знак на бърз поздрав, след това го прибра отново в ножницата с шумно щракване и скочи в мрака.

ГЛАВА 4

ОЩЕ ЕДНО ЗАВРЪЩАНЕ

Тори и Маги пиеха последното си питие във фоайето на Алгонкуин, когато се оказа, че има проблем с кредитната карта Американ Експрес.

Бе необичайно да се чувстват толкова спокойно и удобно. На Тори никога не му бе минавало през ум, че ще се почувства у дома в — той потръпна — Ню Йорк. Уф!

Но беше така. Колко бе хубаво да можеш да прочетеш заглавията на вестниците или надписа на пастата за зъби; бе истинско удоволствие да си викнеш такси и да оставиш иранец-а шофьор да се чуди какво си му казал. Беше просто неповторимо усещане да успееш безпроблемно да включиш самобръсначката в контакта, да разбереш на мига какво продават уличните търговци, да приемеш полица на улицата за приятел, а не за враждебно настроен пазител на реда.

Персоналът на Алгонкуин, съставен изключително от професионалисти, му хареса след намръщените дръпнати служители в Париж — поведение, което стана още по-ясно изразено, дори примесено с презрение, когато Тори се опита да използва френския, научен в гимназията — но сигурно всеки американски хотел щеше да му хареса.

Беше чудесно да се върнеш у дома, нищо че домът, далече от родния дом, наречен Ню Йорк, беше мърляв, гъмжащ от хора, шумен, пълен с престъпност.

Два дена тук, кратък престой в Сейнт Луис — Тори не гореше от желание да се запознава с родителите й, но Маги настояваше, а се бе оказало, че е много по-добре да се шегува с приятелката си, отколкото да се карат — и отново вкъщи за две седмици, преди началото на учебната година.

Това вече бе друг проблем. Училище в Тир На Ног? В края на краищата, май отговорът бе именно Тир На Ног. Баща му и чичо Хоузи цял живот го бяха подготвяли за този момент, въпреки че не го признаваха дори пред себе си, въпреки че татко му, каквото и да

ставаше, не би го пратил доброволно да търси скъпоценните камъни на Брисингамен.

А нима имаше по-неотложна работа от това да се уверят, че безценните камъни са в сигурни ръце? Не, просто не бе възможно.

— Май нямаш търпение да се върнеш — отбеляза Маги.

— Така е. — Той кимна. Момчето от малък град си остава провинциалист, реши той. Непрекъснато си мислиш, че хората, с които се сблъскваш, са ти познати, че тези, които виждаш за пръв път, замислят нещо, че светът е пълен с мошеници и неприятели. А Ню Йорк гъмжеше от непознати. — Нищо, че там е скромно и непретенциозно.

Тя се изкиска.

— Да, бе, как ли пък не. Скромно и непретенциозно. — Тя бе виждала дома на семейство Торсен. Не бе някое лъскаво местенце, но се оказа невероятно удобно. Удивително какво можеше да се постигне с много работа и пари, когато си решил, че не е нужно да вдигаш палат.

Той се усмихна.

— Добре де. Но там всичко ми е познато.

— Ах ти, селянче, ако от време на време излизаше от пращия утъпкан път и отваряше по някоя и друга книга, може би щеше да научиш нещичко за другите места, за да се чувстваш приятно, когато ги посетиш. Като например тук.

— Това тук е фойето на хотел. Хубаво е, но... — Беше светло и просторно, а лекото течение от ресторанта довяваше аромат на телешко и чесън, но въпреки това си оставаше фойето на един хотел.

— Това не е просто хотел. Тук всеки ден се провеждат срещи на кръглата маса на Алгонкуин — каза Маги, поне за десети път и се отпусна на стола си, за да го погледне над чашата Върджин Мери. Беше предложила глътка на Тори, за да опита, но той отказа; на Маги Кристенсен може и да не ѝ беше горещо, но той гореше. Откъде това момиче се бе сдобило с този вкус към черния пипер, за него си оставаше загадка; поне да беше от Ню Орлийнз или от онези части на страната, които негов приятел наричаше границата „Мескин“.

— Това вече си ми го казвала — сви рамене Тори. — За мен не означава кой знае какво.

— Робърт Бенчли, Джеймс Търбър...

— Аниматорът ли? — попита той, с единственото намерение да я подразни. Понякога обичаше да се прави на пълен невежа.

— ... Дороти Паркър значи не е кой знае какво, така ли? — попита тя. Той не можа да прецени дали възмущението ѝ бе искрено или престорено. — Тори никога не успяваше да разбере напълно Маги и едва ли някога щеше да успее.

— Дороти Паркър ли?

Тя нацупи устни.

— Не си ли чувал:

*О, животът е великолепен кръг от песни
пъстра импровизация,
а любовта е туй, което никога не бърка,
а аз съм Мери румънска...*

Той надигна бутилката „Сам Адамс“, без да обръща никакво внимание на чашата, поставена до него.

— Цинизмът ти отива. — По дяволите, на нея всичко ѝ отиваше. Дори и сега, въпреки че бе облечена точно като за път с огромна небесносиня риза от сурова коприна върху памучна тениска и клин, косата ѝ, вече пораснала до раменете, бе вързана на кок, свит под черната барета, която си купи от улицата в Париж.

Няколко дни по-късно Тори взе новата барета от нощното шкафче и забеляза, че на етикета пише „Произведено във Филипини“. Много точно казано, *пишеше*, защото с няколко разреза на острия комбиниран нож на специалните части Тори ликвидира проблема.

По-добре да запази илюзията, отколкото Маги да се разочарова заради нещо толкова елементарно; за Тори добротата стоеше над истината.

Той повика сервитьора и му подаде кредитната карта Американ Експрес. Разчиташе на пари в брой и на пътнически чекове, които бе купил, преди да отпътуват от страната — един от навиците на семейство Торсен бе по възможност да не оставят писмени следи и доказателства за престоя си — но ако двамата с Маги носеха прекалено много в брой, можеха да привлекат излишно внимание при влизане в някоя страна, затова използваше кредитната си карта на места и в

хотели, където така или иначе имаха писмени сведения за тях. Бе възпитан, че семейните пари са личен въпрос и едва наскоро му обясниха защо е така. Последното, което можеха да си позволят майка му и баща му, бе някой завистлив клюкар, като например данъчните или финансова полиция да се заемат да проучват произхода на богатството на семейство Торсен. Въпреки че с течение на годините мама много внимателно бе изпрала всички капитали и ги бе умножила и инвестирала особено внимателно, най-доброто бе да живеят тихо и скромно без много шум.

Особено сега, след като Тори и Иън ѝ бяха оставили почти един милион долара в златни монети от Градището Фалиас в Средните владения, пренесени в раниците. Щяха да са ѝ необходими години, за да превърне това богатство в пари в брой и инвестиции, при това ако никой не ѝ пречеше.

Въпреки това, каза си с усмивка Тори, не всеки младеж на двайсет можеше да си позволи да раздели своя дял от този милион с приятелката си, без да се замисля и притеснява.

Това бе възможно, благодарение на парите на мама и татко, и въпреки че мама не остана никак доволна, татко пет пари не даваше. Той все още не бе преодолял възпитанието си и приемаше финансовите въпроси за нещо, с което един мъж не би си цапал ръцете.

Колко е хубаво да те отгледа баща, възпитаван в Средните владения.

— Моля да ме извините, господин Торсен — сервитьорът се бе върнал, по лицето му имаше добре заучена маска на безпристрастност. — Струва ми се, че с кредитната ви карта възникна малък проблем.

Тори едва се сдържа да не изпъшка. Бяха пътували месеци наред и бяха понатрупали някоя и друга сметка, а хората от кредитната организация покриваха сметките всеки месец, нали така, само че мама би трябвало да е възстановила разходите точно в деня на изтичането на срока, нито ден по-рано (какъв е смисълът да се пилее лихвата дори само от един-единствен ден), нито ден по-късно (винаги е добре да имаш отлично кредитно досие).

— Виж ти — Маги се приведе напред. — Отказали са да ти приемат кредитната карта.

— Не-не-не, господине — побърза да уточни сервитьорът. — Когато се опитах да пусна сумата, излезе съобщение да се позвъни в Американ Експрес, господине. Служителят ме помоли да обясня, че сумата е приета, че няма нищо нередно със сметката ви, помолиха ме да ви предам извиненията им, но биха искали да разговарят с вас. — Той се усмихна с професионална учтивост.

Маги се намръщи. Тори веднага стана. Това никак не му хареса. Наложих си да върви бавно и небрежно, също като сервитьора, докато минаваха по дебелия килим във фойето към рецепцията.

Слушалката на старинния телефон с шайба бе отворена.

— Ало? — каза Тори.

— Обажда се Мадлин Алеси. Аз съм началник-отдел обслужване на клиенти в Американ Експрес. С господин Ториан Торсен ли говоря? — попита женски глас.

— Да, аз съм.

— Единствено за потвърждение и идентификация — продължи тя, — бих искала да ви помоля да ми съобщите моминското име на майка си.

— Рьолке — отвърна той. — Р-Ъ-О-Л-К-Е. Сега ще ми кажете ли за какво става въпрос?

— Със сметката ви всичко е наред, господине, няма абсолютно никакъв проблем, моля да ме извините за безпокойството. Мъж, който се представи за баща ви, помоли да се обадите незабавно у вас, било спешно — леля ви Джен била откарана в болница, това предаде.

— Благодаря ви, ще се обадя веднага.

— Благодаря ви, че използвате услугите на Американ Експрес.

По дяволите! Тори затвори телефона и забърза през фойето към обществените телефони.

Нямаше никаква леля Джен, изобщо никога не бе имало лели и чичовци. Чичо Хоузи не му бе истински чичо, майка му бе единствено дете, а поне доколкото знаеше, семейството на баща му се състоеше единствено от Ториан дел Орвалд и жена му.

Но за обаждането у дома всичко бе ясно.

Пръстите му бързо набраха кода за региона, а след това домашния номер. Майка му се обади на третото позвъняване.

— Ало?

— Мамо, аз съм, Тори. Какво става?

Тя мълча толкова дълго, че Тори отвори уста и понечи да попита дали все още е на телефона.

— Доста... сложно е за обяснения по телефона.

Едно от правилата бе делата на семейството да не се обсъждат по телефона.

— Мога ли нещо да направя?

Последва ново дълго мълчание.

— Можеш да се прибереш час по-скоро.

Той кимна.

— Добре. — След това го озари мисъл. Всъщност мислите бяха две. — Мога ли да говоря с татко?

Този път колебание нямаше.

— Разбира се.

Баща му се обади почти веднага, очевидно бе чакал до телефона. Вече не се притесняваше, че баща му е изчезнал.

— Да — каза той.

— Хавад ер дереин исти вейен? — попита Тори и продължи на берсмолски: — Има ли някаква опасност?

— Не — отвърна баща му на същия език. — За нас тук няма, поне в момента. Ако държаха нож до гърлото на майка ти, едва ли похитителите щяха да ми позволят да го спомена, дори и на берсмолски, дори и да го говореха. — Тори чу приглушен смях и не бе сигурен дали баща му се забавлява, или е впечатлен. — Възникнаха обаче проблеми с Хоузи и двамата с приятеля ти заминаха.

Заминали? Това означаваше...

— По дяволите! — каза Тори. Иън бе импулсивен, но чичо Хоузи не се поддаваше на приумици. Сигурно бе станало нещо безкрайно важно. — Добре, качваме се на следващия самолет. Ще ме вземете ли от Гранд Форкс?

— Обади се, щом разбереш кога ще кацне самолетът. Ще те посрещнем. Има ли още нещо, което се налага да обсъждаме в момента?

— Мисля, че не.

От другата страна баща му затвори. Той бе възпитаван в общество, където сбогуването бе доста официална процедура. Двайсет години в Хардуд го бяха променили, но той така и не успя да си

наложи да казва „довиждане“ по тази необикновена екзотична измислица, наречена телефон.

Когато затвори, Маги бе до него.

— Какво става? — попита тя.

— Иън и Хоузи са заминали — каза тихо той.

— Заминали за... — Очите ѝ се разшириха. — Олеле!

— Баща ми иска да се прибера незабавно. — Което означаваше, че той иска или да ги последва незабавно, или пък да изпрати Тори след тях. Всъщност беше ясно какво иска: баща му щеше да защитава дома им много по-успешно от Тори, а Стоманеният род нямаше да хукнат след Тори. Татко бе готов да го защитава от всичко, но това важеше и за мама, а те бяха достатъчно разумни хора.

— Тръгваме двамата — каза замислено Маги. — Ще трябва да измислим нещо за пред родителите ми, но...

— Няма — каза той и поклати глава.

Тя кимна само веднъж.

— Аз бях скритото асо на баща ти, когато се сблъскахме с Чедата, и това бе особено важно. — Лицето ѝ стана строго. — А работата е там, Тори, че наистина има начин да ме спреш, но знам, че няма да го направиш.

Да, в интерес на истината Маги не бе толкова добра с меча като Тори, просто не бе тренирала достатъчно дълго, но тя доста умело въртеше шпагата и според разказите на татко му не се страхуваше да замахва и пробощда, когато се налага. Това наистина бе решило нещата, когато Чедата приклецили мама, татко и Маги в Скритите проходи. Чедата отписали Маги като още една ненужна женска...

— Да не ревнуваш? — попита тя.

— Моля?

— Спомням си, че имаше един Бранден дел Бранден, който се интересуваше от мен. — Тя се усмихна.

Това бе самата истина. Бранден дел Бранден се бе опитал да убие Тори заради Маги. Това бе достатъчно доказателство, че се интересува от нея.

— Да не би да смяташ да ни държиш далече един от друг? — попита тя. Гласът ѝ вече не звучеше небрежно. — Не си спомням да съм казвала, че няма да се срещам с други. Или има нещо, което не съм разбрала?

Тори стисна устни. По дяволите, тя бе решила да го постави в отбранителна позиция, а единственото му желание бе да я предпази от опасностите.

Нямаше никакъв смисъл да спори с Маги. Тя бе същата като майка му: по един или друг начин си постигаше своето. Въздъхна и даде знак на чиновника на рецепцията.

— Ще ни пригответе ли сметката, ако обичате. Трябва да тръгваме за летището.

Маги се усмихна едва-едва.

— Сега е мой ред да събера багажа — каза той и й подаде кредитната си карта Американ Експрес. — Защо не запазиш две места за следващия полет за Гранд Форкс?

Докато вървеше към асансьорите, тя вече бе отворила бележника си и набираше някакъв номер.

**ЧАСТ ВТОРА
ТИР НА НОГ**

ГЛАВА 5

ИГРА НА КОТКА И МИШКА

Дългият тунел пред Иън се простираше напред и краят му се губеше незнайно къде в мрака. Младежът вървеше, заобиколен от мътна сивкава светлина, от която не се излъчваше топлина. Въздухът бе топъл, без вкус, без всякакъв мирис.

Би трябвало всичко да го боли, би трябвало да е смъртно уморен, би трябвало да изпитва поне нещо — по дяволите, *каквото и да е* — но всички усещания се бяха изгубили. Сякаш не бе тук, сякаш гледаше някакъв отегчителен филм без говор, който продължаваше досадно дълго.

Наистина би трябвало да изпитва нещо. Тежка вълнена наметка покриваше раменете му, но той я бе отметнал назад, за да остави свободни ръцете, а горната част на гърдите да усеща полъха на въздуха. Поне под дрехите трябваше да е по-загрял, дори потен, или пък там, където кожата му бе открита, да усеща хлад, но навсякъде бе равномерно и приятно топъл. Твърдата почва отдолу би трябвало досега да е предизвикала болка в стъпалата, но нищо не го болеше. Краката му дори не бяха изтръпнали, а щом размърдаше пръсти, усещаше плътната материя на чорапите.

Би трябвало и ръцете, и раменете да са го заболели, стискаше задната част на носилката хиляди, хиляди крачки, толкова отдавна, че им бе загубил броя. Пръстите му не бяха схванати, по дланите нямаше прежулени места и мехури.

Беше минало достатъчно време и би трябвало вече да е гладен и жаден, да изпита желание да спре, за да похапне и да отиде до тоалетна. Само че стомахът му не бе празен, а пикочният му мехур не го притискаше, просто усещанията се бяха загубили напълно.

Иън продължаваше да напредва през безкрайната сивота, без да изпитва нито болка, нито удоволствие, без да го тормози глад, загубил представа за времето. Беше му прекалено трудно да мисли, а да обясни наблюденията си, щеше да се окаже невъзможно. Сякаш всичко тук се случваше на някой друг.

На носилката пред него, Хоузи спеше, без да забелязва придържащите го колани, гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно, клепачите му не трепваха, от време на време главата му се люшваше на една страна при някоя по-рязка стъпка, сякаш кимаше на нещо казано. Едрата фигура на Ивар дел Хивал в предната част на носилката даваше възможност на Иън от време на време да зърне гърба на Арни Селмо най-отпред. И двамата мъже вървяха с тихи равномерни крачки, без да се въртят и бавят.

През всичкото това безкрайно време никой от тях не проговори. Иън реши, че би могъл да каже *нещо*, за да разсее тишината, нарушавана единствено от стъпките им, но не измисли нищо.

Сякаш една част от мозъка му бе изключила.

Вървя така безкрайно дълго, неясно колко дълго, през Скрития проход, докато най-сетне тунелът започна да се изкачва и само след една крачка, след едно трепване на окото, се оказа, че стъпват по обикновена пръст, не по грубите сиви камъни на проходите. Тунелът бе станал по-широк, стените се оказаха издялани в пръстта, с дървени арковидни подпори, поставени на всеки десет-петнайсет метра, и на Иън му се стори, че минават през нечий хранопровод.

Гладката дървена повърхност на дръжките на носилката натежаха непоносимо в ръцете му, презрамките на раницата започнаха да се врязват болезнено в раменете му. Далечен неприятен мирис достигна до него и още преди Арни Селмо най-отпред да стъпи върху килим от бръшлян, Иън долови цвърчене и птичи песни.

Хубавото, когато носиш задната част на носилката, е, че не зависи от теб да взимаш решения. Иън затвори очи и наведе глава, за да последва Ивар дел Хивал през листака навън в свежата приятна хладина, където нямаше и следа от тъмнината в тунела.

Излязоха през арката на извита стена, толкова гъсто обрасла с лози, че...

Не. Това, дето надничаше иззад шумата, не бе стена, а дървесна кора. Дървото, разперило клони над тях, бе най-голямото, което той бе виждал през живота си, толкова огромно, че за момент на Иън му се стори, че и тримата са се смалили.

Но не, кафявите загнили листа, окапали по земята, си бяха нормални дъбови листа, а другите дървета наоколо също бяха забележителни и раззеленени, но не чак толкова големи.

Отворът, през който излязоха, се оказа извит като арка корен, опасан с лози и мъх, най-големият корен, на най-голямото дърво, което Иън някога бе виждал. Обиколката му сигурно бе колкото на най-големите секвои. А пък колко високо се издигаше, бе невъзможно да се определи. На няколко метра над тях се разперваха дебели клони, истински зелен покров, протегнал се към близката гора.

Ивар дел Хивал се ухили, когато двамата с Иън оставиха носилката на земята.

— Чувал съм, че родените тук извличат сили от въздуха и земята на Тир На Ног — каза той, клекна и загреба две шепи загнили листа от земята. — И съм готов да се закълна, че това е самата истина за Ивар, син на Хивал. — Той потри длани, сякаш искаше да втрие почернелия гнилоч в кожата си.

Арни Селмо, няколко метра по-напред, се настани на полузатрупан корен.

— За вас двамата не знам, но не се чувствам толкова уморен, колкото би трябвало. — Едно ъгълче на устата му се изкриви нагоре и подчерта бръчките по лицето. — Ако трябва да си говорим честно — продължи той, — чувствам се добре.

Иън кимна.

— Точно както стана и миналия път; Скритите проходи не те изморяват. Сякаш...

Той замълча. Кафявите очи на Хоузи се бяха спрели на лицето му, по устните му бе плъзнала тънка усмивка.

— Хоузи! — Иън клекна на земята до него. Арни вече бе понечил да стане и за малко не се спъна в страничния израстък на корена, но не изпусна черната чанта на Док Шърв.

Хоузи облиза напуканите си устни и преглътна.

— Благодаря ти — каза той с тънък, писклив глас, говорът му бе силно завален. — Благодаря ти, Иън. — Помъчи се да освободи дясната си ръка от коланите, притиснали кръста и гърдите му към носилката. Иън се приближи още и ги разкопча вместо него.

Пръстите на Хоузи се спуснаха към хумуса, треперенето на ръката му разбута сухите листа и те прошумоляха. След като зарови

цялата си китка, треперенето спря. — Хубаво е да се върнеш — каза той, гласът му значително по-силен.

В първия момент Иън не можа да заговори, нито пък Арни. Тук съвсем не бе като в Скритите проходи, не че мислите му бягаха и изчезваха. Само че някъде дълбоко в себе си той бе убеден, че начинанието им е обречено от самото начало.

Стига с тази интуиция; така или иначе той никога не ѝ се бе доверявал особено много. По дяволите, та нали интуицията в по-голямата си част се дължеше на натрупания опит, а това, което той бе научил през живота си до този момент, бе, че тези, които обичаш, или ще те пребиват до смърт, или ще те изритат завинаги от живота си, както бе сторил баща му, или ще ти умрат в ръцете, като стана с майка му.

Няма начин да победиш, просто не става.

Иън се изправи и се протегна. *Я майната му; това си е истинска победа, поне за момента.*

Ивар дел Хивал развали магията със сумтене.

— Хайде да мърдаме. Денят напредва, а също и времето, което имаме.

— Така е — отвърна Хоузи и се отпусна отново на носилката. — Може да успеем да превалим хълма на Боин до свечеряване и да ни остане време да поспим.

— Не виждам защо да трябва — намръщи се Ивар дел Хивал. — Точно това място ли? Всички казват, че е свърталище на вещици. — Той поклати глава. — Толкова са много, че дори не искам да изричам името му на глас, не и на открито.

Хоузи се усмихна.

— Свърталище на вещици е много грубо определение. Нека просто кажем, че е... обитаемо. Какво ще кажеш?

Опита се да се изправи и да седне, но не успя и преди да се е наранил с подобни опити, Иън положи ръка на рамото му и го накара отново да се отпусне на носилката.

— Най-добре ние да те носим, поне за известно време. Почивай си, Хоузи. Моля те.

Арни Селмо бе оставил медицинската чанта и се бе изправил.

— Някой знае ли накъде да вървим?

Не бяха на повече от три, може би три часа и половина път от скрития изход на тунела, когато Арни Селмо, начело на редицата, застина малко преди билото на един рид.

— Залегни — изсъска Арни и веднага се строполи на земята, следвайки собствената си команда.

Докато Иън и Ивар дел Хивал спуснат носилката на зеления мъх отстрани на прашния път, Арни бе захвърлил раницата и всичко, което носеше, проснат по корем и се промъкваше пълзешком нагоре по хълма към билото, с лекота, която бе доста неестествена за човек на неговата възраст.

На Иън му се прииска да допълзи до Арни, но реши, че е най-добре първо да погледне Хоузи.

Черният мъж отново спеше. Изглежда, полюшването на носилката го бе унесло. Тъмната му кожа имаше грозен сивкав оттенък, дишаше плитко, учестено и накъсано. Иън опипа гърлото му, за да усети пулса. Кожата му бе студена и влажна, но поне сърцето биеше бавно и равномерно.

Това бе добре. Хоузи бе отказал предложеното от Арни лекарство и Иън малко се успокои, че състоянието на приятеля му се подобрява, макар и бавно.

Поне в едно хубаво нещо бе сигурен: откакто бяха влезли в Скрития проход, той не бе получавал пристъп.

Клепките на Хоузи трепнаха, след това се отвориха и той вдигна очи към Иън, погледът му бе стъклен. Облиза устни веднъж и понечи да каже нещо, но устните му се задвижиха беззвучно, а Иън му даде знак да мълчи, като постави пръст пред тях.

„*Не сега*“ — изрече младежът с устни, без дори да шепти.

Хоузи се усмихна едва забележимо и отпусна глава назад. Очите му не се отделяха от Иън. В тези очи винаги имаше нещо специално, нещо необикновено. Това бяха очи на съдник, които преценяваха всичко видно, а интелигентността, която блестеше в тях, не излъчваше нито топлота, нито студенина, само увереност, че не желае да контролира и променя каквото и да е.

„*Почвай*“ — изрече с устни Иън, кимна рязко на Ивар дел Хивал и пропълзя до билото, където лежеше Арни. Отначало пълзеше, но после продължи да върви клекнал, а най-сетне се отпусна на ръце и крака, последните метри се провлече по корем.

— Тихо, момче — прошепна Арни. — За малко да се сблъскаме с конен отряд, тръгнал на изток, облечени за бой. — Усмивката на сбръчканото му лице не беше нито топла, нито особено приятелска. — Не бях наясно дали искаме или не искаме да се натъкнем на тях. Искаш ли да ги огледаш?

Иън изпълзя към върха и спря щом Арни го подръпна за крака.

— Недей. Не от върха. — Той посочи с палец към туфа, обрасла с висока трева. — Нали не искаме да открият местонахождението ни. Прикрий се.

Увереността на Арни накара Иън да се почувства тромав, освен това започваше да се дразни.

— Ами ако нямаше никакво прикритие.

Арни се усмихна.

— В такъв случай си връзваш някаква кърпа на главата и забождаш дребни клонки отзад. Ако и клони няма — каза той с усмивка по лицето, която показваше, че е очаквал възражението на Иън, — изскубваш малко трева. — Той изкриви устни. — Още един урок ли искаш да чуеш, или ще вървиш да провериш какво става?

Иън се намръщи, но кимна, отпусна се по корем и се приближи до петното трева, като внимателно избягваше бодливите растения. Едва ли щеше да успее да се приближи достатъчно близо, без да се издере целият, но сред тревата имаше вдлъбнатина с камъни и Иън се доближи към тях, без да разкъса дрехите си и да се издраска много.

Ридът се спускаше към малко поточе със сребриста вода, което струеше към долината. Водата разделяше поляната от гората така прецизно, сякаш някой бе определил, че от западната страна на потока няма да растат дървета. Кое то бе напълно възможно, каза си Иън.

Отвъд потока, покрай гората, се виеше тесен път, по който можеше да мине само една кола — или карета, каруца, което бе вероятно. Две редици конници яздеха бавно по пътя.

Началото на колоната бе завила покрай потока и Иън успя да преброи петнайсет двойки, преди последните да се скрият от погледа му сред прашния облак, който ги следваше неотклонно.

— Не е на добро. — Ивар дел Хивал се оказа до него. Иън не бе проявил особена бдителност и това бе наистина зле.

Ивар дел Хивал изсумтя.

— Най-добре да поизчакаме. Не успях да видя какъв е знакът им, но оръжията бяха вандестийски, а това на никого не вещае нищо добро.

— Това е Вандескард. — Защо ли той се учудваше, че има вандестийски войници в собствената им страна?

Ивар дел Хивал кимна.

— Само че защо *точно* тук ще патрулира кавалерийска военна част, съставена от ветерани? Долу на юг може; там винаги е имало военни лагери, за да задържат бенизирците. — Той стисна плътните си устни. — Ама тук, на изток? Възможно е да са освободили от наряд някои части от стражевата охрана, но ако е така, къде им е багажът, обозът? — Той поклати глава. — Да поизчакаме малко, след това ще се спуснем надолу. Той посочи пътя с брадичка. — Така хем ще избегнем облаците прах, хем няма да се налага да даваме обяснения на непознати.

Иън се намръщи.

— Имаме ли нещо за криене?

Усмивката на Ивар дел Хивал бе малко по-широка, отколкото на Иън му харесваше.

— В интерес на истината, никак не ми се занимава да обяснявам какво търси един дребен благородник от Пламения род във Вандескард, при това придружен от трима непознати, определено с твърде необичаен вид. Не ме разбирай погрешно, не искам да те обидя. Ако съм търговец, къде е стоката? Ако искам да поговоря с местния маркграф, къде са ми препоръчителните писма? — Едрият мъж извади плоско шише от раницата и отпи добре премерена глътка, предложи и на Иън с бързо повдигане на едната си вежда, но младежът отказа.

— Така — каза Ивар дел Хивал, — в такъв случай остава да съм шпионин и могат да ме разменят срещу откуп или да ме пуснат, при условие че дам дума да не бягам, но да не забравяме войниците... а те набождат на копие подозрителните странници без много въпроси и чак след това мислят какви извинения да поднесат, ако изобщо се стигне до това.

Иън кимна и понечи да се спусне от рида, обратно долу при Хоузи, без да се изправя на крака, докато не бе сигурен, че облото възвишение не го прикрива напълно.

Хоузи дишаше по-спокойно и с повече лекота, а и вече бе събрал достатъчно сили, за да се обърне на една страна. Беше взел манерката, привързана към раницата, която Иън пусна до него.

— Ще победим ли? — попита той с крива усмивка.

— Засега сме в изгодна позиция. Арни забеляза местна кавалерийска част, а според Ивар дел Хивал присъствието ѝ тук е доста необичайно.

Хоузи се изправи на лакът.

— Кавалерия? — Той кимна. — Прав е. Не е нормално. Конниците обикновено са от средите на дребните благородници, а тук, на границата с Владенията, не ги очаква нито слава, нито богатство. — Лицето му стана сериозно. — Поне така е напоследък.

— Положението може да е доста зле, трудно ми е да преценя. — Ивар дел Хивал стисна устни. — За момент ми се стори, че най-предният от копиеносците носи инкрустирана с емайл бойна ръкавица, ама...

Хоузи смръщи чело.

— Инкрустирана с емайл?

— Просто не е възможно. Би било прекалено претенциозно, а проявите на претенциозна показност във Вандескард са твърде опасни.

Иън нищо не разбра.

— Значи един от тях е носил украсена метална ръкавица... че това какво значение има?

— Това означава, че патрулът е ръководен от Син на Тир. Това е елитна военна част от Вандескард, които определят много от правилата.

— Те ли са единствените, на които им е позволено да носят украсени ръкавици?

— Това не е ръкавица. Това е... протеза, май вие така казвахте. — Хоузи стисна устни. — Можеше да бъде и по-зле, добре че не е била сребърна.

— Разликата е малка. — Ивар дел Хивал се изправи. — Най-добре да тръгваме. Колкото по-бързо се доберем до Брода на Харбард, толкова по-бързо ще успее да съобщи на Негово Топлейшество, че във Вандескард стават странни неща.

Иън изсумтя.

— Май отдаваш прекалено голямо внимание на някаква кавалерийска част, при това на единия му липсва ръка.

Ивар дел Хивал сви рамене.

— Може и да си прав.

Носилката започваше да става все по-тежка, но това съвсем не беше най-лошото. Иън усещаше как го сърби носът, но не можеше да спира непрекъснато, за да се чеше. Енергичното мърдане и всевъзможните физиономии не помогнаха.

Арни бе предложил да се редуват от двата края на носилката и бе стиснал задната част, а Иън вървеше отпред с Ивар дел Хивал начело, на около двацет — трийсет метра пред тях, и при по-острите завои се скриваше от погледите им.

Хоузи определено се чувстваше по-силен; вече си правеше устата да повърви, въпреки че бе очевидно, че прибързва.

Това, което отдалече им приличаше на пътека покрай гората, се оказа каменен път. Много стар път, леко неравен единствено по краищата, в средата износен чак до хоросановия пълнеж между каменните блокове.

Иън се намръщи. Тук нещо не се връзваше. Хоросанът би трябвало да се износи много по-бързо от камъните. Каза го на другите.

Арни се разсмя.

— И аз си мислех за същото. Следващия път, когато спрем да починем, извади някакво метално парче, дето не ти дължи ник'ви пари, и се опитай да изчегърташ малко, още сега съм готов да се обзаложа, че само по метала ще останат следи.

Иън смръщи чело.

— Как така да не ми дължи ник'ви пари?

— Стар лаф. От Втората световна война, когато Бил Молдин направи анимационен филм за един сержант, дето казваше нещо като „Искам двама за рутинна патрулна обиколка, ама да не ми дължат ник'ви пари“.

Ивар дел Хивал се усмихна широко.

— Би трябвало вече да се е износил, нали? Хоросанът изобщо не е здрав. — Той извади някакво метално парче: колче за палатка. — Пробвай — каза той. — Мой ред е да нося.

Иън остави внимателно носилката с истинско облекчение и започна да драска хоросана между два камъка с равна повърхност. Нищо.

Металното парче не бе от най-здравите, това бе сигурно, но трябваше да остави поне някаква следа. Засили натиска, но в резултат колчето се притъпи и остави единствено черна следа отгоре на хоросана. Иън пробва да го забие, но то се огъна.

— Древните са знаели как да строят, а? — Ивар дел Хивал бе заел мястото на Арни в задната част на носилката, а Арни приклепна отпред, стисна здраво дръжките, преброи до три и се изправи.

Човек на възрастта на Арни не би трябвало да успее да се надигне с такава лекота, но Иън започваше да свиква с това, че нещата не са такива, каквито трябва. По дяволите, та той се бе нагледал тъкмо на това покрай баща си — гадината бе прекрасен учител за това, че нещата изобщо не са такива, каквито трябва — но той бе приел, че това е проклятие, не благословия.

Ивар дел Хивал кимна.

— Твой ред е да водиш. Ще вървим по този път през по-голямата част от деня. — Сведе поглед към Хоузи. — Орфиндел, аз лично бих предпочел да стоя настрани от хълма на Боин, но ако ти все пак настояваш...

— Настоявам.

Слънцето слезе на хоризонта и обагри западното небе в прасковено и алено, сякаш небрежното пръстче на някое от бебетата на боговете бе направило първия си опит да рисува.

Иън седна и се облегна на някаква скала. Потръпна и придърпа пелерината, зачуден дали този трепет се дължеше на студа или на настъпващия мрак.

Или на лоши предчувствия.

Преди няколко километра пътят ги бе извел от покрайнините на гората в тясна седловина между два хълма. Последваха напътствията на Хоузи и се отделиха от пътя, за да се насочат към обрасъл с висока трева хълм, сред която се издигаха четири древни каменни стълба. Напомниха му на стар британски менхир, мегалит, който бе забелязал много отдавна в някаква книга, въпреки че тези бяха с доста

неправилна форма и едва ли бяха специално издялани, а пък, от друга страна, изглеждаха твърде обли, за да са творение на природата.

Докато бяха далече, му заприличаха на пръстите на вкаменен гигант, протегнал се от центъра на земята. Сега до тях, вече ставаше ясно, че са просто огромни късове скала.

На самото било на хълма бе студено, но да запалят огън, докато все още се намираха на територията на Вандескард, не бе особено добра идея.

— Утре — каза Хоузи и се уви и в наметката, и в одеялата. — Утре вечер може и да се доберем до Брода Харбард. Ако не успеем, поне ще сме много близо. Достатъчно близо, за да си позволим да накладем огън.

Арни Селмо вече бе свалил гарда. Спеше дълбоко върху постеля от туфите трева, които бе наскубал.

Ивар дел Хивал прокашля дискретно отдалече, за да оповести завръщането си. В едната си ръка държеше малка лопата, а в другата самозалепващ плик с руло тоалетна хартия.

— Ако искаш, ще остана пръв на стража — предложи той.

— Притесняваш ли се да спиш тук? — попита го Иън.

Ивар дел Хивал сви рамене.

— Когато станеш на моята възраст, млади Иън, ще разбереш, че съществува разлика между предпазливост, притеснение и страх. Всъщност сега изпитвам и трите. — Усмивката му издаде, че не казва истината, но може пък и самата усмивка да бе лъжа. Трудно бе да се прецени. — Ще те събудя — каза той.

Като дете Иън страдаше от безсъние, но през последния срок в гимназията успя да се справи с този проблем, след като баща му го изгони само с един сак в ръка и принадлежностите за фехтовка. Когато работиш на пълен работен ден и ходиш на всички часове, безсънието се превръща в лукс. Иън не можеше да си позволи какъвто и да е лукс, поне не до скоро.

Отпусна се по гръб, затвори очи и се насили да заспи.

Изправи се рязко, със схванати мускули, и посегна към Убиеца на гиганти. Пръстите му не напипаха ефеса на меча и когато сведе поглед, откри, че го няма.

— Успокой се, Иън Силвърстоун — долетя шепот отнякъде в нощта. — Няма от какво да се страхуваш.

Останалите спяха под звездния покров. Поне лежаха неподвижни. Къде беше Убиецът на гиганти?

— Не е тук. — Далечен кикот. — Няма да ми е приятно да видя какво можеш да ми сториш, дори... тук. Но не се притеснявай, млади човече, когато се събудиш, ще го намериш до себе си.

Въздухът пред него сякаш се сгъсти и доби плътност, изтъкан от трептящите звездни отблясъци на конци бяла и червена светлина. Конците се сплетоха в нишки, които изтъкаха смътно доловима въздушна тъкан, която доби форма и очерта слаба изправена женска фигура. Тялото ѝ бе прикрито от воалена туника от бюста точно до коленете, слабите ръце и рамене бяха голи, фините стъпала със заострени пръсти, едва докосваха земята. Единият ѝ крак бе извит доста странно. Лявата ѝ ръка лежеше на гърдите, дланта бе скрита под мишницата.

— Нека позная — каза той, изненадан от собственото си спокойствие. — Призракът на вече отминалите коледи.

— Не. — Лицето ѝ бе скрито в сенките, но той долови смеха в гласа ѝ. — Де да бях толкова млада отново — каза тя. — Мина толкова много време.

— И от други моменти е минало много време. — Иън не го бе чул кога се е размърдал, но Хоузи стоеше до него. — Как си Боин?

— Доста добре, любов моя. — Фигурата направи нещо между поклон и приклякване. — Стара. Уморена — отвърна сериозно тя. — Но поне не съм съвсем самотна. Скалите, дърветата, тревите са ми добра компания, въпреки че скалите са мълчаливи, а тревите — прекалено бърбиви.

Хоузи се усмихна отново.

— Аз пък винаги съм предпочитал да си приказвам с дърветата. Те са отлични слушатели. — Възрастният мъж притисна длани и ги протегна пред себе си.

Образът ѝ трепна отново, също като далечен мираж на сгорещен път и се превърна в истинска млада жена, лявата страна на лицето ѝ бе ясно осветено, дясната — прикрита от тъмна сянка. Лицето на самодивата, обрамчено от кървавочервени къдрици, бе обсипано с лунички. Туниката ѝ бе изтъкана от облаци, вплетени със светлина, а

голите крака с пръсти, заострени като на балерина, почти не докосваха земята.

Бе станала сериозна.

— Донесе ли ми подарък? — попита тя.

Иън очакваше да чуе отговора на Хоузи, когато осъзна, че и Хоузи, и Боин го гледат.

Подарък ли? Ами...

„Провери в маншета на дънките“ — каза далечен безплътен контраалт.

Наведе се, за да послуша гласа, но там откри само пръст, няколко стръка трева и един жельд.

Жельд?

Тъкмо се канеше да го захвърли някъде настрани, когато тя заговори.

— А ще ми го насадиш ли, когато утрото зазори?

Иън кимна.

— Ще го сторя. И ще го поляя.

Тя кимна сериозно.

— Това е наистина прекрасен подарък, от него ще стане великолепно дърво. — Махна с ръка и пред мегалитите изникна огромен дъб с напукани клони, разперени нашироко, сякаш възрастна грижовна баба бдеше над внучето си. — Ако някой ден ти или децата ти заспите под него, сянката му ще ви приветства с добре дошли. А сега, кажи ми какво би искал от мен?

Иън не знаеше какво да каже.

— Сън — вметна Хоузи, — и спокойна почивка за всички ни. Това е то.

Тя кимна.

— С това мога да ви даря. Тази вечер. — Поклати глава и въздъхна. — А то не е много.

— Боин — каза Хоузи и пристъпи напред, за да постави ръка почти върху рамото ѝ. — Благодаря ти.

Иън най-сетне разбра. Заваленият говор на Хоузи бе изчезнал, той стоеше изправен без следа от познатото накуцване. Ръката, положена почти върху рамото ѝ, бе дясната му ръка, тази, която не можеше да се движи, тази, която Хоузи не можеше да използва.

— Това е всичко, което... намирам желание да сторя напоследък — обясни тя. — А имаше време...

— Да — прекъсна я Хоузи, — имаше, Боин. — Докосна устните си с два пръста и ги приближи до нея. — Това време и на мен ми липсва.

Тя се обърна към Иън.

— Всичко, което мога да ти предложа, е почивка — каза му тя. — Спокойна почивка.

Тя застана неподвижно като Хоузи, докато Иън реши, че трябва да отговори нещо.

— Аз... бих искал да поспя, няма друго — каза той.

— Това нали ще бъде справедливо, след като ме дари с едно наистина прекрасно дърво? — Тя не звучеше озадачена, въпросът ѝ по-скоро бе риторичен, все едно че някой питаше *Наясно ли си с правата си?*

— Ами, разбира се. Да — отвърна Иън.

— Така да бъде тогава. — Тя прокара ръка пред очите му и светът се завъртя в черна бездна, изпълнена с топлина и спокойствие.

Изправи се рязко, със схванати мускули, и посегна към Убиеца на гиганти. Стори му се, че ръката му посяга по своя воля, неподвластна на решенията на ума му. Пръстите му напипаха ефеса на меча, той скочи, отметна одеялата, готов да извика, изтегли меча с толкова бърз и рязък замах, че ножницата се отплесна настрана, профуча през свежия утринен въздух и се удари в един от близките мегалити, а след това тупна безшумно на тревата.

Иън откри, че се озърта бос и разтреперан от студ, стъпил на мократа от росата трева, облян от първите лъчи на зазоряване.

Боин я нямаше, нямаше го и дъба.

Докато Арни Селмо се напъваше да си обуе ботушите, Ивар дел Хивал, с коса, щръкнала от съня, вече бе скочил на крака, изтеглил и своя меч, в другата ръка стиснал кама, раздвоена като вилица.

— В името на Бенизир! — ревна той. — Какво има?

— Успокойте се, всичко е наред. — Хоузи се бе подпрял полуизправен на най-близкия от мегалитите, увит в одеялата си като мумия, само главата му се подаваше. Заваленият говор отново личеше

ясно, а дясната му ръка висеше безпомощно на скута. — Просто Иън се стресна. Добре ли спяхте?

Това бе глупав въпрос, но... всъщност да, той се бе наспал добре, толкова отпочинал не се бе чувствал от години. Въпреки това, силно притеснен, той се огледа наоколо. Слънцето започваше да наднича иззад хълма в далечината. Синьото небе бе осеяно с валма бели облаци.

Просто едно най-обикновено спокойно утро.

Нима бе сънувал? Или ставаше въпрос за нещо друго?

Наведе се, за да вдигне ножницата, и приплъзна Убиеца на гиганти вътре, а след това се протегна за дънните. Възможно ли бе...?

Маншетът на левия му крачол се бе развил, но в десния имаше пръст, стръкчета трева и един желяд.

Той се изправи, присви очи към желяда в дланта си и чак тогава усети, че тази сутрин не се чувства леко замаян от съня както бе обикновено, че приливът на адреналин след рязкото ставане се бе стопил, за да отстъпи място на нетърпението да се заеме с предстоящите задачи.

— Щом всички сме будни, да вървим — каза Арни Селмо и започна да навива одеялото. — Да използваме, докато е светло. Облекчаваме се набързо и тръгваме.

Иън кимна.

— Само да насадя и поляя това.

Арни май беше готов да възрази, но Ивар дел Хивал кимна.

Кимна и Хоузи.

— Така трябва.

ГЛАВА 6

БРОДЪТ НА ХАРБАРД

Златната утринна светлина се стопи под ярките слънчеви лъчи, зората се превърна в ден, денят преваля обедно време и клонеше към заниз, когато пътят им пресече седловината под висок рид и те започнаха спускането към Брода на Харбард.

Иън започваше да подозира, че пътят е прокаран тук единствено за да разкрие пред пътешествениците величествената гледка към грижливо парцелираната долина и сивите бързоструйни води на река Гилфи, блестящи със златни искри под лъчите на слънцето също като люспите на мятаща се риба.

Всичко бе в зелено, черно и златно: почти цялата долина бе обградена с наситенозелена гора, само на места прорязана от пътищата, които отвеждаха към реката, сякаш те самите бяха кафяви замрели потоци. Черните петна подсказваха, че земята е приготвена за посеви, а златното жито се стелеше на вълни под поривите на вятъра също като езеро от разтопено злато.

— И така — започна Арни и положи предната част на носилката, едновременно с Ивар дел Хивал отзад. — Бих казал, че гледката си струва на фона на всичко останало — каза той и кимна, доволен от думите си. — Освен това бих казал, че изглежда доста по-чисто и светло от обикновено. — Прокара пръсти през оредялата сива коса и сви недоволно уста.

Около километър и половина надолу по склона, реката правеше завой край сечище, където бяха издигнати няколко дървени постройки, сякаш правени преди поне сто години — онези красиви дървени къщи, не модерните панелни постройки.

Едната бе на самия бряг на реката, а от нея излизаше пристан със завързана плоска баржа, която леко се поклащаше, обезопасена с дебели въжета, за да не я отнесе течението; от другата страна имаше ограда за добитък, а лебедката, задвижвана от кон, бе празна.

На Иън му се стори, че различава якото въже, прокарано над реката до отсрещния бряг, но сигурно само така му се бе сторило.

— Защо се усмихваш така? — попита Ивар дел Хивал. Потри едрите си длани, сякаш искаше да ги почисти.

— Аз... ами много харесвам жената на човека от ферибота — отвърна Иън.

— Ясно — отвърна Ивар дел Хивал и издаде нещо средно между сумтене и ръмжене. — Колко е хубаво да си млад и най-голямата ти грижа да е един бърз танц в леглото с жената на човека от ферибота.

— Не става дума за това.

Всъщност името ѝ не беше Фрида, а Фрея. Нейната дарба му бе вдъхнала смелост да се изправи срещу Огнения Херцог, нейната благословия бе разкрила на Иън как да победи узурпатора. На Фрея той повери рубина от Брисингамен.

Само че не можеше да разкаже всичко това. Човек не си разголва душата току-така пред хората.

— Прави невероятна яхния — каза най-сетне Иън — и страхотна баница.

Арни Селмо не сваляше раницата от гърба си, докато Иън почука отново по старата дъбова врата, този път по-силно.

Отговор не последва. Арни поклати глава. На това място имаше нещо, което никак не му харесваше, и той не смееше много да шава.

„По дяволите, момче — помисли си той — просто остаряваш.“ Но не това бе причината. В интерес на истината, се чувстваше по-млад, отколкото по времето, когато бе на двасет или на трийсет. Сутринта се събуди леко схванат, но болки не се появиха, а дори не успя да си спомни откога не се е чувствал така. Спомняше се апатията през онези сутрини, когато се будеше до Ефи през последните ѝ месеци, докато тя се мятеше и въртеше, замаяна от коктейла Демерол с Висторил, който ѝ даваше. Тогава болката просто не го интересуваше.

Но тук просто нищо нямаше значение; всички болезнени спомени бяха отлетели.

Тук бе спал върху две одеяла, проснат на студената земя цяла една нощ, след това бе вървял без почивка часове наред, като половината време се налагаше да стиска здраво носилката на Хоузи, и въпреки това се чувстваше...

Просто прекрасно. Мътните го взели, та след като се събуди, дори не се сети колко много му липсва Ефи. Тази мисъл го накара да почувства вина.

— Ей — извика Иън. — Има ли някой вкъщи?

Отговор не последва.

— Пробвай вратата — предложи Арни, полу на шега. За нищо на света не би посегнал да отвори нечия врата, без да е поканен.

— Не. — Иън поклати глава.

У дома, ако никой не отговаряше на почукването по вратата, означаваше, че има някакъв проблем. У дома, той би отворил леко, би пъкнал глава и извикал: — „Има ли някой вкъщи?“.

Но това бе чуждо място. Това тук не бе Хардуд, където почти никой не си заключваше вратата, защото какво ще стане, ако някой съсед иска да влезе.

— Май идеята не е много добра — каза той.

Ивар дел Хивал кимна в знак на съгласие.

— Да влезеш в къщата на Старей без позволение? Има и по-добри начини да се убиеш.

Свали коланите на Хоузи и му помогна да се изправи. Хоузи се надигна неуверено, олюля се, сякаш се опитваше да се задържи на крака върху клатещата се земя. Протегна здравата си ръка и я постави на стената на къщата.

— Не — каза той. — Вкъщи няма никой. — Изглежда, му бе трудно да вижда ясно. — Иън, моля те, провери обора, виж дали Среброчел и Слейпнир са там.

— Слейпнир значи? — ухили се Арни. Това вече бе смешно. — Искаш да кажеш, че този Харбард си е кръстил коня като коня на Один?

— Не бих казал — отвърна с широка усмивка Иън. — Но си близо до истината.

— Искам да го видя.

Той последва Иън, когато младежът пое по пътеката от къщата надолу по склона, където оградата следваше очертанията на реката.

— Доста недомислено — няма заграждение към водата — отбеляза той.

— Заграждението не би спряло нито Среброчел, нито Слейпнир да избягат през реката, но то не е направено, за да ги държи вътре. Не

би могло да ги опази.

Почвата в ограждението бе набраздена от стъпки с размерите на чиния, освен покрай брега, където бе почистено наскоро и се виждаха няколко подозрително огромни купчинки конски фекалии, вече привлекли рояци мухи.

Никъде не се виждаше кон, но надолу по реката зееше пещера, прикрита от брега; може би...

— Среброчел, Слейпнир! — извика Иън и почти веднага дочу хор от кънтящи копита, сякаш се приближаваше цяло стадо, понесло се в панически бяг.

Само че не бе стадо коне. Животното бе само едно, огромно, по-голямо и от Першерон, и от Клайдсдейл. Козината бе тъмносива, изпъстрена с по-тъмносиви петна, гривата — несресана и израсла неравномерно, сплъстена така, че никой нямаше да успее да я срещи.

Освен това имаше осем крака. Би трябвало да се оплетат, но кой знае как те се движеха в съвършен синхрон и ритъм. Затрополиха към тях и спряха на метър от оградата. Арни вече се бе отдръпнал крачка назад, а след това и още една.

— Света майко божия — каза той.

— Именно. — Иън се обърна към коня. Огромните очи не бяха нежни и предани, както би трябвало да изглеждат. Бяха живи, със студено излъчване, пронизващи.

— Здравей, Слейпнир — поздрави Иън и се постара да изглежда по-спокоен, а гласът му да прозвучи по-уверено, отколкото се чувстваше. — Дойдохме да видим нея — и него също. Но най-вече нея.

Конят изпръхтя и звукът се понесе като гръмотевица.

— Така значи — изскърца глас зад тях.

Изненада ли ще е това

или лъже моят взор,

или ме подвеждат тез очи?

Арни се извъртя рязко.

На един пън бе кацнал гарван с лъскави черни криле и ги наблюдаваше подозрително.

Иън само се усмихна на гарвана, сякаш виждаше стар приятел.
— Хугин или Мунин? — попита младежът.

— *Мунин — отвърна птицата. — Памет.
Мунин винаги съм бил,
Мунин винаги ще бъда?
А ти не си ли Иън Камен Сребърен,
или по си Иън Силвър Стайн?
Отвърни на твоя си език,
или отвърни на моя.*

— Все едно е — каза Иън. — Яй стор тил динаб Дерес тъенест.
Защо, по дяволите, Иън си предлагаше услугите на един гарван?

А...

Мисълта прониза Арни като електрически шок — Иън бе заговорил на език, който имаше мелодичната интонация на норвежки, но такъв език Арни не бе чувал никога преди.

И как така успя да разбере, че името на птицата означава „памет“?

Я чакай малко. Птицата не говореше на английски, това бе берсмолски. Арни бе разбрал разговора, без дори да се замисля.

Иън го наблюдаваше навел глава на една страна и вероятно без да съзнава, имитираше гарвана.

— Както виждам, действия — заяви той.

— Дори и да не действаше при теб, действия то при мен — грачеше птицата, този път на английски с британски акцент. — Думите съм чувал аз преди. И ако не за да спомняш. За какво ли друго нужна ни е паметта?

Отзад се разнесе някакъв звук и птицата обърна глава; Арни проследи погледа му и видя Ивар дел Хивал и Хоузи на пътеката, ръката на високия черен мъж, праметната през широките рамене на Ивар, за да може по-младият да го поддържа.

— Виждам те, Орфиндел — каза птицата. — Помня те и по-охранен. Нима най-сетне възрастта дойде и пред твоите двери. Или нещо друго е причината една?

Хоузи кимна.

— И аз те виждам, Мунин. Дойдохме...

— Знам защо сте дошли — избоботи нечий глас.

По засипаната с чакъл пътека зад тях не се бе чул никакъв шум, а дори и да бе имало шум, той бе заглушен от ромона на водата.

Но ето че зад тях бе застанал мъж, подпрян на копие.

Беше невъзможно да се определи възрастта му. Косата и гъстата брада бяха посивели — черни с мрачни сиви кичури, прошарени грубо, не с меката белота на Дядо Коледа — лицето му бе обветрено и сбръчкано като стар пергамент. Затова пък раменете бяха широки, гърбът — гордо изправен, стойката — типична за мъж в разцвета на силите си.

Носеше боти до прасците, навървени с кожа, бричовете — пъхнати в тях, раменете и горната част на тялото — покрити с наметка, качулката ѝ бе спусната над половината лице така, че само едно око се вираше в новодошлите.

Той бе едър мъж, поне един и осемдесет и пет, но кой знае защо изглеждаше по-висок.

— Дошли сте, за да бъде изцерен Орфиндел — каза той. Гласът му наподобяваше далечен тътен. — За втори път, Иън Силвърстоун — обърна се той към Иън, пренебрегвайки другите, сякаш ги нямаше, — идваш тук неканен. Въпреки това те приветствам, но не и с добре дошъл.

— И аз те п-п-поздравявам, Харбард — отвърна Иън. Стисна устни и преглътна с трудност, а сетне заговори тихо, с леко, едва доловимо колебание. — Доколкото си спомням, изпратих нещо ценно насам — продължи той.

— Насам беше, тъй беше — изграчи птицата високо и пискливо.

И насам дойде,

*ала повери го ти на Хугин за **нея**, не беше то за него.*

*Караха се те, но той съзря решението твое,
не бе туй твой каприз.*

Но и таз кавга остави всичко, както беше.

Харбард протегна ръка в необичаен жест, с разперени пръсти, леко отпуснати, сякаш сочеше нещо. Пръстите бяха дълги и дебели, ръката — покрита със сиви косми още от пръстите чак до мястото, където ги скриваше ризата. Кръгъл набъбнал белег отгоре на ръката бе почти прикрит от гъстите косми.

— И сега нея я няма — каза Харбард, — поне за известно време няма да е тук, докато го скрие на сигурно място, така каза. — Отпусна ръка отстрани на тялото си. — Качи се на широкия гръб на Среброчел и препусна, без дори да погледне назад.

Това Арни го разбра, поне смисъла: жената на Харбард го бе напуснала, за да скрие рубина от Брисингамен, за който говореше Иън, и мъжът се чувстваше самотен.

Арни кимна в знак на съпричастност.

Харбард го стрелна с пронизващ поглед.

— А ти кой си? — попита той.

— Казвам се Арнолд Селмо — отговори Арни и изпъна гръб. Може и да се чувстваше подмладен и освежен, за пръв път от половин век насам, но този поглед го накара да се почувства като дете.

— Аха. — Лицето бе все още наполовина прикрито от качулката. — Помня те. На младини бе смел мъж. Е, имаше време, когато... — Той сам се спря, вдигна длан с широко разперени пръсти в знак на извинение. — Ето, това е проблемът, когато остарееш. Оставяш умът ти да се рее към това, което е било, а не към това, което ще бъде.

— Виж — каза Иън. — Хоузи е в беда и...

— Аз също — прекъсна го остро Харбард. — Аз също — повтори той бавно и внимателно. — Ще се опитам да реша неговия проблем, ако вие решите моя.

Усмивката на Иън изглеждаше измъчена, а гласът му прозвуча напрегнато.

— Разбира се. Какво ти трябва, летящата метла на злата вещица от запада ли?

Харбард мълча дълго. След това разтегна уста в широка усмивка, съпроводена от дълбок смях, който не трябваше да звучи страшно, но въпреки това ги стресна.

Отметна качулката на наметката и разкри черната превръзка, покрила лявото око.

— Да влизаме вътре, ще поговорим, докато ядем — каза той. — Чака ни дълъг разговор, Иън Камен Сребърни.

— Да, да, да — грачеше птицата. — Чака ни дълъг разговор за това, което ще сторим ний за вас, за това, което ще сторите вий за нас.

На Арни тези приказки никак не му допаднаха. Но какво пък, по дяволите, толкова много неща има, дето хич не ти допадат, а той вече бе свикнал.

Готварските умения на Харбард не си струваха пътуването, реши Иън. Не и цялото това влачене из Скритите проходи, дори не си струваше да минеш през стаята, за да седнеш на масата. Яхнията бе само еленско месо, вряло, докато се разпадне, подправено с шепа размачкани глави лук, въпреки че малко сол и пипер от раницата на Иън значително подобриха вкуса му.

От друга страна, ябълките в сандъчето до вратата бяха невероятно сладки, с леко тръпчив вкус, който се запазваше в устата. Все едно че пиеш чудесно ябълково вино, освен че имаше един изключителен сметанов привкус. Дали не се усещаше и аромат на боровинки? Ябълките си изглеждаха съвсем обикновени с малко повечко от вкуса на вида Макинтош, отколкото Златна превъзходна. Обелката им бе гладка, но не и твърда, всяка хапка бе хрупкава и свежа.

Странното бе, че се оказаха необичайно zasiщащи. Мирисът на яхнията му напомни колко много време бе изминало от оскъдната закуска, и той си каза, че ще изяде цялата купичка яхния, а след това поне пет-шест ябълки, но след като приключи с готвеното, едва успя да изяде един плод.

Хоузи полегна зад него, опъна се на леглото до печката, подпрян на импровизирани възглавници от царевични шушулки. Арни и Ивар дел Хивал седяха от двете страни на Харбард, настанил се начело на масата, за да им сипва неочаквано умело и гостоприемно, макар и умислен.

Иън дояде ябълката и понечи да остави остатъка в чинията.

„Запази семките — прошепна Хоузи, гласът му бе толкова тих, че едва ли някой друг успя да го чуе. — Насади ги някъде, макар и след време. Плодовете няма да са със същите качества като тези, за

които Индун полагаше грижи, а сега Фрея, но ще пораснат на всяка почва.“

— Оказах ви гостоприемство — каза Харбард на отличен берсмолски с лек акцент от друг език, — осигурих ви вода, храна и топлина, а сега е време да се заемем с някои... задачи. — Последната дума бе на английски сигурно защото същата на берсмолски не бе толкова всеобхватна като значение.

— Задачи — повтори Арни Селмо. — С какви задачи трябва да се заемаме? — Очевидно бе слушал разговора на берсмолски, но въпреки това заговори на английски. Нарочно, или защото не можеше да говори на чуждия език? Иън нямаше представа.

— Аз... — започна Харбард бавно — имам нужда от вестonosец, от пратеник, до един от вандестийците. Той... или пък те... май много им се ще да подпалят война със Средните владения. Одеве казахте, че сте видели Тирсон с патрулна част.

Ивар дел Хивал кимна.

— Това е напълно разумно обяснение за вандестийския патрул, дето го видяхме. — Той отхапа ново парче ябълка. — Маркграфът на Вътрешните части, така ли?

— Той... струва ми се, е замесен. А тази война трябва да бъде спряна — продължи Харбард, — преди още да е започнала.

— Това би било хубаво — каза Ивар дел Хивал, — но кой ще се наеме да върже вълка?

— *Точно ти* не можеш — пресече го Харбард. — Какъвто и символ да носиш, верността ти е обречена на Пламения род и няма да те приемат; давал си клетва на Пламения и Небесния, не на мен.

— Да, така е — кимна Ивар дел Хивал. — Това е самата истина. Притеснявах се, че съм в граничните райони на Вандескард. Все още съм. — Той разпери ръце. — Но това, както и да е, какво можем да направим?

— Иън Силвърстоун ще отнесе съобщението. Ти ще си под негова защита. Това, по всяка вероятност, ще те спаси.

Ивар дел Хивал се намръщи.

— Предпочитам по-сигурни залози от това „по всяка вероятност“ но така да бъде.

Иън бе озадачен. Защо му трябва на Один — нека бъде Харбард или както там предпочиташе да се нарича в днешни дни — да спре

войната. И какво общо имаха Иън и приятелите му с това?

— Защо? — сбръчканото лице на Арни Селмо бе неразгадаемо. Иън не би искал да играе на покер с него, не и в този момент. — Защо — повтори той, подбирайки бавно думите си, — защо му трябва на Один с окървавените ръце, на бога на смъртта, да спре една война? Не предпочита ли той да види ширналото се поле, осяяно с трупове, напоено с кръвта на загинали млади мъже?

Ивар дел Хивал понечи да се изправи, но се отпусна тежко на стола си.

— Один ли?

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Последното, което им трябваше сега, бе гневът на Харбард особено когато Фрея я нямаше.

— Ако исках да ми казват Один — прогърмя Харбард с тътена на приближаваща буря, — щях да се представя така. — Харбард бавно се надигна и върховете на яките му пръсти натиснаха масата. — Имаше време, младежо — започна той с дрезгав глас, — когато щях да ти помета главата от раменете за подобна дързост.

Иън се колебаеше дали да не посегне към Убиеца на гиганти, закачен до лявото му рамо на облегалката на стола.

Шансовете му не бяха блестящи, а и освен това...

— Само че старците трябва да се приучат на търпение — прекъсна го Арни, решен да не отстъпва, без да откъсва очи от очите на Харбард, — защото не могат да си позволят безразсъдството, стремглавостта и безхаберията на младите. Трябва да се научат как да постигат хармония между това, което могат, и това, което искат, а най-лошото е, че трябва да свикнат да оставят другите да вършат това, което те самите някога са вършели.

— Трябва да се научат на това гадно отвратително нещо, наречено *да си седнеш на парцала*. Не те, а *ние*. Ние трябва да се научим, че е време да си налягаме парцалите. — Устните му бяха стиснати, но ръцете му стояха спокойно отпуснати на масата. — Ако можеше сам да направиш това, което трябва, нямаше да се пазариш и да ни увещаващ, затова сядай на масата и ни кажи какво предлагаш, по-точно какво искаш. *Сядай си на парцала*, Харбард.

Харбард остана прав, смълчан и неподвижен за момент, след това огромните му ръце се свиха отстрани, очевидно в опит да запази контрол.

— Така да бъде — каза той. Бръкна в кесията си и извади пръстен, за да го пъхне на дебелия си пръст. Беше съвсем обикновен, без всякаква украса, най-простичка златна халка с правилна форма, прекалено дебела, за да е венчална. На Иън му напомни на друг пръстен, пръстен, който бе намразил от все сърце, но този само му приличаше. Златният накит бе семпъл, без инкрустирани инициали, и на него нямаше червен камък с онзи противен символ.

— Я го пробвай — каза Харбард. Търкулна го по масата към Иън и младежът го пое замислен. Беше топъл, с температурата на тялото, може би малко по-топъл и значително по-тежък, отколкото би трябвало. От пръв поглед бе очевидно, че е прекалено голям за пръста на Иън. Сложи го на показалеца си, а после на средния пръст, но беше безсмислено, затова го плъзна на палеца и се оказа, че там е на мястото си, дори прекалено точен. Иън го свали и за кратко го задържа на дланта си — все още му се струваше по-тежък, отколкото трябва — след което го подаде обратно на Харбард.

— Драупнир ли е? — попита той. — Один някога е имал пръстен, наречен Драупнир. На всеки осем дни...

— Да, да, да. — Харбард го прекъсна с махване на ръката. — Умножителят. Точно така, на всеки осем дни създавал още осем пръстена. Вестрите са виновни за тези небивалици; винаги са били обладани от мисълта за злато. А това никога не е било. Наречи го ако щеш Пръстенът на Харбард.

— И хората ще ми повярват само защото нося златен пръстен на палеца си, така ли? — попита Иън.

Нетрепващите очи на Харбард се втренчиха в Иън изпод гъстите рунтави вежди. Иън не успя да определи какъв цвят са, въпреки че погледите им се бяха преплели, защото се чувстваше като птица, хипнотизирана от нетрепващия взор на змия.

— Ще ти повярват, че си моят вестител, моят пратеник, моят говорител, Иън Силвърстайн — каза той, а от тътнещия му глас чиниите по грубата повърхност на масата затанцуваха. — Стига приказки. — Той мълча дълго, а сетне сведе очи към масата. Единият от дебелия му пръсти започна да размазва малко езерце разлято ябълково вино, когато заговори. — Аз съм стар и уморен, Иън Силвърстайн — каза той, а гласът му, макар и висок, по нищо не приличаше на тътена на бог, по-скоро прозвуча старчески и немощен.

— Това е истината. Вече не съм това, което бях, и с всяко изминало хилядолетие силите ми ще отслабват, ще изпускам все повече неща от контрол. Жена ми ме заряза, а докато все още тая надежда, че ще се завърне, не мога да допусна да се завърне в земя, разкъсвана от война.

Обърна поглед към Арни Селмо.

— Надявам се, млади човече, че сам разбираш колко е ужасно, когато остаряваш сам.

— Да, чувството ми е познато. — Изражението на Арни си оставаше непроницаемо като гранит. — При това познато до болка. И какво ще правим сега?

Харбард се изправи бавно, като старец, за когото всяко движение бе болезнено.

— Сега ще сваля копието си, но давам клетва и ви уверявам, че няма да понижа никой от хората в тази стая.

Харбард се приближи до входната врата и свали копието, закачено над нея.

Неясно как, всичко се промени, но промяната бе осезаема. Сивата му глава все още достигаше почти до горния праг от рамката на вратата. Само че, докато държеше износеното копие, изведнъж стана по-едър и страшен, сякаш присъствието му изпълни стаята почти до пръсване.

Когато Харбард подпря копието на дървения под, за да седне отново на стола, наоколо се понесе басов тътен, долетял отнякъде далече, земята се разтърси и къщата затрепери, чиниите по полиците задрънчаха, някои от тях изпопадаха и се разбиха на грубо издяланите дъски по пода.

Иън знаеше, че трябва да е обзет от страх, но нямаше начин да не повярва на думите на Харбард. Опита се, но не се получи.

— Ти ще носиш моя пръстен и ще държиш в ръка Гунгнир, ще бъдеш моят вестител — обърна се той към Иън, единственото му око бе втренчено нетрепващо в младежа. Гласът му бе тих, но дори и така се разнесе болезнено силен, глас, който с лекота би разцепил планини. — И ще кажеш на вандестийците, че тази война няма да я бъде, че никой не може да си позволява да нарушава моя мир, нито човеците, дето искат плаща на Ванир, нито който и да е друг.

Той наведе копието към Иън и младежът протегна ръка да го задържи.

— *Недей.* — Хоузи бе скочил на крака с протегната ръка. — Не бива да го докосваш. Всяко едно от оръжията на Старейте ще откъсне ръката на смъртния, който го е докоснал. — Говорът му отново стана завален и той се олюля като пиян, докато се опитваше да запази равновесие и да се задържи на крака.

— Освен, разбира се...

— Не. — Изрече едва доловимо Хоузи. — Иън Силвърстайн е храбър — по-храбър, отколкото сам съзнава — и е с чисто сърце. Но той не е Аезир.

Харбард кимна бавно.

— Мислих за това. — Отново се обърна към Иън. — Погледни на масата пред теб.

Преди малко ги нямаше там, но сега видя чифт ръкавици, поставени до чинията. Без всякакви украшения, те бяха ушити от най-фина коприна — не, това не беше коприна — беше...

Коса.

Нейната коса.

— Тя ги остави; изплете конец от косите си, конца изтъка в платно и сама направи ръкавиците — обясни Харбард. — Трябва да ги пробваш.

Иън бързо си сложи едната, а след това и другата. Колкото и чудно да бе, бяха точно като за него, дотолкова, че лявата отлично пасваше на малко по-дългия му безимен пръст. Съвсем не чувстваше материята като коса, стори му се, че си е наложил втора кожа, хладна и приятна. Въпреки че бяха меки като коприна, обхващаха ръката като сух латекс и той се притесни, че няма да успее да ги свали. Ала само с едно — единствено нервно движение махна едната и веднага след това отново пъкна пръсти в нея.

Протегна ръка към копието. Колко трудно бе да задвижи пръстите си, притиснати от ръкавица; ръката му бе станала далечна, чужда, сякаш принадлежеше на някой друг. Той се съсредоточи и бавно стисна копието. Дълбокият далечен тътен се превърна в тих кръсък и отекна в главата му.

След това стисна копието и с другата ръка и то замълча и застана неподвижно. Иън се опита да го премести. Отначало стана бавно, сякаш таеше в себе си повече инерция, отколкото тежестта му позволяваше, а след това, като че ли се превърна в нещо леко като

перце и замря на грубия под. Ръцете на Иън се стегнаха, след това се отпуснаха около повереното му оръжие. Беше важно да внимава с него, защото знаеше, че само с един удар долната му част може да раздроби камък.

— Точно така, трябва да се отнасяш нежно с него. То е силно и мъдро, но Гунгнир никога не е позволявал към него да се отнасят с неуважение. — Харбард кимна. — Когато приключиш, подхвърли ми го с все сили.

Иън не се сдържа и се засмя.

— Ти да не си копиехващач?

Харбард не се усмихна.

— За мен винаги е било благословия, не проклетия.

— Така — каза Иън, — значи ти от мен искаш да отнеса съобщението ти на вандестийците, а в замяна ще излекуваш Хоузи.

Харбард кимна.

— А какво ще стане, ако те ми откажат и ме пратят да вървя по дяволите?

— Съмнявам се, че ще посмеят да не повярват. — Харбард поклати глава. — Ако решиш, винаги можеш да ги заплашиш с проклятието ми.

Иън изсумтя.

— Проклятието ми има... известна тежест. — Харбард се пресегна за ябълка от сандъчето и я постави на масата пред себе си. Затвори единственото си око, протегна ръце и зашептя нещо на груб гърлен език, от който Иън нищо не разбра...

Ябълката се съсухри и сви, пукна се в средата, покафеня и изгни пред очите им, а от нея остана само купчинка пепел и петно от изгоряло върху масата, придружено от противна смрад.

— Върви — каза Харбард. Взе тежкия пръстен от масата и го постави на дланта на Иън.

Косматите пръсти на мъжа бяха поне два пъти по-дебели от тези на Иън, но пръстенът, който одева му ставаше единствено на палеца, сега обви пръста му точно, без да е стегнат, а щом младежът го върна отново на палеца си, той му стана и там, също толкова точно. Не изглеждаше различен, но...

— И отнеси посланието ми — нареди Харбард.

— Добре — съгласи се Иън. — Искам Хоузи да остане тук и да се чувства добре, когато се върна.

— Ако се върнеш, млади Силвърстоун, ще бъде, както искаш. — В окото на Харбард трептеше пламък. — Ако се върнеш.

ГЛАВА 7

МАРКГРАФ ЕРИК ТИРСОН

Маркграфът на източните Вътрешни земи седеше неподвижен, докато прислужниците приключваха със следобедната му баня и го обличаха. В интерес на истината, той би предпочел да свърши сам тази работа — имаше нещо унижително за мъжа да се оставя да бъде къпан, обличан и гласен от жени, макар и същите тези жени да бяха млади и привлекателни.

Само че тук не ставаше въпрос за избор и от години бе все така. Откакто спечели ръката, вече не можеше нито да се къпе, нито да се облича сам, както Юе можеше да оре нива. Да се подчини на неизбежното, бе абсолютно невъзможно за Ерик Тирсон, но поне вече бе свикнал да симулира нужното покорство.

Правил го бе през по-голямата част от живота си. Прекалено дълго. Бе прекарал цялата сутрин в лов. За него това не беше спорт — Ерик Тирсон бе роден селянин и едно време, както и сега, селяните бяха прекалено заети с важни неща като изкарването на прехраната с непосилен труд и не намираха пролуки за забавления.

Отегчението може и да бе често явление в съдбите на селяните, обикновено неизбежно, но безделието — никога.

Но това бе и въпрос на етикет. Претенциите му към маркграфската титла на Вътрешните земи бяха толкова основателни, колкото и на всеки от благородническо потекло: все пак беше встъпил в брак с маркграфинята, а на тържествената церемония бяха присъствали като свидетели и защитници братството на Синове на Тир — цели дванайсет с името Тирсон бяха вдигнали металните си пестници с вик на одобрение, когато показаха кървавите брачни чаршафи на изпълнената с нетърпеливо очакване тълпа, струпала се в двора под спалнята им — и бе станал баща на маркграфиня след първите пет опита, от които се родиха синове.

Само че всички знаеха, че е роден в селско семейство, и въпреки че никога не придоби напълно маниерите и манталитета на благородниците по произход, бе от първостепенна важност да отдава

дължимото на общоприетите норми, поне като полага всички усилия да се преструва, че приема правилата на родените във висшето общество.

Според тези норми и правила, от благородниците се очакваше да творят поезия, затова той прекарваше часове наред край прозореца на огромната стая, стиснал перото, в опит да напише римувани стихове, въпреки че най-доброто му постижение бяха недодялани бездарни драсканици, които не смееше да прочете пред никого. Нормите и правилата изискваха да има определени вкусове към храната и виното, затова често работеше с главния готвач, за да създадат негов собствен стил на готвене, въпреки че никак не се интересуваха какво яде, стига да имаше достатъчно, за да си напълни корема поне веднъж на ден.

Някога като момче представата му за лов се изчерпваше със залагането на строго забранените капани за сърни, дивечът на благородниците, но с промяната на положението му приличието изискваше да ходи на лов, яхнал коня, при това да го прави с много ентузиазъм, затова ходеше на лов и се преструваше на изключително въодушевен.

Седна търпеливо на стола за обличане, докато младата и понадарена в бюста прислужница коленичи пред него, за да завърже и стегне ботушите му. Тази беше най-добрата от всички момичета, които някога го бяха обличали. Пипаше уверено, точно, премерено, пръстите ѝ бяха ловки, затягаше ботушите точно колкото трябва, нито хлабави, нито прекалено стегнати. Завършваше със сложен възел и го запечатваше с восък от свещта на масата, след това се усмихваше, когато той се изправеше и не обръщаше внимание, когато лявата му ръка стиснеше ножницата. Мечът на Тирсон си беше истински меч, въпреки че и той, и емайлираната метална ръка, която го придържаше, бяха почетен знак. Някои може и да са родени благородници, някои може и да се оженят и чак тогава да получат титла, но никой не може да стане Тирсон, без да е преживял достойно болката и да е оцелял.

— Ваша Чест — каза тя. — Вие сте облечен.

— Изцяло. Какво имаш да ми съобщиш? — Бе готов да се изправи пред света, поне пред своята малка част от света. Беше дори готов да се срещне с дъщеря си.

— Ваша Чест — отвърна тя, — очаква ви вестносец в Голямата зала.

Той кимна и се отправи към вратата. Щом вратата се отвори пред него, двама от синовете му, които го очакваха, се изправиха рязко, а след това застанаха от двете му страни и тръгнаха с него.

Агловейн Тирсон, също като баща си, притискаше ножницата с изкуствената лява ръка — всеки от Синовеите на Тир винаги имаше готовност да размаха меча — докато оръжието на Бурс Ериксон бе препасано на кръста му.

„Имай търпение, момче, имай търпение“ — помисли си той. Дъщеря му бе маркграфинята, бъдещата маркграфиня, но момчетата трябваше да се оженят, за да се сдобият с титли. Херис бе градски страж в една от областите — родителите на невестата му бяха абдикирали в негова полза, а Хралф бе сгоден за графиня някъде по границата. Вече няколко от дребните благороднички душеха около Агловейн, но това си бе напълно разбираемо: момчето бе постигнало неповторим стил и — в името на Тир! — бе влязло в редиците на Тирсон едва на петнайсет. Още няколко битки, още няколко доказателства за качествата и непоколебимостта му, и той сигурно щеше да успее да се ожени поне за графиня. Граф Агловейн Тирсон — звучеше прекрасно. Дори макграфството беше възможно за него, дори нещо повече — или за него, или за Бурс.

Голямата стая бе студена и проветрива, дори в средата на следобед, дори когато и в огромната камина бумтеше огън, и в двете по-малки. Един маркграф, разбира се, трябва да седи на централното място на масата, където огънят ще топли гърба му. Това им бе проблемът на проклетите замъци — в тях ставаше или прекалено горещо, или прекалено студено. Беше срамота, че колибата на един селянин с огнището, на което се готвеше, е по-удобна, отколкото домът на благородника.

Слаб, добродушен на вид, войник в зелена ливрея, обточена със златно, характерна за Вътрешните земи, чакаше търпеливо до вратата. Името му бе... Дейбур, май така се казваше? Или нещо подобно. Маркграфът никак го нямаше с имената.

— Поздравявам те, Дейтер — каза Агловейн Тирсон и се постара да не се усмихва разбиращо на баща си. На Агловейн тъкмо това му беше работата, да защитава баща си дискретно и незабележимо, а хубавото бе, че той приема изключително сериозно задълженията си на Тирсон, както и на син на Ерик Тирсон.

— Яздих дълго и уморително — започна Дейтер, — за да ви съобщя, ваша чест, че както предполагаште, пътешественици са посетили човек, на име Харбард, и трима от тях тази сутрин са се насочили на запад.

— Към Вътрешните Земи ли? Към Центъра ли? — прекъсна го развълнувано Бурс.

— Не мога да кажа. — Войникът поклати глава. — Единият носи копие, което притежава необикновени свойства. Ще бъдат наблюдавани.

— И пазени — каза маркграфът студено и замислено. — Ако се налага.

Освободи вестносеца с махване на ръката.

Щеше да е прекрасно, ако Бурс успее да спечели ръката си в битка с Владенията, но имаше и други възможности. Ако този от ферибота, Харбард, бе, който маркграфът отдавна подозираше, един ден вестносецът му щеше да бъде Вреченият войн.

Нима денят бе дошъл?

Нима маркграфът сам бе предизвикал всичко това?

О, Тир, бащице наш, нека бъде така.

Обърна се към Агловейн:

— Помоли маркграфинята да ме удостои с присъствието си тази вечер. Ще вечерям в покоите си. Ти ще седнеш на челно място на масата в Голямата зала.

Предстоеше обсъждането на въпроси и планове, а това трябваше да стане на четири очи. И освен това, покрай всичките им останали задължения, на маркграфа рядко му оставаше време, за да бъде насаме с Марта, а пък след като я оженеше, щеше още по-рядко да има възможност да се наслаждава на това удоволствие.

Удоволствията бяха част от живота на благородниците, а тъкмо с тях той свикна с неподозирана лекота.

Агловейн кимна, поклони се и тръгна.

Маркграфът се обърна към Бурс.

— Можеш да прекараш останалата част от следобеда в тренировки — каза той. — Аз отивам да пиша поезия.

Обърна се и се отдалечи с бавно достойнство.

Правилата и традициите трябваше да се спазват. Нямахше да е прилично да потрие доволно ръце — метал в метал — и да изкрещи от

радост и задоволство.

ГЛАВА 8

МАЛКИ ПРЕДАТЕЛСТВА

От Ню Йорк до Чикаго, после с бърза крачка, почти на бегом през тунелите на О'Хеър, за да не изпуснат следващия полет с Обединени линии за Минеаполис — Маги и Рик Фос от Ладера Тревърл бяха преценили, че най-бързият начин ще бъде да се качат на полет на Обединените със 727, да се прехвърлят на О'Хеър и след това да изчакаят следващия директен полет на северозапад — наложи им се да тичат чак до другия край на летището (Защо ли винаги ставаше така, че изходът, който ти трябва, е толкова далече?), а в Минеаполис се прехвърлиха за Гранд Форкс.

Джеф Бйерке ги чакаше отпред, патрулната му кола бе с включен светлинен сигнал, паркирана на място, забранено за спиране, а вратите бяха оставени отворени.

— Да не би да сме арестувани, Джеф? — попита Маги и го остави да им поеме багажа и да го постави на задната седалка.

Тънка усмивка плъзна по широкото лице на Джеф.

— Не — каза той. — Само че в града е спокойно...

— Както обикновено — Маги почти се изкиска. На Тори му се прииска да я погледне многозначително, за да я накара да замълчи, обаче многозначителните погледи не бяха в състояние да ѝ затворят устата.

— ... та си казах, какво толкова, още повече че баща ти спомена, че някой трябва да ви посрещне — довърши мисълта си Джеф. Посочи на Маги предната седалка и затвори вратата, след като тя се настани.

Тори се усмихна. Тя бе в предпочитаните дрехи за пътуване — обемен памучен пуловер върху ластично боди и клин, а щом Джеф предпочиташе да гледа краката на Маги, вместо краката на Тори по пътя към къщи, това не бе никакъв проблем.

— Ще пуснеш ли сирената? — попита Тори, остави и своите сакове на задната седалка, след което се качи. Приведе се напред и се подпря на облегалките.

Градските патрулни коли имаха метална решетка зад предните седалки сигурно, за да не позволяват на закопчаните с белезници да прескочат отпред и да сритат шофьора, да го оставят в безсъзнание и да му вземат ключовете за белезниците, за да се освободят и избягат.

Градските ченгета май не ги мъчеха кой знае какви проблеми, помисли си Тори.

Но пък, от друга страна, да превърнеш задната част на патрулката в напълно неизползваема за друго, освен за превоз на затворници, не им пречеше; защото градските ченгета не използваха патрулните коли за семейни автомобили в свободното си време.

— Не, никаква сирена — каза Джеф след няколко минути. — Освен ако не прецените, че има нужда.

— Знам ли — отвърна Тори. — Все още не съм наясно какво става.

— Баща ти не ти ли каза по телефона?

Тори поклати глава.

— Неее. Той татко... не обича да говори по телефона.

— Добре тогава, да използваме моите симпатични полицейски играчки. Ти се облегни назад и си сложи колана — нареди Джеф. Посегна и за момент се чу уиу-уиу-уиу на сирената, след което движението по магически начин се стопи вдясно и освободи пътя. — Ето, така се прави.

Част от неофициалния, но реално действащ градски съвет на Хардуд бе в средата на заседание, провеждано този път в кухнята на Торсен, когато Тори слезе по стълбите и прокара пръсти през влажната си коса.

— Освежи ли се, Тори? — попита Док Шърв с уста пълна с лефсе.

Стомахът на Тори запротестира, щом го видя. Любимата за норвежците питка бе замесена от картофено пюре с масло, захар и канела.

Ах, тези дребни домашни удоволствия...

— И още как — отвърна Тори и се протегна. След безкрайно дългите часове, прекарани в прекалено тесни седалки, Тори усещаше

болка в гърба и краката, а най-добрият лек бе или душ, или малка тренировка, или да се наспи хубаво, но той избра душа.

— Добре дошъл, Ториан — избумтя гласът на преподобния Опегорд, без да звучи натрапчиво или неприятно. Както обикновено, той се бе настанил на стол в ъгъла, където чисто бялата му брада и широк пуловер му придаваха вид на Дядо Коледа, стиснал лула, а димът се носеше право в отдушника и отлиташе. Не си позволяваше да пуши лула на закрито никъде другаде, освен тук и в кабинета си в църквата, където винаги бе толкова задимено, че бордът на настоятелите единодушно гласуваха да му се направи нов кабинет в приземието, за да не се налага да провеждат съветите в кухнята на църквата.

Тук обаче лулата оставяше само лек дъх от силния луизиански тютюн. Силният абсорбатор и отдушникът не филтрираха въздуха, но това бе така, преди чичо Хоузи да се заеме с тях.

— Да, добре дошъл у дома. — Мини Хансен изсумтя — дали в знак на поздрав, или на силно престорено възмущение от лулата на свещеника, така и никой не разбра, защото те двамата от незапомнени времена враждуваха също като ученици от отделенията. Тя дори не вдигна поглед от плетката си — дали този път не бродираше нещо? За Мини това бяха две коренно различни неща, а Тори така и не успя да различи едното от другото, защото те винаги бяха в скута ѝ; а още от десетилетията като учителка, на всички им бе ясно, че тя вижда с крайчеца на окото си много повече, отколкото другите, а Тори можеше да се закълне, че е така, след като години наред бе неин ученик.

Майка му се върна до мивката, след като постави пред него чаша прясно сварено кафе.

Тори се тръшна на един стол и отпи предпазлива глътка, а след това нова, доста по-голяма. Хубаво, топло кафе, сварено сравнително икономично, типично по норвежки, за да го пиеш с удоволствие, в което лъжичката не застава права, както го правят в града. Да не говорим пък за онова гъсто мастиленочерно нещо, което французите имат нахалството да нарекат кафе.

Колко бе хубаво отново да си у дома. Той погълна половината чаша на един дъх и я остави отново на масата.

— Татко върна ли се? — попита той.

Док Шърв поклати глава, докато барабанеше с пръсти по масата.

— Не. — Сведе поглед към големия златен „Ролекс“ на китката. — Ще поеме допълнителна смяна. Скоро трябва да се върне.

— Не му е работа да е там — каза Мини и отново изсумтя, но не пропусна нито един бод. — Само че сега, като Арни го няма, а Ларс замина, нямаме достатъчно хора.

— Така е. — Майка му се настани до него. — Можеш и ти да помогнеш.

— Може — кимна Тори. — Само че ще бъде по-добре да настигна Хоузи и останалите. — Да, така щеше да е доста по-добре. Тори си бе извоювал известно доверие сред хората във Владенията, докато Иън буквално бе измъкнал рубина от Брисингамен изпод носа на Бранден дел Бранден и останалите от Пламенния род.

При Ивар дел Хивал бе съвсем различно, а и Иън много го харесваше. Това всъщност бе лесно обяснимо; Иън имаше нужда да усеща, че принадлежи някъде, след детските години, прекарани в изолация и самота. Само че Ивар дел Хивал служеше на Пламенния род и бе възпитан да се справя с конфликти и заговори, все едно че това бе дневната му доза витамини.

Ами Арни? Старият Арни Селмо? Арни бе приятен старец, но важното тук бе, че е *стар*.

Преподобният Опегорд се приведе напред.

— Ние доста поговорихме — каза той и замълча, за да запуфти с лулата си няколко пъти, но без да изпуска Тори от свъсения под рунтавите вежди поглед. — Опитваме... доста упорито да се свържем с теб... от известно време.

— Да, Тори — вметна мама. — Обадох се в кажи-речи всеки хотел в Европа, за да те открия.

Той намръщи чело. Майка му много добре знаеше, че Маги настоява да отседат в младежки туристически спални. Така бе поевтино и нямаше да бият на очи, като харчеха парите, донесени от Владенията, които мама се опитваше да превърне в напълно легални средства за скъпи хотели. Бяха се придържали към това решение, освен когато в редки случаи му се приискваше да се наслади на обилно течаща топла вода, на меко легло и закуска, донесена до вратата.

Умишлено не бяха съобщавали къде точно се намират, или по-точно в кои хотели. Нали идеята бе да се откъснат, да прекарат хубава

ваканция, да прекосят Алпите, да се разходят из Прадо без предварителен маршрут.

Никакви учебници, никакви съседи, никакви проблеми, никакъв Брисингамен.

Маги влезе в кухнята, обува в приятно стегнати дънки, с карирана бархетна риза, напъхана незакопчана, отдолу с боди или както там се казваше нещото, което бе облякла. Дънките и ризата бяха типичното за майка му облекло, но пък бодито си бе типична за Маги измислица.

Изглеждаше необичайно и Тори чак след малко забеляза, че си е сложила руж на скулите, червило, а и бе направила нещо с очите си, но въпреки това изглеждаше толкова естествено, въпреки че бившата му приятелка се кълнеше, че е почти невъзможно да постигнеш този ефект. Обикновено Маги не използваше грим, а слагането на грим и гласенето на косата със сешоар съвсем не бяха от важните ѝ задачи, след като си бе взела душ.

За момент Тори се намръщи. *Какво не е наред в картинката?*

— Много ли изпуснах? — попита Маги.

— Нищо не си изпуснала, Маги — отвърна преподобният Опегорд и я огледа внимателно, с преценяващ поглед. — Карин обясняваше, че ѝ е било много трудно да се свърже с вас.

Маги се намръщи при тези думи, но след това пренебрегна проблема с усмивка.

— Ето ни тук. Както разбирам, няма да е за дълго. — Сложи ръка на рамото на Тори, настани се до него и пое чаша кафе с чинийка сладки от майка му и изключително изразително прошепнато „*Благодаря ти!*“.

— Какво си казала на родителите си за всичко това? — попита Мини Хансен.

Усмивката ѝ се върна.

— А, ние с родителите ми си имаме уговорка още от години, госпожо Хансен.

— И каква е тази уговорка? Между другото, наричай ме Мини. Ториан още ми казва „*госпожо Хансен*“ но до много скоро ми беше ученик и на двамата така ни е по-удобно. Нали не греша, Ториан?

— Не грешите, госпожо Хансен — отвърна веднага Тори без следа от ирония в гласа. Тя бе просто една възрастна жена, която нито

би искала, нито би му направила нещо, но щеше да си остане учителката от гимназията, надвесила се над бюрото също като развилнял се гигант.

— Та каква е тази уговорка с родителите ти? — обърна се тя отново към Маги.

— Че ще им казвам това, което смятам, че трябва да знаят, а те ще ме обичат и ще ме подкрепят, независимо какво правя — обясни тя. — А според мен едва ли ще са във възторг, ако научат какво правим, дори и да ми повярват, което... майка ми поне няма да ми повярва, дори и да види всичко със собствените си очи. А баща ми е...

— Психолог.

— Клиничен психолог — уточни тя. — Не изследва движението на плъхове по разни там стъклени тунели, той лекува хора. Обикновено чува неща, които изобщо не са за вярване.

Мини кимна.

— Същото важи и за учителките, можеш да ми вярваш. Как успя да постигнеш това споразумение?

— Сила на характера — отвърна тя.

Тори се опита да разбере защо майка му ги гледа толкова лошо и защо Маги не казва цялата...

Ами, да, разбира се. Майка му бе в стаята. Май историята не бе за нейните уши.

— Със силата на характера може да се прекали — намеси се преподобният Опегорд. — Затова моята Емили я нарича тази сила „магарешки инат“. — Изпусна няколко облачета дим от лулата и се обърна към мама. — Лесна работа. Според мен — а ми се струва и според Мини? Нали, Мини? Струва ми се... аз не разбирам защо лъжеш, Карин.

Стаята изведнъж стана по-студена.

— Нямам никаква представа, какви ги говориш, Дейвид Опегорд — каза мама, здраво стиснала устни. — И никак не ми е приятно да ме наричат лъжкия в дома ми. *Изобщо* не ми е приятно да ме наричат лъжкия в собствения ми дом.

— Тогава седни и ни обясни, Карин — обърна се към нея Мини с тих спокоен глас. — Моля те, седни.

Докато пристъпваше към масата, позата ѝ напомни на Тори за татко, когато подхождаше към пътеката за фехтовка: отпуснал тежестта си на предната част на стъпалата, леко приведен напред, готов да се отбранява преди още схватката да е започнала. В клуба по фехтовка в училище отначало малко подиграваха Тори за позата му — но той така бе научен — поне докато не се захвана със свободния стил.

— И какво, според вас, трябва да обяснявам? — попита тя.

— Много неща. — Опегорд поклати глава. — Прекалено много неща. — Ти си от най-умните и компетентни хора, които познавам, Карин, а си и най-светският човек в Хардуд.

— Много ти благодаря.

— Стига — каза Мини и я погали по крака. — Остави го да се изкаже.

— ... Само че когато Хоузи се разболя — продължи Опегорд, — се оказа, че ти не можеш да намериш Тори, и това силно ме изненада.

— Но това беше идеята — намеси се Тори. — Искахме да се откъснем от всичко. Ваканцията...

— ... беше прекъсната — започна Мини и прекъсна невъзмутимо Тори, — едва след като Иън Силвърстайн го отпратиха с Хоузи.

— Е, Карин? — Опегорд повдигна рунтавите си вежди. — Не се ли сети по-рано да се обадиш в Американ Експрес?

— Не, не, разбира се. — Тя поклати глава. — Изобщо не се бях сетила. Това не беше очевидното разрешение.

— И ти не действаше по този начин — каза той. — Имам предвид, че не действаше очевидно. Много хитро, типично в твой стил, Карин, да решиш, когато ти изнася и когато не ти изнася да си компетентна.

— Това — заяви Мини Хансен, — е стандартна тактика от наръчника с хитрини на младите жени, Дейвид. Ако си достатъчно привлекателна, дори малко безпомощна, мъжете ще си счупят краката да ти осигурят каквото искаш. — Усмивката ѝ бе заредена с искрена топлина. — Някога и аз бях почти толкова красива.

— Аз... не знам какво да кажа — заекна мама. — Струва ми се, намекувате, че съм застрашила живота на Хоузи, единствено за да... — тя разпери ръце — защо?

— Естествено. — Маги плесна с длан по масата толкова силно, че чиниите подскочиха. — Трябваше да се сетя досега. За да задържиш

сина си на сигурно място, разбира се. — Тя се обърна към Тори. — За това е била цялата работа. Тя не е искала той да отведе баща ти, но не е искала и ти да заминаваш. Само че Иън може да бъде жертван. — Тя погледна мама право в очите. — Каква наглост. Как можа? Съвсем искрено те питам, *как можа?*

— Може би си прекалено критична — каза Мини. — След като родиш едно дете, ще се чувстваш различно. Едно е да изложиш себе си на риск, съвсем друго е да изпратиш детето си да се бори с опасностите. — Обърна се към Карин. — Това не е първият път, когато от нас се иска да рискуваме живота на някого от синовете ни, Карин.

— Но...

— Да, знам. Той е *твоят* син. Другите също имат синове, Карин — изтъкна тя и очите ѝ се насочиха към нещо много далече от настоящето, но това бе само за миг. Когато заговори отново, устните ѝ бяха строго стиснати. — И аз имах син.

— Не одобрявам тактиката, но е точно така. — Опегорд поклати глава. — Иън Силвърстайн няма семейство, което да се тревожи за него, и това е едно от нещата, привлякло го тук. Майка му е починала отдавна, баща му не желае нито да го вижда, нито да го чува, защото вече е прекалено голям, за да го използва за емоционална боксова круша. — Той отново изпусна облаци дим с лулата, без дори да забелязва, че вече е загаснала. — Затова момчето може да бъде жертвано.

Преподобният Опегорд наруши тишината.

— И какво ще правим сега?

— Не можете да изпратите Тори. Та той е още момче.

— Мамо!

Маги покри с длан ръката на Тори.

— Моля те, мълчи. — Обърна се към майка му. — Той вече не е малкото ви момченце, госпожо Торсен.

— Би трябвало да си по-загрижена да намалиш пораженията, Карин — започна Мини Хансен. — Какво, според теб, ще каже бащата на Ториан, когато разбере?

— Ще настоява да замине и той — заяви с безизразен глас Карин, загледана в кафето си, сякаш отгоре плуваше мазно петно. — За

него това ще бъде въпрос на чест. Иън бе... шампионът на Тори. А дълг на Ториан е да защити сина си. Преди успех да го убедя да не тръгва и той дори не се усети, че имам и друго наум, освен собствената си безопасност. — Тя вдигна очи. — Трябва да измислим нещо, Мини, Дейвид. Искам да кажа...

Не. Мама не би...

— Мамо, искаш да кажеш, че Иън и Арни могат да бъдат изпратени...

— Не си позволявай да ми говориш по този начин, Ториан Торсен — сопна му се тя. — Може и да не съм свършена, но се старая, доколкото мога.

Тори не бе чувал този глас, откакто тя го хвана, шестгодишен, да се опитва да налучка комбинацията на оръжейния сейф; тогава се разкрещя, а след това така го напляска, че той потръпна при спомена.

Маги поклати глава.

— Ще имаш нужда някой да те придружи — каза тя. — Аз съм този някой. — За момент се замисли. — Ще ми трябва пишеща машина или компютър с принтер. — Погледна Опегорд. — Ще пуснете ли едно писмо от Източния бряг? Така че да пристигне.

— Разбира се. Щом се налага. — Той никак не се изненада от молбата ѝ. — Конкретно място ли имаш предвид?

— Бангор. Щата Мейн. Или поне близо до планината Катадин. Двамата с Тори сме срещнали друга двойка на връщане от Европа и сме решили да прекараме останалата част от годината из Апалачите. Ще прекъснем училище за една година, но после ще наваксаме.

Опегорд поклати глава.

— Ще те помоля писмата да се две. В едното можеш да лъжеш колкото си искаш. Само че в другото да е написана цялата истина. Ако родителите ти пристигнат да те търсят, може в един момент да се окажат на моя праг.

Тя поклати глава.

— Няма да ни има само няколко седмици. Предполагам, че Иън е съвсем добре, и че тази Фрея, по която е така безпаметно... — Тя се поколеба за момент, за да намери любезната дума. — ... Увлечен, да, точно така, увлечен... тя ще ги върне живи, здрави и така натъпкани с ябълкова пита, че едва ще могат да вървят.

— Тогава защо трябва някой да ходи? — попита Карин. — Щом всичко е толкова безпроблемно и безопасно...

— Ако си мислиш, че е толкова безпроблемно и безопасно, Карин — обади се отново Маги, сякаш тя бе по-възрастната, която наставляваше по-младата, — защо ще се опитваш да попречиш на Тори да замине? А ако не е чак толкова безопасно, тогава едно беззащитно на пръв поглед момиче, което умее да върти меча, ще бъде добре дошло. Отново.

— Ти просто не разбираш. Тук, той е моят син. Там, е негов син. Наричат го Ториан Предателя. Нито един човек в Средните владения няма да си мръдне пръста, за да го защити, а всички в Тир На Ног се страхуват от славните мечоносци от Стоманения род.

— При това с право — обади се гласът на татко. Набитата му фигура бе изпълнила рамката на вратата, а светлината зад него не позволяваше да се види ясно лицето му.

— По-голямата част от приказките — продължи той, — са истинско преувеличение, не всичко, разбира се, но ние сме специалисти и сме най-добрите в това, което вършим. — Поклати бавно глава и се приближи до мама. — *Мин асклинг* — каза той, — така не се прави, и ти го знаеш много добре. — Повдигна брадичката ѝ с ръка. — Според мен Маги е права и страховете ти са до голяма степен неоснователни, но остава и въпросът какво да правим ако двамата с Маги грешим.

На Тори не му хареса особено начинът, по който баща му каза „двамата с Маги“. През цялото време се бе чувствал като някаква резервна част. Татко и мама, и Маги се бяха били сами с вълчите чеда; Тори може и да беше син на баща си, но Маги бе негов боен другар, връзка, скрепена с кръв.

— Освен това — продължи татко, — остава и въпросът за честта. Не само на Иън сме длъжници, но и на Хоузи. Той ми е бил приятел повече от двадесет години, а там, където съм отрасъл, това се приема много сериозно.

— Както и тук, в Хардуд — вметна Мини Хансен, без да изпуска нито един бод. — И ти го знаеш прекрасно.

— Не исках да те обидя, Мини — каза той.

— Само че аз се обидих, Ториан Торсен. — Вдигна поглед към него. — Много добре знаеш, че зимата се връща всяка година и ни го

напомня. Зимата винаги е била студеното опасно чудовище в низините, Ториан. Налага се да разчиташ на съседите си, за да сразиш чудовището, не да се криеш, за да не се окажеш случайно следващият погълнат. — Погледна мама, но този път нито в гласа, нито в очите ѝ имаше мекота. — Според мен, млада госпожо, трябва добре да си помислиш дали искаш да живееш в малкото ни градче, поведението ти стана прекалено градско за вкуса ми. — Тя изсумтя многозначително. — Щом си започнала да приемаш приятелите си просто за едно удобство, значи отдавна си прекрачила границата на добрите съседски отношения.

Лицето на мама си остана неразгадаема маска.

— Няма да се извинявам — каза тя. Обърна се към татко. — Ако смяташ да тръгваш, идвам с теб.

— Не, не тръгваш с мен — възрази с тих глас той, почти шепнешком, както ставаше винаги, когато въпросът не подлежеше на обсъждане. — Тори ще им бъде достатъчен за заложник. Аз трябва да... ще му защитавам гърба, няма да мога да се грижа и за теб. — Ако бе разгневен, не пролича нито по изражението, нито по гласа му. — Според мен, притеснението на Карин от завръщането на Чедата е малко преувеличено...

— Или просто един удобен начин да те задържи тук — допълни Маги.

— ... но не и невъзможно. Поверявам жена си и дома си на теб, Дейвид Опегорд — каза официално той.

Опегорд кимна и се надигна.

— Ще се справя. Ще се обадя на Док и Боб Орстед. И на Джеф Бйерке — добави той след малко.

Татко се изправи, събра пети и се обърна към Маги.

— Маги, имаш ли желание да ни придружиш?

— Желание ли? — Тя поклати глава. — Не. Настоявам да ви придружа.

— Значи искаш тя да те придружи, а мен не? — Мама стисна устни.

— *Мин асклинг* — заговори татко, пое ръката ѝ и я повдигна към устните си. — Ти си моя съпруга. Държа на теб и те уважавам, и когато дойде времето да загърбим всичко това, ще ти поверя и въпросите, свързани с честта, както съм ти поверил всичко останало.

— Само че ти си ми съпруга, а когато Маги срази с меч Чедата, тя се превърна в мой... *свертбур*, мой боен другар.

Тя не отговори на тези думи.

Татко стисна рамото на Маги.

— Добре тогава. Да те приготвим. Малко работа по някои от официалните рокли на Карин и ще можеш да минеш за майстор шивач, а те много се ценят във Вандескард. — Обърна се отново към Карин. — Уменията ти с иглата и конеца са по-добри от моите, но ще слушаш какво ти казвам.

Тори никога не бе чувал баща си да говори така на майка му, а и мама определено не бе свикнала. Погледът ѝ се задържа на него дълго, толкова дълго, че Тори понечи да каже нещо, но премисли и замълча, когато и Маги, и преподобният Опегорд, и Мини Хансен го погледнаха строго.

Най-сетне мама кимна и сведе очи към пода.

— Както кажеш, Ториан, както кажеш.

— Добре. — Той се обърна към Тори. — Провери си багажа, да си готов за тръгване веднага след вечеря. Ще поспим малко и заминаваме. — Отново се обърна към мама, пое ръката ѝ и я изправи. — С теб има много неща, за които трябва да поговорим, жено.

Тори Торсен седеше сам в кухнята. Мама и татко се бяха затворили, за да поговорят, въпреки че не му беше много ясно за какво толкова имат да говорят. Мини и преподобният Опегорд си бяха тръгнали. Маги бе на приземния етаж и пълнеше раницата си с необходимите неща. Знаеше, че трябва да отиде и да ѝ помогне, но имаше нужда да остане за малко сам.

Отпи от слабото кафе.

„*Моля те* — помисли си той, — *нека този път да е лесно.*“

ГЛАВА 9

„НАЙ-ПРЕКРАСНИЯТ ПЛОД...“

Цялата работа бе, както Иън много бързо откри, да стиска копието поне с едната от облечените си в ръкавици длани. Така, дори и да се отриеше в него, нямаше нищо да се случи. Най-добрата аналогия, която откри, бе, че ръкавиците го заземяваха, въпреки че не намираше много смисъл. Е, то и не беше нужно да търси смисъл, важното бе, че е така.

И отново, това си бе магия, а в магиите човек не можеше да открие кой знае какъв смисъл. По дяволите, та то в живота често смисълът се губеше и нямаше начин да откриеш обяснение.

Важното бе да не повтаря това, което се случи първата вечер: тогава заби копието в земята, свали ръкавиците на Фрея и си постла за лягане наблизко. По някое време през нощта ръката му се отърка в копието. Събуди се на мига, прорязан от ужасна болка, а на ръката му се бе образувал мехур с размерите на яйце.

Все още го болеше зверски, но когато с Арни и Ивар дел Хивал продължиха по пътя, внимаваше изключително много.

Арни бе невероятен за стар човек. Иън очакваше да няма капка сила още накрая на първия ден, но ето че той крачеше редом с помладите мъже.

— Какво става, младежо? — попита той и сбръчканото му лице грейна в усмивка. — Да не би да ти е трудно да ни следваш? — Колкото и странно да бе, на Арни му се отразяваше добре тук.

В един момент Ивар дел Хивал вдигна ръка.

— Я внимавайте, на пътя пред нас има патрул, с поне двойно по-малко стражи от обикновено.

— Защо тогава не се усмихваш? — попита Иън.

— Защото трима копиеносци са достатъчни, за да ни видят сметката преди още да сме пръднали, и защото според мен вандестийците едва ли са пратили патрул след нас.

— Точно така. — Пръстите на Арни Селмо сякаш се опитваха да хванат нещо, което го нямаше. Погледна надолу, сякаш едва сега

забеляза какво прави, а сетне пъхна палци в презрамките на раницата. — Както Док Шърв казва, когато чуеш тропота на копита някъде зад теб — а аз чувам, че зад нас се носи тропот на копита — мисли си за коне, не за зебри.

— Има време, когато да се биеш, и време, когато да мируваш — каза Ивар дел Хивал. — А сега не е от онези моменти, когато ти предстои труден избор.

Предводителят на патрула дръпна юздите на коня и премина в тръс, а след това го подкара съвсем бавно. На гърба на коня изглеждаше по-висок от Иън, естествено, но по всичко личеше, че е едър мъж. Беше облечен в черни кожени дрехи, обточени със златна нишка; дебела вълнена наметка прикриваше меча, стиснат от емайлираната изкуствена лява ръка.

Макар той и хората му да изглеждаха готови за нападение, единственият изход бе да се изправят пред тях. Иън усети как кръвта пулсира в ушите му, но странното бе, че се зачуди какво прави този тип, когато го засърби носът, след като здравата му ръка бе заета с юздите, а другата винаги стискаше меча.

Само че точно сега не бе най-подходящото време да зададе този въпрос.

— Поздравяваме ви — каза Иън с глух глас.

Мъжът го изгледа мълчаливо за момент с тъмните си очи, пронизващи изпод гъстите вежди.

— Отвърщам на поздрава — каза той тихо — без враждебност и бъдеща обвързаност — продължи патрулът, но изражението му го издаде, че лъже. — Аз съм Агловейн Тирсон; по рождение брат на маркграфинята на Вътрешните земи, по назначение главен водач на този патрул. Обявете намеренията си, ако благоволите.

— Хм-хм — Иън прочисти гърлото си за прикритие. — Искам да кажа, тъй, нямаме враждебни намерения. Носим съобщение до столицата ви...

— За Средището — добави Ивар дел Хивал. — Ние сме само вестоносци.

Едно от угълчетата на устата на Агловейн Тирсон се изви нагоре.

— Разбира се, естествено, трудно може човек да си представи служител на Пламенния род да тръгне на шпионска мисия. Освен, разбира се, ако същият този човек не е срещал като малко момче Ивар

дел Хивал, невинен търговец в самото Средище, а по-късно не е открил, че той е бил шпионин на Владенията. — Обърна се към един от подчинените си, по-възрастен мъж с едри гърди, който напомни на Иън за Джон Рийс Дейвис. — Какво правим с шпионите?

— Доколкото ми е известно, все още ги обезглавяваме — отвърна огромният мъж. Гласът му звучеше носово и дразнещо. Огледа ги внимателно и почеса наболата по брадичката четина. — Ще трябва да попиташ маркграфа по този въпрос. Той трябва да каже какво да правим с придружителите на шпионина, нали така?

Звукът от конски копита зад тях бе приближил; Иън и приятелите му бяха в клопка. Логиката му подсказваше, че това не е проблем — били са заобиколени още когато Тирсон е разделил патрула и е изпратил другата половина да им отреже пътя за бягство — но логиката нямаше да ги отърве от проблемите, които им предстояха на този пращен път, докато бяха обградени от копиеносци, същата тази логика нямаше нищо общо с металния вкус на страха в устата му.

Но това бе всичко, което Иън можеше да направи, за да спре ръцете си да треперят, а той да престане да заеква.

Лицето на Арни Селмо бе преbledняло, челото му бе обсипано с капчици пот, но колкото и странно да бе, той не изглеждаше уплашен. Просто стоеше, пъхнал палци под презрамките на раницата, втренчил се в Ивар дел Хивал с изражение на неприкрито недоумение, сякаш се опитваше да му каже: „Ама ние защо още не сме мъртви?“

Беше напълно естествено Арни да гледа към Ивар дел Хивал. Иън бе почти дете. Приказките, че той отговаря за всичко, че предстоящата задача е негова отговорност, не звучаха сериозно както на Арни, така и на Ивар дел Хивал, но и нямаше как да бъде иначе.

Изпълнен с разочарование, без дори да се замисля, Иън блъсна долния край на копието в земята.

Бууум.

Земята затрепери и заехтя с дебел басов тътен, от който конете зацвилиха, а листата по дърветата затрептяха. Небето над тях ненадейно се покри с десетки, може би стотици птици, размахали ужасено криле в опитите си да се изкачат възможно по-високо към небето.

По дяволите, по дяволите, по дяволите. Само един съвършен глупак би постъпил така в момент, когато е обграден от десет

въоръжени конници, които само чакат едно ненадейно движение, за да...

Я чакай малко. Докато повечето конници се опитваха да държат под контрол обезумелите коне, Агловейн Тирсон бе пуснал юздите и протегнал ръка с изпъната длан и разперени пръсти в някакво подобие на умиротворяващ жест. Естествено, върховете на копията сочеха към небето, а ръцете на войниците бяха пуснали ефесите на мечовете.

Устата на Агловейн Тирсон бе широко отворена. Той я затвори и бързо слезе от коня, свитият метален юмрук, който стискаше меча, бе прибран плътно към гърдите, а ефесът му точно под брадичката. Изглеждаше безкрайно неудобно, а и освен това от тази поза нямаше как да изтегли оръжието, което означаваше, че намеренията му са миролюбиви.

Мъжът се изправи на прашния път с наведена глава.

— Моля за вашето извинение, господине — каза той с тих глас, въпреки това достатъчно ясен, за да го чуят всички наоколо, — заради проявеното неуважение. Вие да не би да сте... този, за когото ви мисля?

Иън трябваше да отговори, а нямаше представа, какво да каже. Тъкмо се канеше да заговори, и най-вероятно щеше да изрече нещо неподходящо, когато Ивар дел Хивал се обади.

— А ти кой си — запита той, — та си въобразяваш, че можеш да разпитваш някого, за когото се съмняваш, че е Вреченият войн, все едно че е търговец, заловен да бута талигата си по военен път?

На Агловейн Тирсон тези думи никак не му харесаха.

— Да не би да ми казваш, че той е Вреченият войн?

— Не съм казал подобно нещо. — Ивар дел Хивал сви рамене. — И въобще има ли значение това, което аз казвам или не казвам? — попита той. — Нали твърдиш, че съм някакъв си шпионин; каквото и да кажа, ще ме наречеш лъжец. — Той протегна ръка към Иън. — Ами ако ти кажа, че това е Иън Силвърстайн, наричан Иън Среброкаменни. Че мечът, който виждаш на бедрото му, е известен под името Убиеца на гиганти, че той е човекът, който изпи кръвчицата на огнен гигант, а също видя сметката на един мразник?

Ивар дел Хивал не бе от хората, които говореха направо, и бе способен да поднесе истината така, сякаш представляваше миризлива подправка, с която лесно ще прекалиш. Но очевидно така се

постъпваше в родовете на Средните владения, там бяха откърмени още от деца да въртят както меча, така и всевъзможни интриги. Истината, в този случай, не бе никак далече. Всъщност Иън само бе изплашил и прогонил мразника, бе убил единствено огнения гигант. А това до голяма степен бе въпрос на късмет.

Но сега моментът не бе особено подходящ за подобни обяснения, като се имаше предвид какво става.

— Нищо не знам за вашия Вречен воин — каза тихо Иън. — Аз съм просто преносителят на едно съобщение. Това е.

— Тогава, предполагам, няма да имаш нищо против да ни придружиш до маркграфа.

Тирсон не изчака отговора, щракна с пръсти и посочи първия конник, след това още един и сетне още един. Тримата бързо слязоха, поведоха все още неспокойните си коне и ги задържаха, за да могат Иън и останалите да се качат на седлата. Иън не знаеше кой знае колко за седлата, но не трябваше ли да има нещо като гърбица, издатина? Дали се наричаше гърбица това, което стърчеше леко в средата?

На това седло имаше няколко месингови халки, сплескани от едната страна, вероятно за камшика, от дясната страна се виждаше къса метална чашка и Иън реши да постави там задната част на копиецо, но пък нямаше къде да се държи. Въпреки че се бе качвал на кон няколко пъти преди, никога не успя да свикне с начина, по който тези огромни животни мърдаха, докато ходеха, дори докато стояха. Тези непривични движения му бяха достатъчни, за да го хване морска болест.

Е, поне щяха да яздят и известно време нямаше да се налага да вървят пеша.

— Сега никой няма да посмее да каже, че синът на маркграфинята е позволил на предполагаемия Вречен воин да върви пеша, докато войниците му са яздели. — Агловейн Тирсон се усмихна, без да се преструва, че е приятелски настроен. — Сигурен съм, че животните ще ви си сторят удобни, въпреки че не са нито толкова бързи, нито отпочинали като другите. Човек невинаги получава това, което иска.

— Да — довърши той и си помисли: „А ако все пак някога решиш да опиташ, може и да откриеш, че има случаи, когато си постигаш своето.“

Агловейн Тирсон отново се качи на коня си, обърна го и потегли. И пред тях, и зад тях се бяха подредили конници и единственото, което Иън можеше да си позволи, бе да подкара послушното животно на бавен ход.

През пролука в дърветата съзряха замъка на маркграфа, обагрен в алено и златно от залязващото слънце. Пътят се виеше през ниски падини, засети с ориз, на няколко места се стесняваше толкова много, че едва стигаше за двама конници да вървят един до друг, което значително забавяше процесията, въпреки че когато пътят отново се разшири, те се опитаха да наваксат. Иън яздеше почти допрял коляно от едната страна с Ивар дел Хивал, а от другата — с Арни Селмо.

— Тук нещо да ти изглежда познато? — изпъшка Арни.

— Ами, да — отвърна Ивар дел Хивал. — Не се е променило кой знае колко с годините. Въпреки това ми е трудно да определя със сигурност, те правят много добре, като замазват всички поражения. Ние поне нямаме голяма нужда от подобно нещо в Градищата.

Това бе така. Петте Градища във Владенията са били вкопани в планинските скали преди векове и камъкът бе неподатлив на разрушаване, затова в Градищата нямаше много специалисти по построяването на замъци.

Ивар посочи към югозападния край на външната стена.

— Сигурен съм, че преди няколко века там е имало пробив, но дори и да огледаш внимателно, няма да успееш да забележиш. Няколко варела с мазилка, двайсетина майстори бояджии и двеста години слънце и дъжд и всичко е както преди, изглежда напълно непроменено.

— Значи — попита Иън — ти си бил тук преди?

Ивар дел Хивал не му отговори веднага.

— Е... в онези времена, преди да остаря толкова, че обикалянето из Тир На Ног да ми дотежи, търгувах малко ту тук, ту там, наблизко, понякога и по-далече. Алената и Древната Церулийски търговски компании все още държат фронта, така Владенията пазят мястото си на пазара на мечове, а и други неща.

— Агловейн Тирсон не спомена нищо за търговия; нарече те шпионин.

— Шпионин е толкова... технически термин. — Ивар изкриви уста. — Предпочитам да ме наричат търговец, който не намира за необходимо да извърща поглед, когато забележи нещо интересно. А пък на Негово Топлейшество — не този, с когото се сблъскахте; дядото на сегашния Огнен Херцог — винаги му беше интересно, когато му разказвах какво съм видял след завръщането си в Градищата.

— Сега вече разбирам как могат вандестийците да обърнат нещата — каза Арни Селмо, без да прикрива сарказма в гласа си. — И не можеш да ги виниш.

— Невинността е монета само с една страна.

Арни изсумтя.

Слязоха от конете пред главната порта, край подвижен мост и четирима от войниците поведоха конете по една пътека, която завиваше някъде зад крепостната стена, а останалите придружиха Иън, Арни Селмо и Ивар дел Хивал вътре, ботушите им потропваха в такт по яките дървени греди на подвижния мост.

След като бе прекарал известно време с Тори и Хоузи, Иън бе започнал да се заглежда в местата, където хитрият човек би направил тайник, може би някой капан, но опит не му бе необходим, за да забележи причудливите форми на водоливниците по стените, най-вероятно монтирани там, за да се излива през тях горещо олио върху пробилите защитата чак до това място.

Сподели наблюденията си с Ивар дел Хивал, който му се закани с пръст.

— Знаеш ли, млади Силвърстоун — отвърна му той на английски с мила усмивка, — или както там се наричаш, едно е да забележиш някоя интересна подробност от вандестийската архитектура, а съвсем друго да обсъдим положението ѝ, когато става въпрос за настъпваща армия. Това е нещо, което силно би изнервило придружителите ни. — Той посочи с широк замах всичко наоколо, жест напълно несъвместим с нещата, които говореше.

— Я виж ти! — Арни поклати глава. — Тук всички говорят английски.

Ивар дел Хивал кривна глава на една страна.

— Доколкото знам, никой не говори. Готов съм да проверя, да не би да се окаже, че го говорят със същата лекота, с която и ти започна да

говориш берсмолски. — Той поклати глава. — Не само Орфиндел може да ти даде тази дарба за езици.

Главният вход — масивна порта от огромни древни греди, прикрепени една за друга с въжета, с дебелината на човешка китка, заковани с парчета метал и стъкло — бе затворен, но тесен пасаж ги отведе настрани и войниците поведоха Иън и останалите по тесен тъмен коридор.

— Тук ми се струва познато — каза Ивар дел Хивал и подаде багажа си на Арни, за да се провре през един особено тесен завой.

— Да — отвърна Арни. — Все едно че се раждаш.

— Това е стара шега от младостта ти — каза Ивар дел Хивал, — но не това имах предвид. Този пасаж е също като пасажните входове в Градищата. Едва ли е чак толкова сложен, но искрено се съмнявам, че този замък е строен от Обречения строител.

— Така е. Строен е от съпруга на майката на майката на моята майка. — Агловейн Тирсон спря на три крачки пред вратата. — Сега внимавайте.

Двайсетина почернели метални шипове с различна височина, от трийсет до деветдесет сантиметра, бяха монтирани към касата на вратата. Тирсон използва прибрания в ножницата меч, за да бутне тези от лявата страна, а един от войниците му стори същото с тези отдясно.

Иън пристъпи и се озова под златните лъчи на залязващото слънце.

Не си бе представял как ще изглежда замъкът отвътре. Земята бе грижливо поддържана и парцелирана, дървета — някои огромни — бяха засадени навсякъде, с изключение на тесен просек покрай стената. Едно поточе се виеше през тревата и се изливаше в езеро в самия северозападен край, където плуваха лебеди, поне десет, някои навеждаха глави и ги вадеха от водата, стиснали в човките мятаща се риба. Десетина, може би дванайсет деца тичаха и крещяха край езерото, а докато Иън ги наблюдаваше, едно дребно момиченце в бяла туника се подхлъзна на някакво зелено петно, което Иън реши, че е курешка на лебед. Тя се плъзна с краката напред в езерото, но изскочи бързо сред пръски и смях.

Резиденцията, квадратна триетажна сграда бе на върха на полегат хълм. Според първоначалния замисъл е била квадратна, а по-

свежите на цвят източни и западни крила очевидно са били добавяни допълнително.

Агловейн Тирсон спря на поляната пред главния вход.

— Налага се да оставите оръжията си тук — каза той. — Маркграфът не позволява непознати да влизат въоръжени в присъствието на маркграфинята.

Иън се замисли за момент. Никак не му се искаше да се разделя с Убиеца на гиганти и имаше чувството, че Один няма да е възхитен, ако остави копието му тук навън. Но около тях имаше прекалено много стражи и сега едва ли бе най-подходящият момент да спори.

Затова, внимателно и бавно, той насочи острата страна на Гунгнир към земята и го натисна силно, така че копието се скри под земята.

— Погрижете се никой да не го докосва — каза той. — Опасно е.

Разкопча колана на меча и го остави на тревата, така че да докосва копието. Ивар дел Хивал също разкопча своя колан и понечи да го остави до копието, но се спря навреме; подаде го на Иън, за да го остави до своя. Раниците също останаха на тревата, а след бързо претърсване, по-скоро потупване по дрехите, Агловейн Тирсон ги поведе през арковидния вход, по тъмен коридор към стабилна дъбова врата.

Щом приближиха, вратата тихо се отвори.

Покоите на маркграфа бяха приблизително с размерите на салона по физическо в гимназията на Иън. Подът бе покрит с плътен килим в цвета на прясно рукнала кръв, само на места прекъсван от зелени мраморни стъпки, които изглеждаха като част от пода, а не просто поставени върху килима.

Разпределението бе съсредоточено в пет ъгъла: в северозападния край бе поставено легло с балдахин, покрито с изключително фино изплетена мрежа; в североизточния ъгъл бяха разположени маса и дванайсет стола, на югоизток гледаше простичък на вид чекрък с два напълно обикновени, дори груби на пръв поглед стола, а в последния ъгъл се намираше бюро, отрупано с хартии и всевъзможни дреболии, докато центърът на стаята представляваше островче, очертано от подредени близко едни до други ниски канапета и тумбести столове. Тук, на нещо, което Иън определи като лежанка, въпреки че според него името бе нещо различно, се бяха настанили един до друг

маркграфът и млада жена. Друг млад мъж, който сякаш бе по-млад Агловейн, седеше на стол край тях.

Щом влязоха, маркграфът се изправи. Той бе слаб мъж, висок, с късо подстригана черна коса, посребряла на слепоочията и колкото и странно да бе, на бретона. Също като Агловейн Тирсон, той стискаше ножницата и меча с метална лява ръка, така че те приличаха по-скоро на част от облеклото, отколкото на оръжие.

Трудно можеше да му се обърне прекалено много внимание, защото жената, отпусната до него, силно развълнува Иън.

Не можеше да определи причината със сигурност. Да, тя наистина беше много красива — черна лъскава коса падаше по раменете, обрамчила високи скули и екзотични сини очи над изящно носле и пълни червени устни. Черната ѝ рокля, обточена със сребърно, в тон с косата на маркграфа, бе с висока офицерска яка, заради която му се прииска да я развърже, докато на бедрото имаше висока цепка, разкриваща сметаново бяло бедро и извивката на сандал без пръсти и син като очите ѝ лак за нокти.

По ръцете нямаше нито накити, нито лак; беше ги отпуснала скромно в скута, преплела дълги фини пръсти.

Иън насочи вниманието си към маркграфа. *„Какво те е прихванало, бе, смотаняк? — каза си той. — Ако тръгнеш да оглеждаш младата прелестна женичка на маркграфа, нито ще се сприятелиш с него, нито ще успееш да окажеш някакво влияние тук или където и да е.“*

Стаята притихна неестествено много, докато най-сетне Ивар дел Хивал прочисти гърлото си и погледна настоятелно Иън.

О-па. Когато си в Рим...

— Поздравявам те, маркграфе — започна Иън. Вандестийските обичаи изискваха прекалено много натруфени титли за благородниците и Иън предпочете да го сметнат за грубоват, след като използва само тази титла, вместо да се опита да подреди всички и нещо да оплеска. — Името ми е Иън Силвърстайн — представи се Иън на берсмолски, — въпреки че често се случва да ме наричат Иън Сребърния камък.

— Поздравявам те, Иън Среброкаменни — отвърна маркграфът. Колкото и изненадващо да бе, гласът му се оказа по-висок, отколкото предполагаше Иън — топъл меден тенор, а не дуднец баритон. — Аз съм Ерик Тирсон, маркграф на Вътрешните земи — каза той, но не

представи нито жена си, нито детето си. Сигурно такива бяха изискванията на етикета и Иън реши по-късно да попита Ивар дел Хивал.

Но щеше да остане за по-късно.

— А спътниците ти кои са? — В мъжа не бе стаена заплаха, когато се обърна към Арни и Ивар дел Хивал, но на Иън не му бе необходимо да се натъкне на някоя от хитрините на маркграфта, за да си спомни, че се намират в неговия замък, без оръжие, точно в този момент заобиколени от над десет въоръжени стражи, които гледаха с надменна арогантност, която разкриваше, че познават великолепно тайните на боравенето с оръжията си, въпреки че това може и да не беше точно така.

— Ивар дел Хивал — започна Ивар дел Хивал, — служител на Пламенния род, заклет в новия херцог.

— Стори ми се, че помня това лице — каза маркграфът.

— Обикновено лице — отвърна Ивар дел Хивал, — но свикнах с него през всичките тези години.

Иън нямаше представа, защо е цялото това представление, защото бе сигурен, че някой бързоходец е бил изпратен да донесе пълен отчет на маркграфта, докато тримата се освобождаваха от оръжията си и от всичко, което дори бегло наподобяваше на оръжие, освен ако Агловейн Тирсон не бе изпратил вестносеца още когато ги бе обкръжил на прашния път.

— Ммм... значи не разбрах по каква причина придружаваш Иън Среброкаменни. — Маркграфът вдигна длан, за да възпре отговора. — Не, не, няма значение; трябва ти малко време, за да ми представиш достоверна история, искам да кажа, за да можеш да ми разкажеш подробностите, благодарение на които се озова тук. — Обърна се към Арни. — Ами ти?

Арни се изправи и отдаде чест.

— Арнолд Дж. Селмо — каза той. — Ефрейтор Седма кавалерия, полк В, пенсионер. — Каза всичко на английски сигурно защото му бе трудно да определи кой берсмолски термин най-добре подхожда на ефрейтор. Иън напълно го разбираше. Само не успя да разбере дали Арни е напълно сериозен, или нарочно се прави на шут, та поздравът му бе като на парад, без следа от сарказъм или ирония, а той задържа ръката си вдигната неестествено дълго, докато най-сетне маркграфът с

неестествено движение повтори непознатия поздрав. Не го направи както трябва, защото дланта му гледаше напред с разперени пръсти, но едва ли сега бе най-подходящото време да го поправят.

Маркграфът кимна леко, сякаш мислеше за нещо свое, а след това им посочи да седнат.

— Е, тогава да се заемаме със задачите.

Никой не си направи труда да представи момичето; тя просто се облегна назад, кръстоса крака и продължи да отпива от димящия чай, а очите ѝ нито за миг не се откъсваха от Иън.

— Аз мисля, достопочтени маркграфе — започна тя, — че се спомена за някакво искане от човека, който държи ферибота.

Гласът на маркграфа бе по-висок, отколкото би предположил Иън, докато нейният се оказа значително по-нисък и гърлен, отколкото младежът очакваше; това бе алт с музикално звучене, привличащ вниманието, сладък и леко дрезгав, също като обой. Тя го погледна над чашата. У нея имаше нещо, което да накара Иън да се притеснява или заеква.

— Маркграфинята, разбира се, има право — каза маркграфът. — Макар да съм сигурен, че той би искал да приемем съобщението като молба, не като искане. Едно искане би било проява на наглост.

Иън не можеше да си представи Харбард да моли смирено, но бе положил клетва да казва истината.

— Той...

Ивар дел Хивал му даде знак да мълчи.

— Той ще бъде много доволен, ако го изслушате — поясни предпазливо.

— И каква точно е тази негова молба?

Ето че пак се сблъскваше с противните благородници, възпитани да ръсят само надути високопарни приказки...

— Иска войната да спре, преди да е започнала — заяви Иън. Това беше сделката: предай информацията, покажи кой я праца и се връщай при Брода на Харбард, за да бъде излекуван Хоузи. Свърши работа, приключвай бързо и се надявай вандестийците да не убият вестоносеца с лошите новини.

— Война ли? — попита маркграфът.

Да не би тук да има ехо?

— Харбард от ферибота, ваша чест, храни известни подозрения — каза Ивар дел Хивал, подбирайки бавно думите си. — Според него допълнителните патрули близо до Брода на Харбард са прекалено близо до границата със Средните владения и той смята, че това е началната стъпка за набег към Градищата. Моли подобно нещо да не се случва.

— Аха — Маркграфът стисна устни и наклони глава, изпълнен с интерес. — Значи, ако правилно разбрах, тъй като един престарял изпаднал фериботаджия желае да няма война, значи не трябва да има война. — Той кимна два пъти. — Нещата ми изглеждат доста прости. — Той се надигна и остана да ги гледа в недоумение, докато Иън и останалите не се изправиха също. — Това ли е то?

Арни Селмо се усмихна на Иън.

— Не мислех, че ще се окаже толкова лесно, а ти?

Иън прочисти гърлото си.

— С цялото ми уважение, маркграфе, мисля, че би трябвало да вземете Харбард на сериозно.

— Един фериботаджия.

Иън го погледна право в очите. Не бе важно какво казваше маркграфът, а начинът, по който го казваше, пренебрежителното свиване на раменете и бързата усмивка. Това бе грешка, това бе глупава постъпка. Дори и Один да не бе това, което някога е бил, един бог излъчва власт, не е човек, с когото да се подиграеш.

Маркграфът трябваше да го разбере. Беше длъжен да разбере.

Внезапен натиск го накара да погледне надолу. Пръстенът на Харбард пулсираше на палеца му и го стискаше ритмично, сякаш се опитваше да изцеди мляко. Не се бе променил, все още си бе просто пръстен, застинал неподвижно на пръста му, нито се увеличаваше, нито се смеляваше, просто стискаше и отпускаше в такт със сърцето на Иън.

За момент усети замайване, след това направи малка крачка назад.

— Иън Силвърстоун? — Момичето — маркграфинята — се бе изправила. Пристъпи към него.

— Моля ви. Наистина трябва да ми повярвате — каза ѝ той.

По очите ѝ позна, че му вярва. Пръстенът го стисна още два пъти и след това още два пъти.

Младият, седнал до маркграфа, поклати глава.

— Маркграфът — каза той с глас по-висок от необходимото, доста по-висок от обикновено, — не е длъжен да прави подобно нещо.

— Бурс. — В тона на маркграфа прозвуча команда. — Никой не те е представил, седи мирно.

Бурс Ериксон сякаш не го чу.

— Аз съм Бурс Ериксон, син на маркграфа — каза той. — Сега, след като вече се представих, мога да ти кажа направо: маркграфът не отговаря пред чужденци, не отговаря и пред бачкатора на ферибота. Отговаря единствено пред Масата, а всеки, който иска обяснение от него, нека да го стори с оръжие в ръка.

— Бурс — повтори маркграфът: гласът му бе нисък и остър, свободната му ръка — протегната напред, пръстите — разперени с протегната длан, — мълчи. Преценил съм, че ще изслушам този млад човек, а това означава, че ще го изслушам докрай.

— Важно е — продължи Иън. — Не съм сигурен дали знаете кой е Харбард, но той не е просто човекът от ферибота, който има мания за величие; той е един от Старейте.

— Естествено — разкиска се Бурс Ериксон. — Разбира се. Всеки гол отшелник, който живее на ядки и дървесни кори, е Старей, на когото месото и топлината са му омръзнали. Всеки нещастник, който проси я коричка, я кокал, е в действителност Старей, който изпитва тези, на чиято врата е похлопал. Всяка стара кранта с провиснали до коленете цици, тръгнала да продава задушливи помади с неясен произход, е Старей, приела този вид, за да се позабавлява.

Арни не погледна към Иън, когато прошепна:

— Какъв му е проблемът на този идиот? Да не би да се перчи пред момичето?

— Ще ти го кажа още веднъж — не можеш да си сигурен, че местните не говорят английски. — Широкото лице на Ивар дел Хивал бе ухилено, но това не можеше да се нарече приятелска усмивка. Стрелна с бърз поглед маркграфа, сякаш да подсказе: „*Наблюдавайте го*“.

Бурс Ериксон не беше приключил.

— Естествено, всеки хърбав селянин със смрадлива кожата раница и пръстен, минал през златна баня, е Вреченият войн, дошъл да ни поведе към Края на зимата. Гадост.

— Виж, Бурс, мой любими сине — каза маркграфът, — ти наистина прекали.

Ако Иън не ги наблюдаваше, щеше да пропусне да види едва забележимия жест, който маркграфът направи с показалеца си. Все едно че го премести първо напред, а сетне назад, все едно че викаше някого.

— Не, маркграфе, не съм прекалил. — Коланът с меч на Бурс Ериксон бе прехвърлен на облегалката на стола му. Побутна меч. — Я сега да го видим колко го бива този... убиец на гиганти. Не настоявам на дуел до смърт, нито дори до пръв белег — всъщност дори не съм сигурен дали искам да удостоя този... Иън Силвърстоун с белега си. Но нищо, нека вземем две оръжия и направим един малък дуел до първа кръв. — Той се обърна към Иън. — Хайде, идвай, да кръстосаме шпаги. Дори ще си взема учебен меч с притъпен връх заради теб, Убиецо на гиганти.

— Само един огнен гигант — поправи го Иън. — И това се дължеше до голяма степен на... късмет.

Изкушението, разбира се, бе да се надуе и да се покаже като корав мъжага пред момичето, но това не само че бе глупаво, но сигурно и всички очакваха така да постъпи. Иън години наред бе тренирал с рапира, той не бе дуелист. И въпреки че превръщаше любимия спорт в смъртоносна отбранителна система под зоркия поглед на Ториан Торсен и Ивар дел Хивал, една среща с този силно белязан в схватки Бурс Ериксон можеше да се окаже последна за него.

Само че Бурс Ериксон бе твърдо решил да се прави на обиден, независимо от думите на Иън.

— А, толкова смел и така талантлив, че с лека ръка пренебрегва убийството на един огнен гигант. — Обърна се към маркграфа. — Маркграфе, татко мой, моля те. Позволи ми да го нараня.

— Не забелязах да ти е нанесъл обида, Бурс — отвърна маркграфинята. Тя постави ръка над китката му. — И предпочитам да не потъпкваш кода на честта в бъдещия си Орден с толкова лека ръка.

— Бурс, сине мой любим, този човек е наш гост...

— Не, той е наш пленник. Бе доведен тук под стража, но...

— Така бях наредил да стане. — Маркграфът разиграваше своята част от предварителния замисъл. Бе очевидно, че търси начин Иън да се съгласи на някакъв дуел с Бурс, но изобщо не ставаше ясно защо.

— Този проблем — вметна Ивар дел Хивал, — може да се реши много лесно. Почитаемият Бурс Ериксон смята, че Иън Силвърстайн не е достатъчно издигнат, за да се бие с него в дуел, но така или иначе иска да се дуелира. — Той поклати глава. — Аз обаче съм имал тренировки с него и смея да изтъкна, маркграфе, че в дясната му ръка се е вселил демон — той... той просто не знае как да направи онова движение за оставяне на белег. Той дори не приема противниковата ръка, крак или стъпало за цел.

Иън не се усмихна. Кракът, ръката, стъпалото не бяха мишени в двубоите с рапири и на него му трябваше време, за да свикне с новата техника.

Ивар дел Хивал му се намръщи и се обърна към маркграфа.

— Ако го пуснете дори в най-обикновения дуел с Бурс Ериксон, кълна се, че на пода ще има труп, без да уточнявам дали това ще бъде Иън Силвърстайн или Бурс Ериксон.

— Не се страхувам — намеси се Бурс Ериксон.

— С възрастта идва и мъдростта, която те кара да се страхуваш, когато трябва — каза Ивар дел Хивал. — Само че не желая да споря по този въпрос — нека да изложим нашето прошение, а вие му намерете необходимото разрешение, след като си заминем.

— Така значи. — Маркграфът наблюдаваше скептично Ивар дел Хивал. — Значи няма начин да проверим способностите му с меча, без да стигнем до кръв? Наистина ли?

— Поне аз не се сецам за такава възможност, маркграфе, а след като...

— Има и друга възможност — каза маркграфът. — Можем да ги оставим да... да си поиграят с учебни мечове.

— Учебни мечове ли? — попита Ивар дел Хивал. — Говорите за онези покрити с катран пръчки...

— Не, не, не — уточни маркграфът. — Вие във Владенията може би действате така, но ние тук обучаваме бъдещите благородници с по-прости оръжия мечове без острие, със затънен връх, много гъвкави. Стига да не се навират в очите и в ямката на гърлото, не нанасят рани, освен някоя и друга синина.

Иън бе чувал за тези измишльотини преди. Наричаха се рапири за фехтуване и той бе прекарвал повече часове с подобно нещо в ръката, отколкото бе в състояние да преброи.

Само че той не се усмихна, устните му не трепнаха, нито се отпусна, нито се стегна.

„Майка му стара — каза си той, — майка му стара. Каква проклетия.“

„Не този път, проклетнико — каза си той, — този път няма да го бъде.“

ГЛАВА 10

ПРАВИЛАТА НА СПАРИНГА

Когато се оказа, че Иън повече няма да се оставя да бъде емоционална и физическа боксова круша на гадината, която му се водеше баща, и старият го изгони, му се наложи да се издържа, като преподава фехтовка, а от време на време си докарваше по нещо допълнително със случайно намерена работа или някоя и друга игра на покер.

Бе наистина невероятно колко добър става човек във фехтовката или на покер, когато това е от значение, когато си единственият в залата или на масата, който си дава ясна сметка, че трябва да спечели на всяка цена, да победи в играта, и то не само веднъж, а отново и отново, за да има нещо, на което да разчита през лятото, иначе трябва да е готов да преживее през август на откраднатото жито от експерименталната лаборатория на факултета по агрономия, а нощем да дебне около езерото на първокурсниците с тел и метла, за да успее да хване някоя патица.

Патица и жито. За Иън патиците и житото бяха синоним на бедност и глад. Те означаваха страх. Те бяха синонимът на пълната загуба на самоконтрол. По тази загуба на самоконтрол не бе никакъв природен закон, това бе моментът, когато обръщаш внимание на нуждите на тялото си, когато се сещаш за достойнството си, когато умът ти подсказва, че прехраната и елементарните условия са си твоя грижа, че само един момент на небрежност, породен, от която и да е слабост или удоволствие, може да прецака нещата.

Веднъж, късно една нощ, в трапезарията на колежа, той си позволи едва забележима усмивка, защото картите му бяха истинска мечта. Усмивката бе трепнала едва-едва, но се оказа, че е напълно достатъчна, за да го съсипе: Фил Клайн, седнал точно срещу него, се поколеба и не отпусна ръка на масата, както възнамеряваше, и парите, които щяха да му осигурят боб и ориз през следващите две седмици, може би дори някой Биг Мак, отлетяха неусетно.

През целия август, докато преглъщаше жито и патица, не спря да мисли за това залагане.

Втори път подобно нещо нямаше да се случи.

Пълен самоконтрол; лице на истински играч на покер. Е, можеше да се постъпи и много по-умно с повече финес, можеше да наложи маската, която подобава за случая, но Иън не си падаше по игричките. Те те водеха по доста опасен път. Ако се преструваш, че те е страх, ако се отдръпнеш без причина или се правиш на щастлив, това може да те издаде.

А няма човек, който може да види през стена.

Иън запази лицето си безизразно, когато повикаха двама от слугите вестри, за да донесат две рапири, докато в същото време Ивар дел Хивал и Арни Селмо му помогнаха да се подготви.

Той махна тежките ботуши и ги замени с чифт гуменки от раницата, свали плътната памучна риза и си сложи лека тениска с остро деколте. Това не бе най-подходящото за фехтовка облекло, но дори и да бе изглупял дотолкова, че да си вземе дрехите за целта — в раницата бе сложил много по-полезни работи — нямаше да има особено желание да ги облече за този случай.

Седна на пода и започна обичайната серия разтягания, без да обръща никакво внимание на подигравателните погледи на вандестийците. Нямаше значение какво си мислят; упражненията за разтягане на мускулите бяха важни. Щяха да му дадат по-голяма подвижност, повече бързина, а той имаше нужда от всяко предимство.

Освен това така нямаше да има опасност да се нарани, а това също беше от огромно значение.

Но сега не бе времето да мисли за наранявания, за мечове, не бе времето да мисли, за каквото и да е.

Зае се сериозно с упражненията за разгриване.

Иън Силвърстайн стоеше изправен на няколко метра от Бурс Ериксон. Тренировъчният меч, който му дадоха, не беше толкова гъвкав, колкото рапирите за фехтовка, а бе и пет-шест сантиметра по-къс. Върхът бе просто затънен, не като топче, защитната чашка не приличаше нито на тези на шпагите, нито на рапирите.

Но това бе вид рапира, а Иън Силвърстайн бе свикнал на двубои с рапири.

Бурс Ериксон се съсредоточи, проряза въздуха със своята рапира, описвайки осморки в нещо като прекалено натруфен поздрав.

Някъде дълбоко в себе си Иън се усмихна. Някои неща навсякъде си оставаха същите. У дома, повечето тренъори, повечето школи си имаха свой поздрав. Ако се интересуваш и знаеш достатъчно, дори можеш да разбереш кога някой е провел обучението си. Поздравът на Д'Арно, както самият Д'Арно веднъж призна пред него, бе същото движение, което баща му, диригент, бе използвал, когато размахвал палката за 4/4.

Иън просто повдигна и спусна острието, след което зае поза ангард с вдигнат връх.

С крайчеца на окото си той забеляза, че маркграфът и момичето го наблюдават, а шестима от войниците на Бурс Ериксон си шушукаха, докато оглеждаха Ивар дел Хивал и Арни Селмо...

... но всичко това нямаше значение.

Мраморната пътека под краката му бе по-широка от стандартната пътека за фехтовка, но това също нямаше значение.

Бавно и спокойно, момче, бавно и спокойно.

Той се изключи за останалата част от вселената. Нищо от нещата наоколо нямаше значение. Ако имаш една силна страна и тази твоя силна страна е концентрацията, значи трябва да се научиш как да я използваш.

Чудесно. Срещу него бе застанал мъж с рапира. Бурс Ериксон не бе висок като Иън, но бе значително по-набит. Яки китки, сигурно не по-малко силни от китките на Иън. Но той едва ли очакваше, поне от началото, силата и гъвкавостта в ръцете на опонента. Щеше да се опита да свали острието на Иън, да контролира ударите.

Точното време и удачно заетото място щяха да са от основно значение; Иън можеше да разчита на няколко сантиметра по-широк замах, което бе истинско предимство; Бурс Ериксон щеше да пробва да пробие защитата на Иън и да атакува.

А имаше вероятност да се опита да приключи още в самото начало със стремглава атака.

Не.

Нямаше да го направи. Подобен флеш бе един от триковете на фехтовчиците с рапири, не бе типичен за мечоносците. Едно е да опиташ флеш стремглава атака, която ще ти донесе единствено допълнителна точка, ако е изпълнена както трябва, и ще те накара да се засрамиш, ако си прекалено тромав.

Единствено някой глупак или напълно отчаян би направил подобно нещо в истински дуел. Дори някой, който, също като Ториан Торсен от Стоманения род, искаше да живее единствено заради следващата схватка, не би изложил тялото си на подобна опасност.

Така, значи никакъв флеш, но Бурс Ериксон ще се постарее да действа бързо, за да обърка и унизи Иън.

Лявата ръка на Иън бе отметната назад и встрани, с леко заоблена длан. Иън се възползва от всички предимства, големи и привидно незначителни: лявата ръка, на височината на главата му, придаваше допълнителен баланс и стабилност, а когато я спускаше надолу при пряко нападение или балестра, щеше да разчита на малко по-голямо ускорение и баланс, които да вложи в атаката...

„Хайде, скапаняко, атакувай ме!“ — помисли си той.

В повечето случаи фехтовките с рапири бяха за идиоти, а първият от двамата, който направеше грешка, губеше. Всяко движение можеше да се окаже грешка — в това отношение фехтовката с рапира бе също като живота.

Пристъпваха един към друг, докато Бурс Ериксон, прекалено нетърпелив да приключи с всичко, направи неочаквана малка полукрачка, за да приближи Иън, и тогава скъси разстоянието с бърза балестра, пробвайки светкавичен удар по острието на противника. Май това бе добър начин да се изявиш в дуел; докато контролираш острието на опонента, той няма как да те нарани. Само че Иън очакваше подобен ход и парира от сиксте в кварте, а след това бързо отби чуждото острие, но без да атакува. Това бе отлична стратегия за началото на мача, когато ти трябва време, за да изпиташ техниката на противника.

Бурс Ериксон не се впускаше в очевидни движения; бързият ремиз, с който продължи атаката, бе отлична техника, както и начин да отбележиш точка, преди противникът да е завършил своя рипост, но това бе техника, характерна за фехтовчиците, не за дуелистите.

В истински дуел, след подобен ход, и двамата биха останали със забодени в гърдите оръжия.

Заради пропуснатия удар, острието на Бурс Ериксон попадна встрани; Иън се престори, че изпълнява висок удар, след това нападна ниско с протегнатата ръка и докосна противника си точно в колана.

Иън се оттегли с бързо пестеливо движение, което бе много удобно, когато фехтовчикът е решил да контролира разстоянието с опонента, а сетне без всякакъв проблем парира следващото нападение на Бурс Ериксон, като остави остриетата кръстосани.

Иън бе решил да изчака още малко, преди да премине в атака, но мускулите и нервите му имаха друго мнение по въпроса: той се освободи, отби чуждото острие и се протегна за удар по централната част на тялото на Бурс Ериксон, като при отстъплението си отново кръстоса острието си с него.

Бурс Ериксон успя да насочи слаб удар към външната страна на ръката на Иън, но младежът парира успешно и продължи с нова атака, отбелязвайки още веднъж удар по централната част на тялото.

Иън отстъпи и вдигна оръжието си за поздрав. Задържа го така, докато Бурс Ериксон, засрамен, само повтори поздрава.

— Много добре, господине, почти успяхте да докоснете ръката ми.

Бурс Ериксон повтори поздрава на подигравка и зае поза.

— Отново.

Иън се впусна напред, след това изпълни бърза подвеждаща атака, която точно както смяташе, нямаше да достигне гърдите на Бурс Ериксон, дори и да не се бе защитил както трябва — просто другият младеж беше сравнително далече. Последва очакваният рипост, а Иън изпълни цяло завъртане, последвано от парирание, което за малко не обезоръжи противника. Той отби острието, нападна, отбеляза докосване и се отдръпна.

Поклати глава. Искаше да го обезоръжи — защото, както у дома, така и тук, противникът не е победен, докато оръжието му не докосне земята — и да го перне няколко пъти преди рапирата да издрънчи на земята, но многогодишните тренировки го бяха направили консервативен.

Добре, не беше никак зле. Сега, най-сетне си позволи да се усмихне. Кимна на Бурс Ериксон.

— Мисля, че това беше достатъчно.

Умишлено насочи поглед към острието.

„Следващия път, тъпако — опита се да му изкрещи наум той, — ще те обезоръжа, а ако си въобразяват, че си засрамен след тази загуба, чакай да видиш как ще се почувстваш, когато оръжието ти прелита над главата, преди да се озове в краката на красивата съпруга на баща ти. Какво ще кажеш?“

Но тук си каза думата наученото от Ториан Торсен: победи противника, но не го унижавай. Победата ти носи достатъчно, а унижението ще ти се върне някой ден.

Той подхвърли шпагата и я хвана за ефеса от горе на долу и я върна на слугата вестри, след което се извърна към Бурс Ериксон. Иън плесна няколко пъти с ръце, също като дилър на блекджек, който демонстрира, че не държи чипове, и протегна дясната си ръка.

— Добър двубой — каза той с усмивка. Да печелиш по подходящ начин, бе нещо, което всеки, който искаше да изкара пари от преподаването на фехтовка, трябваше да умее до съвършенство.

— Благодаря. — Ръкостискането на Бурс Ериксон бе по-стегнато, отколкото трябва, а усмивката му не бе искрена. Сигурно си мислеше, че е сразен, но така и нямаше да разбере как стана.

Техническият термин бе *„декаданс“*. Дуелите с рапири бяха възникнали, когато двубоят се е водел до смърт, а рана, нанесена в триъгълника от раменете до слабините, бе сигурен начин да убиеш някого.

Двубоите с шпаги бяха започнали при сблъсъците до първа кръв, като раната бе нанесена независимо къде, и Иън съвсем не се учуди, че един вандетийски благородник е обучен да нанася раните по същия начин, както и дуелистите от Родовете.

Иън щеше да се представи добре в истински дуел, но можеше и да не се представи. Години наред му бяха необходими, за да стане добър с рапирата, а времето, прекарано с Ториан Торсен и Ивар дел Хивал, съвсем не бе достатъчно, за да овладее свободния стил, и още дълго нямаше да може да е значим противник на опитен дуелист. Някои от уменията щяха да са му от помощ, но не всички.

И тъй като Бурс играеше по правилата на Иън, той нямаше почти никакъв шанс, докато Иън щеше да се справи прекрасно, ако бе играл

по правилата на Бурс. Младежът кимна към Ивар дел Хивал. Едрият мъж тук му бе от по-голяма полза, отколкото само да крепи носилката.

Беше победил. Защо тогава имаше чувството, че е играл покер с белязани карти?

— Така — каза маркграфът — доказа, че си изключителен с меча, това е наистина прекрасно, но така и не ми даде причина, поради която да те изпратя в Средището на Масата, за да представиш искането.

„Тогаваше всичко това, маркграфе?“ — помисли си Иън, но не попита на глас. Не беше ли това неизказаното обещание зад тази схватка, че ако...

— Нека да обсъдим въпроса на масата тази вечер — каза маркграфинята и хвана под ръка маркграфа. — Искам да чуя още от този толкова... интересен млад мъж.

Иън се изненада, когато маркграфът кимна.

— Много добре, Марта — каза тихо той. — Иън Силвърстайн, ти и Ивар дел Хивал ще ни удостоите с присъствието си тази вечер и, разбира се, ще останете тук през нощта — каза той и погледна многозначително Бурс Ериксон. След това посочи Арни. — Ако искате и слугата да ви придружава, ще го нахраним в покоите ви.

Иън бе готов да негодува, но очите на Арни проблясваха развеселени от предположението на маркграфа, че е слуга, така че преди още Иън да е решил какво да каже по въпроса, Арни вече излизаше от стаята в компанията на двама слуги вестри, а Ивар дел Хивал заговори:

— Много любезно от ваша страна, маркграфе — каза Ивар дел Хивал. — За нас това е голяма чест. — Изправи се сковано, с ръце, прибрани до тялото, и се поклони прецизно, след което погледна Иън строго, за да го подкани да направи същото.

— За нас е част — повтори Иън. Тъкмо отвори уста да каже още нещо, въпреки че не бе съвсем сигурен какво да бъде, когато бе прекъснат от викове, разнесли се отвън.

Било момченце, разправяха, въпреки че вече не бе ясно. Единственото останало бе овъглен къс смрадливо месо със стърчащи бянали се кости.

Било просто едно малко момченце, което докоснало копието, след което пламнало като ослепително заблестял факел.

Никой не беше видял как точно се е случило, въпреки че навън бе имало достатъчно присъстващи.

Някакво момиченце, на четири или пет, продължаваше да плаче, триеше очите си и непрекъснато повдигаше ръце пред погледа си, сякаш за да се увери, че все още може да вижда. Друг, войник с мокри от сълзи очи, вече си бе възвърнал зрението дотолкова, че да приближи до Агловейн Тирсон и да му прошепне нещо на ухото.

Иън докосна мехура на ръката си.

— Как...

Тежката ръка на Ивар дел Хивал го стисна за рамото.

— Да не си продумал и дума — прошепна той. — Нито дума, казвам ти. — Обърна се към маркграфа. — Агловейн Тирсон ще ви каже, че Иън Силвърстайн го предупреди никой да не го докосва — каза той. — Не сме искали да навредим на никого.

Маркграфът кимна бавно, лицето му бе като издялано от камък, безизразно, докато извърещаше поглед от овъгления труп към Иън, а след това отново към Ивар дел Хивал.

— Да, да, наистина каза.

— Кой... — започна Иън, но се спря. — Кой трябваше да го пази?

Ръката на Агловейн Тирсон стисна меча.

— Това, Иън Среброкаменни, не е твоя работа.

— Остави тази работа — предупреди го Ивар дел Хивал. — Просто остави.

— Спокойно, Иън — прошепна Арни Селмо зад него. — Сега сме на територията на индианците, а пустите туземци хич не са дружелюбно настроени.

Но това бе само едно дете. Ако някой възрастен тъпак пренебрегнеше предупреждението, бе едно, но не можеш да очакваш едно дете съзнателно да се пази от опасностите.

— Да, да — каза Арни, явно очаквал възражението на Иън. — Нека местните да раздават правосъдие, а ако то не е същото като правосъдието у дома... тогава още по-зле за тях.

— Копието — каза Ивар дел Хивал. Преглътна тежко.

— Нарича се Гунгнир — каза маркграфът и кимна. — Знам за него. Единствено аезирец може да го носи безопасно.

— Нещо такова — потвърди Иън. — Само тези от расата на Старейте и малцина от нас... със специално разрешение.

— Аха. — Маркграфът го посочи с глава. — Изтегли го от земята.

Иън кимна и плъзна ръце в ръкавиците.

— Както желаете.

Както и първия път оказа се трудно да го стисне; когато се наведе, усещането бе странно, сякаш бе марионетка под контрола на оръжието, сякаш то дърпаше конците и контролираше движенията на Иън.

Първо ги стисна с едната, а след това и с другата ръка; за момент вселената се завъртя и той отново бе същият обикновен Иън Силвърстоун, застанал над овъглените останки на момченцето, стиснал копието на един бог, докато сълзите, необезпокоявани, се стичаха по бузите му.

ГЛАВА 11

СЛУХОВЕ

От час вече Тори чуваше ритмичния звук на брадва — бе погледнал часовника, пуснат в джоба, преди да превалят хълма и да видят Брода на Харбард долу в ниското.

Времето се разваляше и по всяка вероятност щеше да се задържи лошо. От запад към тях напредваше буря, предшествана от покриващите небето оловносиви тежки облаци, подобни на глутница озверели вълци, пръснати в преследване на някоя изостанала от стадото овца.

Далечните удари долитаха над шумоленето на сухите окапали листа на дърветата. Последваха няколко минути тишина, а сетне нов удар.

Тори си представи много образно сцената; дърварят поставя цепеница на дръвника, нагласява острието с няколко леки намествания на брадвата, отстъпва крачка назад, замахва с всички сили и стоварва брадвата, след това още веднъж и...

Дум...

После избира ново дърво, поставя го на дръвника и...

Дум.

Ето пак. Тъкмо навреме. Който и да бе това, личеше, че е в отлична форма; поддържаше постоянен ритъм, и то не от скоро.

Или пък бяха двама, които работеха заедно, също като татко и Тори: единият поставя дървото и нагласява клина, а другият замахва с чука.

Цепенето на дърва с татко бе едно от любимите занимания на Тори. Дори докато още беше дете, това бе времето, което с удоволствие прекарвах заедно — татко му нагласяваше поредната цепеница върху дръвника, поставен до хамбара, след това нагласяваше клина и Тори го набиваше с дърводелския чук.

И все така, докато един ден татко подаде големия чук на Тори и му заяви, че е негов ред да се земе със сериозната работа.

Тори се усмихна.

— Звучи ли ти познато?

— Много. Напомня ми за вкъщи. — Той ускори крачка. — Ако побързаме, скоро ще сме там.

Едно от най-трудните неща, които Тори научи за баща си, бе, че и той понякога греша, че мнението му невинаги е правилно, че преценката му понякога също е погрешна. Докато растеш си мислиш, че ако татко ти направи грешка — а какво пък толкова, всички правят грешки — това е било нещо, което е нямало начин да се избегне.

А след това откриваш, че той ще сбърка и ще се получи глупаво, като хукне така пред бурята, която бързо ги застигаше.

— Татко? — обади се Тори. — Нека поспрем за малко, какво ще кажеш?

Татко стисна челюсти.

— Мисля... — Спря се. — Добре, ако мислиш, че трябва.

Тори се усмихна.

Маги — невероятната Маги, която след двудневен преход все още изглеждаше свежа и бодра, също както бе и по време на пътуването им из Европа — не чака специална покана и сви рамене, за да изхлузи раницата.

— Щом не можем да си позволим една бърза почивка от пет минути, тогава нека да почиваме десет. — Тя закачи раницата на парче кора, започнало да се бели от ствола на стар бряст, подръпна, за да пробва дали е достатъчно здраво, и след това приклепна, за да разтегне мускулите на бедрата, а най-сетне се отпусна на земята с кръстосани крака.

— Няколко минути почивка ще ни дойдат добре — каза татко, въпреки че Тори позна по гласа му, че няма никакво желание да се бавят, още по-малко да спират.

Тори имаше повече опит в това отношение и въпреки че не искаше да дава акъл на баща си, му се стори приятно, че поне в едно отношение е по-добър, нищо че ставаше въпрос за най-обикновено ходене пеша.

Да забързат крачка, за да намерят заслон, съвсем не беше лоша идея, но не биваше да забравят и предпазливостта.

Тори се опита да прецени разстоянието до Брода на Харбард, а след това и скоростта, с която приближаваше напредващата буря, но не успя да прецени колко време имат.

Може би щяха да успеят да пристигнат при ферибота, преди да се разрази стихията, но може и да не успееха. Ако се налагаше да останат на открито, трябваше да потърсят подслон в гората, да са поне донякъде на закрито.

Набързо пригоден навес под клоните на дърветата щеше да е по-добре, отколкото ако бурята ги застигнеше на калния открит път, а дори калният път бе по-добре от полето, ширнало се от едната им страна.

Тори щеше да сподели мислите си, ако бяха само двамата, но не искаше да засрамва баща си пред Маги, както не искаше да засрамва и нея пред господин Торсен. Маги вдигна поглед и му се усмихна, тя бе разбрала за какво мисли.

— Я да видим дали ще позная — каза тя, надигна се и клекна, за да изтупа полепналата мръсотия от стегнатите дънки. Беше облечена също като Тори и баща му: стегнат панталон, тежки ботуши, удобни за дълги преходи, сребърен колан и каубойска риза с къдри, преправена набързо с пришити дребни украшения, които мама се срамуваше да извади, но сега щяха да свършат работа, като покажат, че Маги е майсторка шивачка.

Ловният лък в ръката ѝ изглеждаше малко странен по местните стандарти, но всеки, който се кичеше със злато или сребро, трябваше да носи някакво оръжие. А жените просто не носеха мечове, нито в Средните владения, нито във Вандескард, но ако ножът ѝ бе малко по-дълъг и лек от обичайните, това не бе никакъв проблем. Ако се стигнеше до схватка, тя щеше да се опита да вземе резервния меч, който Тори носеше праметнат през рамо.

Маги съвсем не бе най-добрият фехтовчик, който Тори познаваше, въпреки че се справяше съвсем не зле за човек, занимавал се само две години, но пък, от друга страна, при двубой бе пълна с всевъзможни изненади. Това бе спасило и нейния живот, и живота на мама и на татко, а по всяка вероятност вандескардците нямаше да се окажат по-разбрани от Чедата на Фенрис.

За известно време тя остана загледана напред, потънала в мисли.

— Според мен ще успеем — заяви тя. — Може и да греша, но ми се струва, че имаме поне два часа, преди бурята да се разрази тук. Така ми се струва.

— Но.

— Но не съм сигурна дали си струва да опитваме. — Тя разпери ръце. — Да спечелим малко или да загубим много?

Тори кимна. И той се чудеше над същия проблем. Ако бързаха и ако изпревареха бурята и все пак успеяха да се доберат до къщата, и ако там ги приемеха, всичко щеше да е наред.

Само че тук имаше прекалено много „ако“, за да постигнат нещо дребно. От друга страна, за около час щяха да успеят да си направят приличен заслон и да седнат спокойно на що-годе топло и сухо място. Ако имаше нещо по-неприятно от това да си мокър, да ти е студено и да си на открито по време на буря, Тори нямаше желание да разбира какво е то на свой гръб. А малко по-нагоре по хълма бяха подминали полянка, която щеше да е подходяща.

— Татко? Май ще е по-разумно, ако...

Баща му го накара да замълчи като, вдигна длан и Тори в първия момент се сепна. Това бе един от жестовете, които се опитваше да не прави, никога, когато бяха някъде около Иън, защото приятелят му се свиваше, стягаше и с усилие на волята си налагаше да не извади шпагата — в случаите, когато бяха в залата и тренираха. Оказа се, че най-лесното е да не се вдига ръка по този начин, въпреки че всички в къщата го правеха, а това бе и един от жестовете на татко, с които си признаваше, че е победен.

— Много добре, Ториан — каза татко. — Както кажеш. С какво да помогна? — попита той, а след това се заслуша усмихнат, когато Тори му даде необходимите инструкции. Познаваше лицето на баща си не по-зле от своето. Можеше да се закълне, че е виждал всички възможни изражения, включително и най-различни усмивки.

Но точно тази усмивка никога преди не бе забелязвал.

Проблесна светкавица, изтрещя гръм и мокрите пръсти на бурята се впиха в стените на заслона, но той издържа.

Високо над дърветата, светкавица разцепи небето чак до хоризонта, броени секунди по-късно последвана от трясък, приличен на аплодисменти от самия Върховен бог. Нямаше смисъл да се опитват да говорят, защото гърмежите ги прекъсваха на всяка дума, затова Тори седна и се замисли.

Очите на баща му се затваряха, той се стряскаше, когато изтрещеше гръм, всеки път, след като се бе унесъл в сън. Ако не го познаваше добре, Тори би си казал, че е започнал да остарява. Но това имаше смисъл само донякъде. Татко си бе татко, както мама си бе мама и чичо Хоузи бе чичо Хоузи; те бяха котвите на вселената, не просто обикновени хора.

Лицето на Маги изглеждаше прелестно на светлината на огъня; в него личеше и сила, и решителност, изписани по устните, които никога нямаше да остаряват.

Тя сведе глава на рамото му и Тори, макар и притеснен, я целуна по косата, а татко тактично отклони поглед.

Щеше да е хубаво да се насладят на малко усамотение, но се налагаше да се примирят с това, което имаха. Бяха успели да си направят заслона с подръчни материали, както учеха Тори в скаутската организация, също както татко и мама, и чичо Хоузи му бяха показвали, затова той знаеше, че когато се налага, може да замени техническите удобства, с каквото има подръка. Двамата с татко бързо сковаха две рамки и ги покриха с мушамы, а след това ги застопориха с колчета за палатка и две дървени подпори отстрани на поляната. Използваха две от непромокаемите одеяла, за да покрият останалите две страни на навеса, а третото постлаха отгоре, така че заслонът им бе напълно сигурен от три страни и частично покрит от четвъртата.

Остатъкът от мушамата използваша, за да осигурят прикритие за огъня, но въпреки това той пращеше и съскаше, но поне не загасна.

Това му бе хубавото на къмпингуването сред природата под дъжда: няма да се притесняваш, че огънят ти ще загасне. Трябваше единствено да го подклаждаш често и да оставиш на дървата, които добавяш, достатъчно време да изсъхнат.

Тримата се сгушиха под заслона, Маги в средата, всички увити в спалните си чували.

Имаше нещо неповторимо в това да си сух и да ти е топло в средата на вилнееца наоколо буря.

За вечеря изядоха последните кренвирши, препечени на дълга пръчка, след това пъхнати в дълготрайния хляб — Тори все още не можеше да проумее как успяват да се поберат толкова много филии в кутията за кафе — преглътнати с Танг и няколко оскъдни глътки от плоското шише с бренди. За десерт ядоха по няколко парчета

швейцарски шоколад, издръжлив на високи температури, но се оказа, че има вкус на восък.

Това съвсем не бе банкет, но поне се нахраниха и се затоплиха, а това им бе достатъчно.

Огънят пропукваше, бурята вилнееше.

Тори нямаше представа, защо е така, но отдавна не се бе наслаждавал толкова много на храната си.

ГЛАВА 12

МАРТА

Иън се бе отпуснал на стола си и се чудеше дали да допие и последната глътка драня, останала в чашата.

Драня. Така я наричаха. Какво точно представляваше дранята, той не можеше да каже със сигурност. Имаше чудесен вкус, беше сладка и ухаеше на горски плодове. Не можеше да определи от какво е направена. Някакъв сок, може би? Или пък от чай, подсладен с мед?

Вътре нямаше алкохол, защото вкусът на алкохола веднага би задавил Иън. Младежът не пиеше, никога, а който не пие, няма да вдигне ръка на хората, както би станало, ако си пиан. В напитката имаше привкус, който го накара да се отпусне — от слепоочията до пръстите на краката — особено около слепоочията.

Около него се носеха разговори, както и из цялата стая. Вандестийската вечеря запълваше цялата вечер, сервираха се все нови и нови блюда, като от време на време някоя двойка или група ставаше от масата, за да потанцува в далечния край на залата, където оркестър от шест музиканти се грижеше за ненаатрапчивата музика.

Стъпките на танца приличаха на менует, въпреки че Иън не бе съвсем сигурен; танцуващите се подреждаха в групи от по четирима, по две двойки, които се доближаваха и отдалечаваха, понякога повтаряха едно и също движение, понякога се разделяха на двойки, понякога само мъжете се изправяха един срещу друг и изпълняваха нещо като пантомима, сякаш с танца си се опитваха да избягат от невидим затвор.

Инструментите изглеждаха доста познати — двама от музикантите свиреха на някакво подобие на китара, друг се бе привел над нещо като арфа и десетте му пръста трескаво се движеха по струните, друг, в самия край на залата, отмерваше ритъма на барабан, подобен на гонга на унгареца с огромните мустаци в колежа, който излизаше на стълбите на всеки кръгъл час, за да издрънчи часа. Представител на вестрите бе стиснал нещо като банджо, с което следваше умело барабания ритъм.

Музиката звучеше странно, по-скоро характерна за пентатоничната, отколкото за диатоничната гама.

Иън се усмихна вътрешно. Да, точно така, най-сетне да има някаква полза от курса по музика, на който се записа заради точковата система.

Начело на масата, точно пред една чудовищно голяма камина, маркграфът даваше наставления на Агловейн Тирсон и жестикулираше с десертна вилица ту в кръг високо, ту някъде над масата, сякаш демонстрираше умение да дирижира, или по-скоро да върти меч.

Струваше си да запомни това, ако някога му се наложеше да кръстоса шпага с маркграфа. Един дуел бе състезание, което да покаже кой ще бъде първият допуснал грешка, а класическата грешка бе да се окажеш прекалено голям любител на някоя маневра. Такова нещо като маневра не съществуваше — отдръпване, рипост, парирание, ремиз, двоен удар, реприз, всяко едно от тях можеше да бъде отбито, стига опонентът ти да не те притисне така, че да си принуден да изпълниш нещо, което смяташ за подходящо в най-неподходящия момент, защото тогава можеше да пробие защитата ти.

Но това не биваше да се случва. Сиксте те оставяше уязвим в средата, а кварте — отстрани, а ако атаката му беше ниска, нямаше значение, каква защита прилагаш срещу висока атака.

Жената от дясната страна на маркграфа — представиха я на Иън, но той не успя да си спомни името ѝ — наблюдаваше разговора на баща и син с престорен интерес. Тънкостите във фехтовката можеха да представляват интерес единствено за тези, които практикуват, с изключение на случайните ненормалници, които биха открили нещо интересно дори в съхнеца картина.

От другата страна на огромната маса Ивар дел Хивал разказваше подробностите от схватката на Иън с Огнения Херцог. Иън се постарала не се заслушва; беше преживял този момент, и беше почти смазан психически тогава, но успя да се овладее и не изпитваше никакво желание да го преживява отново.

По всичко личеше, че Бурс Ериксон е нападнал ароматната бира с прекалено широка глътка за човек на неговата възраст, защото лицето му бе потно и лъскаво на светлината на огъня и той заваляше думите. Иън се постара да не го презира — не всеки, който подпийнеше, се нахвърляше да бие децата си, а освен това Бурс Ериксон бе ерген, поне

така каза маркграфинята — но не можа да въздържи напирещото чувство.

Иън поклати глава. Не му беше работа да се занимава с пиенето на Бурс Ериксон. Младежът може и да бе прекалил с алкохола, но ръцете му не бяха изцапани с кръвта на малко момченце.

Логиката шептеше на Иън, че той не е виновен за случилото се.

Толкова по-зле за логиката. Допи дранята и остави чашата на масата.

Докато Иън довършваше една чаша от напитката. Ивар дел Хивал сигурно бе обърнал поне пет литра бира и освен че гласът му бе станал още по-силен от нормалното боботене, а жестовете — малко по-щедри, други промени нямаше.

„Е, всеки от нас притежава някакво умение — каза си Иън. — Ивар дел Хивал може да надхитри вандестийските благородници, а след това да пресушава чаша след чаша от алкохола им и да прикове вниманието им, но пък аз мога да убивам малки деца.“

— Иън Среброкаменни — обърна се към него маркграфинята.

— Да?

— Да не би у вас да е традиция да се храните така мълчаливо? Или пък разговорите са забранени там, откъдето идваш?

Иън предполагаше, че маркграфинята ще бъде настанена на другия край на масата, точно срещу маркграфа, но там бе седнал Бурс Ериксон и Иън се оказа до нея.

Това сигурно щеше да е чудесно, предположи той, но до този момент съвсем не бе успял да се отличи и да блесне със способността си да води интересен разговор.

— Не само че е позволено, но е и желателно, затова моля да ме извините. Бях се замислил.

— Извинен си, разбира се. — Маркграфинята се наклони към него. — Изглеждаш така дълбоко умислен, Иън Среброкаменни. Надявам се, че компанията не те отегчава. — Усмивката ѝ бе нещо средно между шега и покана.

— Не — отвърна Иън, — ни най-малко.

Тя бе облечена подобно на останалите жени на масата: семпла копринена туника, пристегнатата с колан високо над талията, с цепки и от двете страни. Черната рокля със златни бродерии във форма на малки попови лъжички обгръщаше бедрата ѝ, а златният колан

подчертаваше тънкия кръст. Високата яка ѝ придаваше прекалено строг вид въпреки острото деколте, от което надничаше рубин, сякаш залепен в основата на гърлото ѝ. Ако горната част бе по-щедро изрязана, щеше да подчертае стегнатите високи гърди на момичето.

Браво. Продължавай все така, сега остава да си паднеш по жената на домакина, каза си Иън и се сети за Карин. И за Фрея.

Не постъпваше никак умно.

— Е? — попита тя и го погледна над ръба на чашата си. — Щом си толкова тих, значи криеш някакви много дълбоки мисли. Разкрий ги пред мен, моля те.

Нямаше представа, как да се справи с насоката, която поемаше разговорът. Затова се спря на истината.

— Чувствам се ужасно... заради момченцето — каза той. — Просто едно дете. — Поклати глава.

Тя остави чашата си и покри ръката му със своята. Пръстите ѝ бяха по-дълги от неговите и по-топли.

— Просто зависи как си възпитан. Мен са ме учили, че чувството за вина е често срещано, но напълно безполезно и е по-добре следващия път да постъпиш по-добре, отколкото да се бичуваш за грешките, независимо колко сериозни са те. — Тя стана по-сериозна, а погледът ѝ не трепваше. Иън никога преди не бе виждал очи с такъв цвят. Бяха тъмно наситеносиньо, а комбинацията от черна коса и сини очи винаги му се бе струвала екзотична, макар че сините очи, които бе виждал, никога не бяха изглеждали толкова дълбоки, черното — толкова лъскаво и мастилено.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Малкият Дафин, синът на Елга, бе прелестно дете с чудесен смях. — Тя умишлено отклони поглед към млада жена, която седеше тихо и дъвчеше механично, лицето ѝ бе гранитна скръбна маска. — Но ти гарантирам, че Елга не те вини за... инцидента. Уверявам те, че когато мъжът ѝ се върне от Средището, той ще се погрижи за мъжа, който с нехайството си е причинил смъртта на Дафин. — Тя поклати тъжно глава, а след това сви рамене и сякаш веднага забрави разговора и го погали по ръката, преди да се отдръпне.

„Не — каза си Иън, — *тя не е забравила, просто се преструва.*“ Посегна към чашата си, спря, когато се сети, че е празна, но забеляза, че някой я е напълнил, и отново протегна ръка. Вестрите с гарафите

драня бяха също като сервитьорките на Дени с кафето, приближаваха се и допълваха чашата ти, без дори да забележиш.

Отпи още драня.

— Аз... просто не ми е приятно, когато малки деца са наранени. — Кокалчетата му бяха побелели, докато стискаше столчето на чашата. Насили се да се отпусне и остави питието.

— Да не би да има хора, на които да им е приятно? — Тя сведе глава на една страна. — Аз съм маркграфинята тук и това ми дава известна... власт. — Стори му се, че тя се кани да стане. — Искаш ли да попитам компанията? Да попитам ли дали според тях вината трябва да падне на безотговорния глупак, който е бил оставен да пази копието? Или трябва да обвиним милия Агловейн Тирсон, който е настоял да се явите невъоръжени пред маркграфа? Или може би самият маркграф, издал подобна заповед още преди години? Или пък теб, защото ти си го донесъл и си предупредил всички, че е опасно?

Иън не се сдържа и се усмихна. Може и да беше поразително красива съпруга, но може би красотата ѝ идваше от топлия чар. А може би от искреността.

— Това е нещо ужасно, Иън Среброкаменни — каза тя. — Та ти си толкова виновен, колкото и аз. — Тя отново покри ръката му със своята и на него му се стори, че го погали нежно, преди да се отдръпне.

Прекалено много време бе минало след онази единствена нощ, прекарана със сервитьорката в Басетер — Линда ли беше? Не, казваше се Линди, точно така, Линди — и Иън си напомни, че главата, с която трябва да мисли, е тази на раменете му.

— Ела — каза тя и го накара да се изправи. — Нека да ти покажа градините, преди да са поднесли следващото ястие. Накарах главната готвачка да направи един от деликатесите в глинено гърне, а той е просто великолепен.

Обичаите на различните места бяха различни и това бе закономерност. Тук може и да беше нещо обичайно да заведеш жената на домакина на разходка в градината. Вероятно бе така, защото тя хвана Иън за ръката и го поведе през вратата, а маркграфът улови погледа на Иън и му кимна, което му се стори знак на одобрение.

Светкавиците и гръмотевиците преминаха някъде наблизко и се отправиха на изток, въпреки че все още се забелязваха светкавици и се долавяше далечен тътен, който звучеше по-скоро като неясно мърморене.

Дъждът обаче не беше спрял и по нищо не личеше, че скоро ще спре. Мокрите му пръсти потропваха по навеса над тях, а вятърът изфучаваше и отминаваше. Градината бе напълно обградена от стените на замъка и само през някоя пролука се процеждаше светлина.

Иън предпочиташе да види градината през деня, но дори и в тъмното, дори и под дъжда, имаше нещо очарователно в калдъръмените алеи, пресичащи цветните лехи.

Марта посочи една от най-близките лехи.

— В слънчеви сутрини това цвете се нарича утринна лилия, на зазоряване разтваря цветовете си и блести в червено и оранжево също като изгрева.

Имаше нещо странно в начина, по който го каза.

— А как го наричате, когато е облачно?

— Да не би да се присмиваш на провинциалния ми диалект? — Усмивката ѝ го стопли. — Ще ти кажа как му казваме в такива дни, наричаме го стой си в леглото, защото проявява достатъчно разум и изобщо не отваря цветовете си.

— Аха.

Тя отново го хвана под ръка и го поведе по каменната пътека.

— Ето там е моята леха — каза тя и посочи съвсем обикновена на пръв поглед оранжерия. — Не ми остава много време, за да се грижа за нея, но я работя сама — обясни тя. — Също като гордите селяни, от които произхождам. Най-красивите цветя отначало изглеждат съвсем простички, а аз обработвам почвата с мои инструменти.

На Иън му се стори, че е пропуснал нещо.

— Селяни ли?

— Разбира се — отвърна тя. — Ще те помоля да изричаш думата с уважение. Няма нищо срамно в това да си с най-обикновен произход, не и ако живееш с достойнство, не и ако си се издигнал като баща ми. Аз... а, разбирам. — Тя вдигна пръст. — Много си умен, Иън Силвърстайн, караш ме да говоря за мен, за да не те разпитвам за теб. — Пръстите ѝ леко погалиха неговите. — След като не смея да

премеря ума си с твоя, нека те попитам направо: ти ли си Вреченият войн?

— Не съм сигурен какво да ти отговоря — отвърна той. „*Мога само да ти кажа, че нямам никаква представа за какво говориш, а не съм сигурен дали е разумно да ти го призная.*“ — В момента съм само вестоносец. Харбард ме помоли да предам искането му и ми даде това, което едва ли би поверил на друг.

— Само вестоносец значи? — попита тя. — Значи ти не си Иън Среброкаменни, убиецът на мразници и огнени гиганти?

— В единствено число, не в множествено — поправи я той. — При това аз не убих бергениза или както му казват, мразника. Само го раних. — Нямаше нужда да уточнява, че едва го бе докоснал и че това едва ли щеше да му окаже някакво влияние, ако мечът не бе същият, който той по-късно нарече Убиеца на гиганти, един от тези, които Хоузи сам бе изковал и закалил със собствената си кръв. Добрата стомана, закалена в кръвта на Старей, можеше да поразии страшно един мразник, а когато нанижеше огнен гигант през гърдите, го ликвидираше.

Само че това не бе геройска постъпка нито първия, нито втория път. Просто проява на инат.

И късмет.

— Ами огнения гигант? — Тя изви едната си вежда. — И него ли не си убил? Може би просто си го поразил със скромност.

Той сви рамене.

— Сигурен съм, че ако си присъствала, нямаше да го сметнеш за героична постъпка. — Колко лесно щеше да бъде да се направи на герой, да се надуе заради постиженията си, но имаше нещо нередно в това да използва случилото се, за да впечатли едно красиво момиче, независимо от това, че много му се искаше да я впечатли. Просто трябва да си наясно какви са ти стандартите.

Истината бе, че най-трудното се оказа да се съгласи да се изправи срещу гиганта, а не самият двубой. Все едно да се опиташ да караш ски по лавина, а може би просто не му бе останал избор, затова се налагаше да направи най-доброто, на което бе способен.

— Но ти си Вреченият войн, нали? — попита отново тя. Усмихна му се. — На мен можеш да кажеш. — Повдигна пръст. — Ти си странник, идваш отдалече. Доказал си се и си ранен в битка. Носиш

това... това, което нито един смъртен не би могъл да докосне. Служиш на Старей. И се справи с Бурс с обидна лекота и искам да ти благодаря, че не поиска кръвта му, защото знам, че щеше да убиеш брат ми също толкова лесно, колкото го победи.

Брат й ли? Я чакай...

— Мислех си, че Бурс Ериксон е син на маркграфа.

Челото й се смръщи леко.

— Естествено, че му е син. — Тя докосна устните си с пръст. — Ето, виждаш ли, пак се опитваш да ме разсееш. Ако ти не си Вреченият войн, защо тогава не го отречеш?

Трудно му бе да се вглежда в тези очи и да отрече каквото и да е. Но я, по дяволите.

— Както искаш. Отричам го. Не съм Вреченият войн. Аз съм най-обикновен Иън Силвърстайн — отвърна той. — По вашите стандарти най-обикновен селянин, въпреки че не знам почти нищо за живота на село. А сега ще ми отговориш ли на въпроса? Как може Бурс Ериксон да ти е брат?

— По обичайния начин, струва ми се. Баща ми е спал с майка ми и след около година той се е появил. — Тя наведе глава на една страна. — Затова го наричам мой брат, защото е син както на баща ми, така и на майка ми — тази връзка по друг начин ли се нарича там, откъдето ти идваш?

— Не, но... — Той замълча. — Маркграфът не ти ли е съпруг?

— Не бих казала! — Тя се изправи. — Що за противно предположение, изключително лоша проява на възпитание. — Тя понечи да се обърне, но след това се изви към него и се разсмя. — Не, не, не — значи затова си бил толкова... срамежлив — каза тя. — Не, не съм женена за баща ми, Иън Силвърстайн. Аз съм бъдещата маркграфиня — отвърна тя. — Някой ден ще бъде действаща маркграфиня, след като баща ми почине или се оттегли в полза на съпруга ми, който ще стане маркграф. — Тя преглътна веднъж, втори път, трети път. — Мога ли да говоря направо, Иън Силвърстайн?

„Ще ми се поне един човек да го направи.“

— Да, моля те.

— Ние имаме поговорка. *„Най-красивото цвете отначало расте незабележимо“*. Няма нищо срамно в това да си от селски произход, Иън Силвърстайн. Баща ми е с такъв произход и е най-

цененият и уважаваният сред перовете заради великолепното състояние и издигането на имението му.

За моето семейство ще бъде чест да се сродим с Вречения войн, Иън Силвърстайн, а според мен това си ти, въпреки че го отричаш. Но дори и да не си, дори и да си просто Иън Силвърстоун, убиецът на гиганти, дори да си само един смел мъж и най-добрият мечоносец седял на трапезата на баща ми, дори да си само това — каза тя и усмивката ѝ го стопли, — за семейството ми ще бъде изключителна чест да станеш мой съпруг.

Той отвори уста, затвори я, след това я отвори отново.

„Но аз съм един измамник, госпожице — помисли си той. — Та ти едва ме познаваш, а аз не мога да се забъркам във всичко това.“

Усети, че започва да заеква, и се прокле за неловкостта си.

— Не ме подценявай — каза тя. Стисна силно ръцете му. — Не ме мисли за някое крехко цвете, расло под стъклен похлупак, Иън Среброкаменни, неспособен на... страст.

— Ама...

— Моля те. — Тя пристъпи към него и отново постави пръсти на устните си. — Шшш. Не ми отговаряй сега. Ще помоля баща ми да ми позволи да те придружа до Средището и Масата, а той, по всяка вероятност, ще се съгласи. Не бързай, първо ме опознай, не искам прекалено много от теб, нали? Обещай ми, че ще помислиш, че ще помислиш *много внимателно*.

Той усети как се изчервява.

— Марта...

— Моля те, не ме карай да те моля. Поне ми позволи да запазя една малка част от достойнството си. — Погледна го дръзко в очите, взе ръката му и я притисна към гърдите си. — Моля те. По пътя ще имаме време, възможности. Обещай ми, че няма да ги пропилееш.

Устата му пресъхна.

— Разбира се — каза той, а гласът му бе подобен на грак.

И в следващия момент тя бе в прегръдките му, устата ѝ — влажна и мокра — върху неговата. Езикът ѝ имаше вкус на портокал и мента.

Арни го чакаше, когато той се прибра с леко олюляване.

Иън все още бе силно впечатлен, „*стаята*“ им се оказа огромна спалня на последния етаж в северозападната част на кулата, където се намираха жилищата; бе очевидно, че на предполагаемия Вречен войн, на спътника му и слугата му, бяха предоставили прекрасни покои.

Спалните бяха точно до хола, малки и семпло обзаведени, леглото заемаше по-голямата част от пространството, имаше порцеланово нощно гърне и шкафче, което Иън оприличи на масичка за кафе, а височината му бе много подходяща, за да вдигне удобно крака на него. Холът бе поне девет метра на три и освен двете двуместни канапета, навсякъде бяха пръснати ниски масички, които много приличаха на претапицирани табуретки, много подобни на табуретките в дома на Арни в Хардуд. Въпреки това оставаше достатъчно място, за да може човек, ако иска, да кара колело по покрития с мек килим под, стига да караше внимателно.

Внимателно бе особено подходяща дума, и то не само в едно отношение. Ако не вкараш колелото в камината, можеш да излетиш през френските прозорци — или както ги наричаха тук — право на терасата.

Тук нещо не се връзваше — защо му е на този, измислил това място, да го прави толкова лесно за достъп отвън?

Е, не е възможно да помислиш за всичко, а един посетител да започне да разпитва за отбраната на замъка би било твърде неподходящо, въпреки че много му се искаше да разбере.

Арни вдигна поглед от това, което шиеше. Шиеше ли?

Сигурно въпросът се бе изписал на лицето на Иън, защото възрастният човек кимна.

— Да, шия — каза той. — Едно копче ми беше паднало от ризата, загубил съм го и затова отрязвах най-горното, на яката, и го преместих. Освен това сутринта си разпрах подгъва на панталона някъде по пътя и вместо непрекъснато да го застъпвам, реших да го пооправя. — Той захапа края на конеца. — Особено след като семейство Торсен са помислили и подсигурили такива хубави здрави конци, също като за пердета — поне така им казваше Ефи.

— Сигурен съм, че някой щеше да се заеме да я свърши тази работа вместо теб.

Старецът се засмя и поклати глава.

— Сигурно, но пък ми се стори доста интересно да сляза до кухнята и да помоля за игла и конец. — Той повдигна малка дървена кутия от масата, отвори я и показа на Иън подредените вътре шест кълбенца и червена кадифена миниатюрна възглавничка с толкова много игли на нея, че приличаше на таралеж.

— Ама... — Иън вдигна ръце, все едно че се предава, а Арни затвори кутията с шумно щракване. — Нещо не разбирам. Имаш и игли, и конци, но си отишъл да поискаш нещо, което нямаш никакво намерение да използваш.

Усмивката на Арни стана още по-широка.

— Да, разбира се, че предпочитам да използвам нещата, които сме си донесли — отвърна той. — Конците са яки, сигурни, иглата е остра. Само че ако не бях слязъл и не се бях позавъртял, докато намеря някой да ми помогне, нямаше да видя как главната готвачка обезкостява гъската, която ще сервират утре на обяд, и нямаше да успея да си побъбря с нея и да чуя клюките за благородниците. — Той кимна. — Беше много приятно, в интерес на истината — каза той. — Едно време приключвах документацията за деня на масата в кухнята, докато Ефи приготвяше вечерята. — Стана сериозен. И без да чете мисли, му стана ясно, че жена му му липсва безкрайно много.

Иън не знаеше какво да каже.

— Май днес всички успяхте да постигнете повече от мен.

Погледна към вратата на Ивар дел Хивал в самия край на хола.

— Няма го още. Сигурно някоя от дамите в замъка го забавлява — предположи Арни. Намръщи се. — Ивар се чувства добре, удобно, независимо къде се намира. — Той остави иглата и конците, изправи се и се протегна. Само че това не бяха движения, типични за възрастен човек, който се протяга, за да провери какво точно го боли и кои стави и мускули са все още податливи на разтягане; това бе най-обикновено протягане.

Иън бе чел някъде за връзката между пенсионирането и смъртта. Може би това бе заложено в гените: когато спреш да работиш, когато спреш да си полезен на следващото поколение, биологичният ти часовник престава да се самозарежда.

Ако наистина беше така, Арни се оказваше жив пример тъкмо за обратното. Лицето му си бе сбръчкано, косата — все така сива, но той изглеждаше някак по-млад.

Арни коленичи до камината и разбута разгорелите се дърва в кръг, за да постави още едно. Разлетяха се искри, а някои прехвъркнаха чак на каменния под пред камината.

— Време е да си лягаме, какво ще кажеш?

Иън се усмихна.

— От доста време никой не ми е казвал кога да си лягам. — Само че Арни бе прав. Трябваше да си легне.

Възрастният мъж сви рамене. Щом Иън не искаше да си ляга, нямаше да му натяква.

— Добре. И кажи сега как беше на вечерята?

Иън се замисли дали да не сподели с Арни за Марта и предложението ѝ, но всичко му се струваше прекалено нереално, прекалено необикновено. Щеше да прозвучи като хвалба. Като се позамисли, реши, че наистина ще прозвучи надуто.

— Беше весело.

Арни се засмя.

— Какво стана? Ти сгоди ли се?

Изненадата се изписа по лицето на Иън, а Арни отново се разсмя.

— Какви удивителни неща можеш да научиш от бърбривата готвачка, ако кимаш и я подтикваш с едно „разкажи ми още“.

На Иън изненадите му стигаха за един ден.

— Отивам да си лягам.

— Още не — спря го Арни. Вдигна между пръстите си малко познато на външен вид плоско пакетче и му го подхвърли като фризби. — Дръж да имаш някое и друго в себе си, не в раницата, по-добре го прибери в някой джоб. — Усмихна се, когато забеляза притеснението на Иън. — Ей, не се притеснявай, всичко е наред, Иън. — Усмивката му се стопи, заменена от професионално изражение на липса на интерес. — Виж, след като си работил почти три десетилетия в аптека, бързо научаваш, че на младежите им е трудно да си поискат презерватив, и в края на краищата познаваш по изражението им за какво са дошли.

— Ама...

— Ама нищо — прекъсна го Арни. Професионалното изражение бе изчезнало, изместено от приятелската усмивка. — Тя наистина е

много красива, а ти си млад мъж и доколкото разбирам, тя няма нищо против. Така че не забравяй мотото на скаутите и бъди готов.

Стаята беше студена, но със затоплящата плоскост, която Арни пъхна в камината, преди да я постави между завивките, настоявайки, че това е едно от задълженията на слугите, щеше да се стопли.

На трепкащата светлина на тихо просъскващата свещ, Иън се съблече по боксерки и се опъна на леглото, а след това се уви в дебелия юрган.

Духна свещта и се опита да заспи.

Май нещата се връзваха. Много отдавна, един от Старейте — някои твърдяха, че бил Тир, други Ниорд, някои пък настояваха, че бил самият Один — обещал да изпрати на вандестийците войн, който да ги поведе в победоносен марш във всички посоки на света, като започне от Градищата във Владенията.

И те чакаха, търпеливо, още оттогава.

Войнът не можеше да бъде кой да е, разбира се, трябваше да е изключителен човек, доказал се с дела, нетипични за обикновените смъртни.

Като например без особено усилие да победи вандестийски мечоносец в двубой.

Като например да убие огнен гигант.

Като например да носи в ръка оръжието на един бог, без това да го убие.

Всичко това бяха измишльотини, разбира се. Всеки, достатъчно умел в двубоя с рапири, щеше да победи Бурс, защото той бе свикнал да се бие с шпага. А Иън успя да убие гиганта благодарение на късмета си, не на уменията си. Носеше Гунгнир със себе си, но огромният мехур на ръката му доказваше, че това е възможно единствено, докато е с ръкавиците на Фрея.

Иън Силвърстайн не беше Вреченият войн. Не беше и безполезният никаквец, както се опитваше да му набие в главата баща му, но не бе и някой легендарен герой.

Въпреки това си оставаше убиец на гиганти. И Гунгнир бе поверен на него, поне за известно време. Това имаше значение.

И въпреки че никак го нямаше в подлите византийски номера, които се прилагаха на Масата в Средището, това за маркграфинята също нямаше значение, защото тя не бе възпитавана да се грижи единствено и само за парите, както бе в Средните владения, а и за политиката. Че за нея щеше да е много по-добре, ако той се окажеше смел и глупав. Ролята му щеше да е важна, докато тя забременееше с момиче, което да наследи всичко, а след това, дори той да загинеше в битка, нямаше да е от особено значение. Марта щеше да управлява Вътрешните земи като маркграфиня, стига да имаше наследница.

Дори и да не се оженеше за нея, детето на един герой щеше да е от значение за семейството. Тук, във Вандескард, не познаваха определението „копеле“. Въпреки че властта бе в ръцете на мъжете, наследството се предаваше по женска линия. Първата дъщеря на управляващата маркграфиня ставаше маркграфиня, без значение кой бе бащата.

А мъжете бяха готови да се избият за шанса да отгледат детето на предполагаемия Вречен войн, защото ако се оженеха за маркграфинята, автоматично получаваха титлата маркграф.

Иън тръсна глава и въздъхна. Щеше да е хубаво да го ценят за нещо истинско, вместо винаги да се оказва на неподходящото място в неподходящото време и да оцелява благодарение на късмета си.

Но... не. Стига толкова за този ден; той имаше нужда да поспи.

На сутринта тръгнаха за Средището, а Иън бе сигурен, че Марта ще пътува с тях.

Последната му мисъл, преди да заспи, бе, че това щеше да бъде неповторима среща.

ГЛАВА 13

БРОДЪТ ХАРБАРД

Има някаква сладост във въздуха, след като е вилняла буря, каза си Тори. Дали заради озона във въздуха, дали от дърветата, които имаха нужда от влага, за да се усети този чудесен аромат, но сладостта бе неповторима, винаги ухаеше по същия начин.

Дали пък не бе заради настъпването на слънчевото безоблачно утро, след като си прекарал бурята на сухо безопасно място. Оказваше се, че сухите чорапи са не по-малко ценни от еленовата кожа — винаги повтаряха, че е така, а след това скромно добавяха, че сухите чорапи показват уменията ти да се погрижиш за себе си, когато времето се развали.

Камъните по пътеката бяха измити и лъскави от дъжда; ако следваха пътеката, нямаше да има нужда да се притесняват, че почвата е подгизнала.

Тори отново чу ударите на дървосекача някъде пред тях.

Тази сутрин баща му не изглеждаше толкова стар и уморен; сънят го бе заредил със сили, а когато Тори пое с ритмична бърза стъпка, татко му го следваше, без да изостава; във всяка негова крачка личеше, че е пълен с енергия.

Маги бе опънала назад косата си, както правеше винаги, когато не бе имала възможност да я измие предишната вечер. Тази прическа ѝ придаваше прекалено сериозен вид, а Тори имаше желание да дръпне ластика и да я пусне.

Но не би направил подобно нещо пред баща си.

Ударите с брадва продължаваха да се носят със същия ритъм като предишния ден. По всичко личеше, че Харбард е решил да си осигури дърва за огрев поне за един век напред.

Над тях кръжеше черна птица.

Маги забеляза, че той гледа птицата.

— Мислиш, че е някой от онези гарвани ли? — попита тя. — Да не би да е врана?

— Ако е врана, никой няма да ти се разсърди, ако я свалиш. — Тори знаеше, че може да свали врана само когато напада посевите или им вреди. Едно от правилата на Хонистед бе, че ако враната се научи да кълве реколтата, няма начин да я отучиш. Стариият Джон Хонистед все повтаряше, че това е закон божи, и държеше един 22-ри калибър на предната седалка на патрулката, но Тори така и не разбираше защо го прави.

Но пък кой ли фермер би тръгнал да се оплаква, че някой е свалил врана или гръмнал я плъх, я мармот, я сърна или друг вид, дето вреди на посевите. Ами ако там горе се рееха Хугин или Мунин? Тори се съмняваше, че една обикновена стрела ще успее да ги свали, дори и стрелата да ги достигнеше, което също бе много съмнително.

От друга страна...

Не че имаше значение, какво би станало, защото Маги бързо свали лъка си, постави стрела с широк връх, опъна тетивата и пушна стрелата ловко и тихо.

В първия момент тя набра височина и се понесе към синьото небе, но птицата разпери широко криле и се сниши с един тесен кръг. Когато стрелата достигна на височината, на която се рееше, тя я улови в човката си, прибра криле и пикира надолу, за да размаха енергично криле, преди да кацне на няколко метра пред Маги.

Оказа се гарван, не врана. Враните обикновено не са с размерите на немска овчарка.

Гарванът пушна стрелата на пътеката и ги загледа с мънистените си нетрепващи очи. Птицата бе наистина огромна, с мастилено черни лъскави пера. Съвсем не бе красива.

— Това май е ваше — каза птицата. — Колебая се дали да го кажа, но никак не съм очарован от факта, че някой се цели в мен.

— Помислих, че си врана — обясни Маги.

— Аз съм Хугин, гарван, на вашите услуги. — Птицата сведе глава в нещо, което наподобяваше кимване или може би поклон. — Въпреки че има случаи, когато и Мисълта, и Спомените са притеснявали смъртните. — Перата му настръхнаха, той изви глава и започна да пощи с клюн място под крилото. — Ториан дел Ториан — каза той и кимна към татко, а след това се обърна и към Тори — Ториан дел Ториан още веднъж, приветствам ви. Предлагам да побързаме, защото има някой, който гори от нетърпение да ви види.

Хугин подскочи във въздуха, огромните криле запляскаха трескаво и той изграчи дрезгаво:

— Следвайте ме...

Насочи се към Брода на Харбард.

Ударите на брадвата затихнаха, когато заобиколиха къщата.

В първия момент Тори не позна мъжа, застанал пред тях, защото бе обут само в ботуши за преходи и широки панталони, вързани с връв, тъмното му тяло бе лъскаво от капчиците пот, които проблясваха на слънцето. Приличаше на блед и много слаб Джон Хенри...

Та това беше...

— Чичо Хоузи! — извика Тори и се втурна, за да го прегърне. — Ти си добре.

Прегръдката на чичо му Хоузи беше по-здрава и стегната, отколкото Тори си спомняше. Изведнъж му се стори, че е отново на шест.

— Да, Ториан, добре съм. — Отстъпи крачка назад и задържа Тори на една ръка разстояние, за да го огледа добре. — Както виждам, и ти си добре, нали. Греша ли, или наистина си пораснал през последните няколко месеца?

— Съмнявам се — отвърна с усмивка Тори. — Може би просто ти си се смалил.

— Това е малко вероятно — отвърна Хоузи. — Като се има предвид всичко, което се случи.

Маги направи крачка напред и му стисна ръката.

— Много се радвам да те видя отново, Хоузи — каза тя.

— Аз също — кимна татко. — Бяхме доста загрижени, стари приятелю. На мен обаче ми се струва, че въздухът и земята на Тир На Ног са ти се отразили благотворно.

Усмивката на Хоузи не беше толкова широко, колкото Тори бе свикнал да я вижда, но въпреки това той усети топлина, щом я видя.

— Така е, Ториан. Всичко тук ми липсваше. — Той остави клина върху дръвника и попи потните си гърди с някакъв мърляв парцал. — Влизайте вътре; варя супа, а от вчера е останал и малко хляб.

Челото на татко се намръщи.

— А той... той тук ли е?

— Не. — Хоузи поклати глава. — Замина някъде, няма да се върне поне няколко дни, единствено в това съм сигурен. Елате, има толкова неща, за които трябва да поговорим.

Вечеряха на светлината от камината. Можеха да запалят, която и да е от лампите, но татко не се съгласи; не биваше да използват и без това незначителните запаси на Харбард.

Беше толкова приятно да прекарат нощта на закрито и топло, с прясно сготвена храна, която ги сгръ не само физически. Това бе едно от странните неща, свързани с къмпингуването, независимо дали бяха във Вандескард или Минесота, невероятното удоволствие, което изпитваше човек, когато похапнеше топло ястие и се отпуснеше да си почине под здрав покрив.

С последния залък хляб Тори отопи гъстата яхния, наречена от Хоузи супа. Беше сготвил доста, с едри парчета месо; лук, нарязан на четвъртини, и непознати подправки, но нямаше обичайния вкус на пригответените от Хоузи ястия. Беше доста безвкусна, преди Тори да добави зелени и червени чушки и да ѝ придаде вкус със солта от раницата.

На Хоузи му бе простено. Въпреки че изглеждаше добре, той бе преживял много и не само, че се бе постарал да приготви нещо в доста примитивната кухня, но го бе сторил на непознато място.

Маги също даде своя принос и добави нещо от подправките, които носеха, но Тори така и не забеляза какво, сигурно беше лют червен пипер, с който посоли, след като сипаха.

Татко свърши да се храни бързо. Той имаше три начина на хранене. На Деня на благодарността, на Коледа и на 21-ри юни, когато в къщата на семейство Торсен се събираха множество гости и всички оставаха часове наред на масата, той хапваше по малко от всяко ястие, за да си остави място за следващото, независимо колко и какво бе сготвено. За него бе все едно дали това са варени картофи, или нещо значително по-сложно, като например обезкостеното пуешко и пълненото пиле на Ингрид Орьосетер, която все ровеше из типичните за Юга готварски книги, или някоя от обичайните за Хардуд гозби.

Когато се събираха в тесен семеен кръг, той похапваше по малко от ордъворите, а после и от десерта, без да бърза, наслаждавайки се на

основното ядене и на всички сервирани пресни зеленчуци, като поглъщаше количество, което биха изяли двама здрави мъже. След като изразходваше енергия за трима, огромното количество храна го поддържаше в добра форма за мъж на неговите години — съвсем скоро татко щеше да навърши петдесет, а никой не би му дал годините.

В случаите, когато се хранеха набързо, се проявяваше третият начин на хранене — той просто поглъщаше, без да се замисля, всичко, което откриеше, докато не се почувстваше сит, а след това отново се заемаше с работата си. Когато татко се задълбочеше с някой проект, възприемаше храната като неизбежен дразнител.

Кой знае защо тази вечеря попадна в третата категория. Татко бе изгълтал механично яхнията, или както Хоузи я нарече, супа с комат хляб, а след това изпи две чаши вода, извини се, стана и се зае да подрежда раниците.

Тори понечи да му каже, че всичко вътре е наред, че торбите от зебло бяха запазили раниците и съдържанието им свършено сухо по време на бурята, че резултатът щеше да е същият, дори да ги пуснеха на дъното на някое езеро, но знаеше, че няма никакъв смисъл да спори с баща си, когато той си науми нещо. Инатът бе характерна черта и на двамата му родители.

— И така — каза Хоузи, докато трупаше с извънредно внимание мръсните чинии една в друга, — значи не си останал много доволен от поведението на майка си в този случай.

— Че то е ясно, чичо Хоузи — каза Тори. — Очевидните неща не будят смях, поне така ми казаха веднъж.

— Виж ти.

— Струва ми се, че ми го каза ти.

— Може и да е било така. — Чичо Хоузи вдигна купчината чинии и ги пренесе до камината. Два чугунени варела, закачени на яки куки, вече бълбукаха над огъня. Хоузи протегна ръка и топна мръсните чинии в единия. Тори погледна за маша, с която да извади чиниите, но не видя. Да не би пък Харбард да използваше дървената маша за тази цел?

— А Иън и Арни, и Ивар дел Хивал.

— Добре са, сигурен съм — прекъсна го чичо Хоузи. — Харбард едва ли ги е пратил на тази мисия с празни ръце. Сигурен съм, че просто ще предадат съобщението на... на който там движи нещата във

Вандескард, и веднага ще се върнат. — Той разпери ръце. — Можете да тръгнете след тях, ако искате, но според мен не е нужно.

Маги сви устни.

— Струва ми се, че ние познаваме Иън по-добре от теб, Хоузи. Той може да се забърка в неприятности само като влезе да пие една бира някъде.

Тори поклати глава.

— Маги, това не е...

— Това си е твое мнение — каза тя, а гласът и бе рязък и остър. — Аз си казах моето. Имам право да си кажа мнението, нали?

— Да, Маги, разбира се — успокои я чичо Хоузи. — Така е. Само че ми се струва, че този път няма защо да се притесняваш.

— Ама...

Маги стисна с всички сили бедрото на Тори и той усети болката, която имаше за цел да го накара да замълчи.

Не беше честно. Поне в едно отношение. Иън не пиеше, никога. А, от друга страна, Иън не бе от хората, които се забъркват в неприятности. Това сигурно зависеше от положението ти — приятелят му се издържаше сам от толкова отдавна, че преценяваше всяка своя стъпка и последствията от нея, а да започне разправия и да се зъби на някого, който си търси белята...

... извън залата за фехтовка...

Е, там беше съвсем различно. Ако искаш да изкараш пари, за да си осигуриш храната и наема, налага се да тренираш с новаците и малко напредналите, а Иън правеше тъкмо това, защото дните, когато един студент може да изкара следването си, благодарение на ниско платена работа, бяха отлетели още когато диското стана демоде. Единственият шанс сега бе да се проявиш като компетентен и търпелив учител, който умее да победи дори и майсторите саблъори, за да привлече с подобни постижения повече ученици, а се налагаше да бъдеш агресивен не само на лентата за фехтовка, но и за да се добереш до нея. Не става дума да си гаден, зъл или жесток, но имаше голямо значение да си извоюваш името и тежестта на строг преподавател.

— Въпреки това — каза чичо Хоузи, — освен че мога да ви уверя, че Иън и спътниците му са живи и здрави, има още нещо, което може би вие ще успеете да свършите. Само че то е в друга посока.

— Така ли?

— Мисля си за дядо ти, за Ториан дел Орвалд, той би искал да узнае, че... Харбард се опитва да опази мира. Той, поне така твърди, има изключително доверие на Потомците и съветът му може да помогне на Потомците да не... вземат прибързано решение, щом разбере как се развиват нещата по границата. — Погледна към татко. — Притеснявам се, че Алената и Древната Церулийски компании могат да се обединят, а това ще се окаже съществена заплаха. Може и да не са такива, каквито бяха преди, но в битка се представят достойно.

— Ще се представят достойно ли? — татко вдигна глава от раниците. — Може да си прав, а може да се окажат още по-голяма заплаха. Много по-голяма заплаха. Според мен да се подценяват Алената и Древната Церулийски компании е огромна грешка, според мен поне.

— Така е. — Чичо Хоузи се усмихна. — Предполагам, че този, който ги е обучил на тънкостите в боя с мечове, знае най-добре.

Татко също се усмихна.

— Ще знае, разбира се. — Извади несесера за оказване на първа помощ от непроверените неща, огледа го отвътре, опипа всичко внимателно, след това го затвори и го постави на купчинката до себе си. — Както знаеш, не е само това. Ние, хората от Средните владения, може и да не сме това, което бяхме преди, но онзи дух се е запазил, поне понякога се проявява. — Очите му се рееха някъде в далечината. — Това често е било подценявано в миналото, а някои ще ни подценят и в бъдеще.

Хоузи кимна сериозно.

— Това е самата истина. Значи според теб е по-добре да се отправите към Градищата, вместо да следвате Иън и приятелите му?

Татко се канеше да кимне, когато Маги се приведе напред.

— Не — каза тя. — Не можеш да поискаш подобно нещо от господин Торсен. — Тя постави длан върху ръката на татко. — Хоузи ти е стар приятел. Не бива да се обиждаш.

Татко повдигна едната си вежда.

— Ами?

— Ами да — отвърна тя и посочи Хоузи. — Той мисли само добро. Само че Иън е потеглил бързо и без много да мисли — продължи тя и се обърна към чичо Хоузи, — защото жена ти го е

подтикнала. — Тя вдигна ръка, за да възпре Хоузи. — Знам, знам. Бил си в много тежко състояние, когато Иън и Арни са те превели. Но Тори щеше да си бъде у дома, ако майка му се бе постарала да се свърже с нас. — Тя постави и двете си длани на масата, за да се изправи. — Тук е въпрос на чест. Ако Иън бъде наранен, дори и това да стане съвсем случайно, господин Торсен ще носи срама — те двамата с Тори е трябвало да отидат.

Тори кимна. Маги бе права в това отношение. Ако ставаше въпрос за чест, те двамата трябваше да се погрижат за Иън. Той нямаше нищо против, че е така. Само че тя представи нещата така, сякаш Иън сам се бе забъркал в неприятности, а не беше така.

Татко се намръщи.

— Разбирам какво ми казваш, Маги. — Той отново се обърна към чичо Хоузи. — Няма да ме оставиш да пренебрегна този въпрос, нали?

Чичо Хоузи кимна и прие забележката.

— Разбрах те. — Стана и посочи четирите груби легла, подредени в единия край на стаята. — Ще донеса слама. Позволете ми да ви предоставя дома на Харбард за тази нощ. Както разбирам, утре сутрин тръгвате, нали?

— Всички тръгваме — заяви твърдо татко.

— Не. — Хоузи поклати глава. — Тук, където съм, ми е добре, стари приятелю. Трябват ми още много дни, които да прекарам в работа, да имам здрава храна и много сън, няма да мога да обикалям по пътищата. — Той вдигна ръка, с дланта напред, за да спре напиралите възражения. — А за мен има опасност. Не всички ще повярват, че съм... че не съм същият като преди. Най-добре да остана тук. — Той погледна към вратата. — Тук съм защитен от всичко, а това е много важно, тук и сега, въпреки че нещата съвсем не са каквито бяха.

Татко и чичо Хоузи се гледаха дълго, но татко най-сетне сви рамене.

— Както прецениш, Орфиндел. Както прецениш.

— Не че е, както преценя, а както трябва да бъде. Скоро, много скоро ще бъда достатъчно добре и ще мога да си тръгна. — Той стана. — Поне за момента сте се нахранили, а сега ще можете и да поспите.

Маги посочи пода пред камината.

— Двамата с Тори ще спим на пода тук, нали може — каза тя. — Мисля, че не е нужно да се преструваме, че спим отделно.

Тори искрено се надяваше светлината от камината да не разкрие залялата го червенина.

Маги затвори вратата след себе си, когато се върна от тоалетната отвън, след това пусна предпазната летва и бързо се съблече по тениска и бикини, а след това се пхна под одеялата до Тори.

Тори вече се бе унесъл, когато тя го прегърна и доближи устни до ухото му. Събуди се и плъзна длан по гърба ѝ, докато стигна дупето.

— Не сега — прошепна тя. — Не започвай нещо, което няма да довършим, особено пък след като и баща ти, и чичо ти спят в същата стая.

— Тогава какво...

— Избирай — прошепна отново тя и той усети топлия ѝ дъх до ухото си. — Първа смяна или втора, как предпочиташ?

Тя ставаше параноична.

— Ако чичо Хоузи и баща ми смятаха, че има нужда...

— Шшш. Първа или втора?

С Маги не можеше да се спори. Можеше да откаже да участва в тази игра, можеше просто да ѝ каже, че иска да поспи, а тя да прави каквото иска. Само че Маги бе такъв магарешки инат, че като нищо щеше да остане будна цялата нощ, а на сутринта едва ли някой би могъл да си представи по-приятен човек от нея, в кавички, разбира се.

— Поемам първата — каза той. — Ти си следващата, а после...

— Не — прошепна отново тя. — Аз съм след теб, после пак си ти. Ще сме само двамата.

— Добре — прошепна в отговор той. — Само че...

Тя вече бе затворила очи или поне се преструваше, че спи.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Тори нежно я погали по косата. Сега можеше да е заспал, но един урок по чест за този ден му бе достатъчен.

Въздъхна. Жени. Не можеш да живееш спокойно с тях, няма начин да ги надхитриш.

ГЛАВА 14

СРЕДИЩЕТО

Досега всичко бе протекло лесно и безпроблемно; значи някъде трябваше да има уловка, каза си Иън, докато каретата трополеше по пътя.

Младежът седеше в посока, обратна на движението, долният край на Гунгнир бе приклещен между седалката и стената на каретата, а горният — щръкнал през прозореца към небето. Така Иън можеше да го прикрепи и с двете си ръце, облечени в ръкавици, за да е сигурен, че няма да го изпусне.

В каретата се возеха много хора — коленете му се допираха до тези на Марта — но не беше неудобно, особено в сравнение с ездата, единствената друга възможност.

Не можа да определи със сигурност от какво са направени колелата, но определено бяха надуваеми, сравнително меки и поемаха друсането на пътя доста успешно. Така наистина беше много по-добре, отколкото да язди, а все още натъртеното му дупе да подскача при всяка стъпка на коня и да се чуди дали да се задържи на седлото, или да прикрепи Гунгнир, притеснен какво би станало, ако дясната ръка случайно изпусне копието, макар и за момент.

През едно от летата помагаше на Д'Арно да сменят електрическата инсталация в къщата на чичо му — естествено за много по-малко пари, отколкото му се полагаха, но истината бе, че тогава възприемаше Д'Арно като купона си за храна — и непрекъснато тръпнеше от страх, че може да докосне някоя оголена жица и да прекара изключително кратката част от полагащия му се след това живот, стиснал я здраво, докато електричеството преминаваше спокойно през тялото му.

И сега беше така, дори още по-лошо. Само едно трепване, един момент на разсеяност, едно кихване и Гунгнир щеше да полети във въздуха, готов да изпълни мисията, за която бе създаден — да убива.

А така, ако объркаше нещо, застрашаваше единствено и само себе си. Сега Гунгнир бе здраво заклещен и ако нещо станеше, само

Иън щеше да страда, а хората, които се возеха до него, нямаше да бъдат засегнати, нито Арни Селмо, нито Марта, седнали срещу него.

— По всичко личи, че си обзет от дълбоки мисли, Иън Силвърстоун — каза Марта.

Беше облечена като за път, в нещо, което Иън оприличи на кюлоти — въпреки че едва ли се казваха точно така; това бяха кафяви панталони, много широки, така че ефектът бе по-скоро като пола до земята — комбинирани с искрящо бяла блуза с пришит към нея корсет. Ръкавите бяха обемни, богати, с маншети на китките, а плътен колан пристягаше тънкия ѝ кръст. Доста прилични одежди за пътуване, по които Иън с удоволствие се заглеждаше.

— Не бих казал дълбоки, Марта — отвърна той.

— Да — измърмори Арни Селмо с нисък глас, — обзалагам се, че се чуди от какво ли беше лепкавият буламач, дето трябваше да го ядем на закуска. Кой го знае. Дали не беше желирана змиорка? Или пък най-просто желе с вкус на пиле? Май най-доброто си е да похапнеш нещо простичко и сигурно.

Арни пропусна да се обръсне тази сутрин и сега приличаше на истински клошар, макар и сравнително прилично облечен — дънките и карираната му риза бяха изпрани и грижливо изгладени, докато бе спал през нощта, а обикновените бели копчета на ризата бяха сменени с малко по-големи, овални, сякаш издялани от кост.

Марта се усмихна разсеяно на тези думи. Което не...

Аха. Арни бе заговорил на английски. Което се предполагаше, че е тайният им език, поне за пред повечето хора, както навремето Зайда Сол и Баба Ривка на Иън си приказваха на иврит, защото много добре знаеха, че нито Иън, нито баща му могат да разберат за какво става въпрос.

Иън кимна, сякаш съгласен с мнението и на двамата.

— Просто се чудя как така стана, че нещата вървят почти безпроблемно този път — отвърна той на английски на Арни, а след това поклати глава и се обърна към Марта, за да заговори с нея на берсмолски.

— Съвсем не е така, Марта. Просто си мислех за... тежката отговорност, която ми е поверена, това е. — Искеше да е сигурен, че лявата му ръка в ръкавица е стиснала здраво Гунгнир, преди да я смени

с дясната, също в ръкавица. Непрекъснато се налагаше да си сменя ръцете, защото пръстите му се вдървяваха.

— Да — отново заговори Арни. — Излиза, че е много по-лесно, отколкото си мислех, че ще бъде. Май се оказа точно както той каза.

— А ти не му ли вярваш?

Арни изсумтя.

— Може и така да се каже.

Марта сведе глава на една страна, а топлината в усмивката ѝ се стопи.

— Мога ли да попитам какво обсъждате вие двамата?

Иън се насили да се усмихне.

— Казвах на Арни, че се надявам нещата да се развият добре.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред, когато се явите пред Масата. При положение че си този, за когото те мисля. — Тя възпря напирещото възражение на младежа с усмивка и тръсване на глава, при което косата ѝ изплющя. — Да, да, знам, че ще отречеш, а аз съм последният човек, който ще те нарече „вречен“. Но в пророчествата не се казва дали Вреченият войн сам ще обяви, че е той, или просто всички ще го познаят.

Навън, виещият се горски път бе преминал в права пътека през полето, задигната над нивите от двете ѝ страни. Иън бе готов да каже, че пейзажът му прилича на Северна Дакота, но далечният хоризонт бе закрит от планинска верига, която се извисяваше високо нагоре и се скриваше някъде в облаците.

Широкото лице на Ивар дел Хивал изведнъж се появи на прозореца.

— Надявам се пътуването да ви е поне толкова приятно, колкото и на мен.

Очевидно ездата бе още един от талантите на едрият мъж; по всичко личеше, че той се забавлява, въпреки че се бе привел от едната страна на коня по начин, за който Иън дори не би си помислил, закрепен на седлото единствено от пъхнатите в стрemenата стъпала, стиснал юздите само с една ръка.

— Благородният ни водач предложи да спрем, за да обядваме в селцето там отпред — избоботи той, — и искрено се надява, че това предложение ще бъде одобрено и от маркграфинята, и от вестоносеца.

— Разбира се — кимна Иън. — За мен няма проблем.

— Щом това допада на Иън Среброкаменни — каза Марта, — тогава за мен ще бъде удоволствие. — Тя намръщи по очарователен начин чело. — Не съм минавала по пътя за Масата от времето, когато бях малко момиченце, но все още си спомням местните специалитети, които ни сервираха тогава... — Приведе се напред, сякаш искаше да споделя някаква безкрайно важна тайна. — Става въпрос за риба, която местните наричат „огнената уста“ — те ги развъждат само тук, в изкуствени езера, а след това подправят филето с някаква никому непозната смес от билки; сетне я опушват, докато стане годна за ядене. И билките, и опушването са някакво невероятно изкуство, защото, когато главната ни готвачка се опита да се добере до рецептата, й казаха, че трябва да получат заповед от баща ми. — Тя щракна с пръсти. — Той, разбира се, е достатъчно мъдър и няма да лиши тези хора от нещо, с което винаги са се гордели.

Това звучеше разумно, ако човек се замисли, въпреки че Иън не би постъпил така, ако трябваше да реши въпроса. Но пък, от друга страна, изкуството да се управляват села или владенията на някоя маркграфиня, всъщност каквото и да е, бе нещо, с което никога не се бе занимавал.

Въздъхна. Това нямаше никакво значение. Така или иначе, той не бе Вреченият войн на тези хора, а дори и да беше, наистина нямаше никакво значение как ще постъпи. Но той не беше.

Много му се искаше да убеди Марта в този факт. Едно е да поразкраси и преувеличи малко приключенията си, за да я вкара в леглото си — но какво пък, той наистина беше убил истински огнен гигант, а ако една от наградите бе голата Марта в прегръдките му, щеше с удоволствие да приеме този дар.

Само че Иън не беше от тези, които използват думите „Обичам те“ като начин за прелъстяване, а пък да каже „Аз съм Вреченият войн“ му се струваше наистина много нечестно. Можеше да лъже, като изпуска разни неща, но...

Стига. Ти си това, което си.

Приведе се напред, стиснал здраво копието.

— Моля те, изслушай ме. Не съм никакъв Вречен войн. Направил съм каквото съм направил и ако това те кара да си мислиш, че по някакъв начин съм по-специален — при тези думи тя се усмихна, — това никак не ме притеснява. — Имаше нещо, когато я поглеждаше

в очите, нещо, което затрудняваше дишането му. Той преглътна с усилие, а след това си наложи да продължи. — Но *не съм* това, за което вие ме мислите — продължи той много по-разпалено, отколкото бе възнамерявал. — Все ми е едно какво си мислят братята или баща ти, но поне ти ми повярвай. *Трябва* да ми повярваш.

Пръстенът на палеца му започна да пулсира, както се бе случвало преди. Веднъж, два пъти, три пъти, с ритъма на сърцето му. След това отново.

За момент очите ѝ се замъглиха, но най-сетне тя кимна.

— Вярвам ти — отвърна тя и положи ръка върху неговата.

Само че очите ѝ казаха, че няма никакво значение.

За да обядват, се настаниха на две пейки, поставени от двете страни на тясна износена груба маса пред доста разнебитена постройка, за която Иън предположи, че е кръчма, въпреки че никой не я нарече така.

Контрастът между масата с пейката, по-скоро удобни и подходящи за пикник, и натруфените дрехи, го накара да се усмихне. Иън свързваше пикниците с къси панталонки, дънки, тениски и гуменки; с пластмасови или картонени прибори и чинии за еднократна употреба, които бяха готови всеки момент да се преобърнат и да изсипят съдържанието си, глинени чаши, докато сребърните прибори тук, блеснали на слънцето, снежнобялата ленена покривка, подмятана от ветреца и финия порцелан, съвсем не бяха на място.

Храненето, поне за вандестийците, беше тържествено събитие. Марта се бе преоблякла в почти прозрачна ефирна бяла рокля, която би била съвсем подходяща за някой бал, а двасетината стражи или може би бодигардове, бяха сменили кожените дрехи за из път с копринени роби и широки панталони, които Иън би предпочел да облече като пижама, вместо да седне на масата с тях.

Но всеки с традициите и обичаите си. Дори и някои да бе забелязал, че Иън не се е преоблякъл за обяд, не спомена и дума. Не отрониха и дума, когато младежът остави Гунгнир в малката конюшня до кръчмата, но на часа изведоха всички животни. Той остави копието в центъра на постройката с връх, забоден в земята, и четирима стражи в кожени дрехи и ливреи веднага го заобиколиха, за да го пазят.

Храната никак не беше лоша. За стандартите на ресторантската кухня бе направо чудесна. Реши, че местният специалитет ще се окаже нещо като филе, но се оказа дребна риба с изключителен вкус; най-хубавата, която той някога бе опитвал. Гъстият зелен сос, с който я сервираха в нещо като черупки, бе лют, с натрапчив вкус и накара очите му да се насълзят.

Разговорът се въртеше предимно около политиката. По всичко личеше, че благородниците, удостоени с честта да имат глас на Масата в Средището, непрекъснато се боричкат за повече влияние. Те трудно се поддаваха на убеждаване, тъй като повечето от тях бяха от тирсоните, и всеки се обръщаше към тях с това име. Иън реши, че има трима различни Ерик Тирсон — маркграфът, с когото се бе запознал, и още двама, единият, наричан граф, а другият бе в очакване на графската титла. Накрая Марта му обясни, че на Масата има *четирима*.

Ивар дел Хивал удържаше положението в далечния край на масата и пиеше чаша след чаша вино, без да спира да насърчава слушателите си, главно войници, да не изостават от глътката му. Иън остана отвратен от пиянския им смях, но се постара да не обръща внимание, защото знаеше, че има предубеждение към пияниците и пияните.

— Чудя се защо си толкова ядосан — попита Марта и се наведе към него. Косата ѝ ухаеше на рози и лимон. Беше предпочела да седне от дясната му страна или ако трябваше да бъде точен, повика Иън да седне от лявата ѝ страна, като по този начин той се оказа седнал в самия край на пейката.

— Нищо — отвърна той с въздишка. — Нищо особено. — Попипа сребърната щипка, която държеше покривката за масата.

— Сигурна съм, че не е нещо особено — отвърна тя. — Просто гледаше приятеля си Ивар дел Хивал толкова лошо, че ми се стори, че ти се ще да е мъртъв, а след това тръсна глава, сякаш отправяше сам на себе си порицание, че си го погледнал по този начин. — Усмивката ѝ бе шеговита, но искриците в очите ѝ показваха, че не говори нито злобно, нито заядливо.

„*Напомни ми никога да не играя покер с теб*“ — помисли си Иън.

— Наистина не беше нищо особено.

— Да — съгласи се тя. — Знам. Ако ставаше въпрос за нещо сериозно, щеше да го предизвикаш да си извади меча.

Иън бе готов да се закълне, че Ивар дел Хивал не би могъл да чуе думите ѝ над множеството гласове, а и той седеше чак на другия край на масата, само че едрият мъж скочи на крака и подвижна на един от войниците, як набит мъж, когото Иън оприличи на онези идиоти културистите, които прекарваха часове наред в залите, за да напомпват още и още и без това достатъчно надутите си мускули.

Донесоха обучителни мечове, а Ивар дел Хивал и противникът му заеха позиции, поздравиха се и бяха в ангард.

Беше приятно да наблюдаваш уменията на Ивар дел Хивал, особено пък ако си го виждал в действие и преди. Точно както очакваше Иън, той колебливо опипваше техниката и уменията на противника, а след това се впусна в престорена атака, благодарение на която се оказа, че нацели централната част на гърдите на другия мъж. Някой по-добър саблъор би пренебрегнал опита на Ивар дел Хивал да доминира в двубоя и би наложил своя стил, но Ивар изчакваше момента, за да започне истинска атака, а след това се задвижи значително по-бързо, отколкото наблюдателите очакваха, отстъпи крачка назад, за да парира и принуди опонента да отпусне острието към земята, после го отби настрани, пристъпи с подскок напред и го докосна.

Иън не се сдържа и се засмя. Ивар дел Хивал се бе учил на техниките, прилагани с рапира, докато Иън бе учил от него тънкостите на боя с меч. А за човек, изпил количеството, което Ивар бе погълнал, той се движеше удивително бързо.

— Доста добър е — каза Марта, когато Ивар подхвърли меча си на един от слугите, застанали в очакване наблизко, след това се обърна към масата и прехвърли едрата си ръка през раменете на вече бившия противник.

Иън кимна.

— Самата истина.

— Само че ти си по-добър. — Усмивката ѝ бе предизвикателен, сякаш сама не вярваше на думите, които бе изрекла.

— Така ли? — избоботи гласът на Ивар от другия край на масата. Той отново скочи на крака. — Чувам, че си въобразяваш, че все още можеш да ме биеш, дори и в прекрасен ден като този.

Иън сви рамене. Доста добре успяваше да се справи в двубоите срещу Ивар дел Хивал, дори в случаите, когато се упражняваха с шпаги или следваха правилата на свободния стил, доста подобни на истинските схватки. Беше необходима доста работа — Иън трябваше да забрави голяма част от репертоара, използван в двубоите с рапира — но по-широкият му обхват и малко по-голямата бързина, на която бе способен, представляваха естествено преимущество срещу значителната сила на Ивар. Да, ако двамата бяха равнопоставени, то всяко дребно предимство щеше да бъде от решаващо значение, но те не бяха, а и един двубой с мечове съвсем не беше като ръкопашния бой.

— Може и да е така — каза той и се надигна от мястото си.

— Я тогава да те видим — каза Ивар дел Хивал и поиска отново да донесат обучителните мечове.

Иън вдигна предупредително пръст.

— Дай ми само минута да се разтегна. — Въпреки че според местните обичаи никой не ползваше предпазни средства, младежът в никакъв случай не би се впуснал в двубой направо, той се притесняваше да не разтегне мускул или сухожилие не толкова от синина или натъртване, причинено от върха на опонента.

Разбира се, опасността да остане без око не можеше да се избегне, но...

— Не — рече остро Ивар дел Хивал и застана с гръб към хората на масата. — Давай, да започваме.

Едното му око се притвори в умишлено намигване.

Лицето на Иън си остана безизразна маска, докато той заемаше позицията срещу Ивар дел Хивал. В този момент обаче изпитваше истинско отвращение от едрият мъж заради постановката, а също и от себе си, защото си бе позволил да се забърка. Можеше да направи всичко, което пожелаеше; Ивар дел Хивал щеше да се бие така, че да загуби, нямаше да си позволи да спечели. Това не бе истински двубой, предназначението му бе да допълни и изгради имиджа на Иън, да повдигне репутацията му. Очевидно Ивар дел Хивал не бе пил чак толкова, колкото му се стори на Иън, по всичко личеше, че бе замислил това, което ставаше.

Правилното нещо в случая, това, което моралът изискваше да направи, бе да остави обучителния меч и да се върне да седне на

масата без повече приказки и уговорки.

Вместо това Иън вдигна меча си за поздрав, приближи, за да отбие пестеливото нападение на другия мъж с кръгово парирание, при което мечът на противника полетя във въздуха, а Ивар дел Хивал се върна на масата, клатейки глава в престолено удивление на лесното поражение, което бе претърпял, а победата остави вкус на пепел в устата на Иън.

Сребърната луна бе надвиснала високо над езерото, лек хладен вятър браздеше тъмната сатенена повърхност, шумолеше сред листата на чворестите дървета, прилични на древни гиганти, застанали на стража в самия край на лагера.

Вандестийските благородници се държаха прилично дори и когато стануваха извън града. Бяха издигнали лагера край малко езерце, облагородявано поколения наред, така че задигнатите брегове нямаше да допуснат водите на езерото, в случай че се надигнеха след дъжд, да залепят лагера. Бяха издълбани плитки ями за огньове, очертани от скални късове, а настрани някой бе струпал дърва за огрев и те създаваха впечатление за импровизирана ограда около лагера. Един от потоците, които се вливаха в езерото, бе превърнат в нещо като скалист канал, който прорязваше лагера и даваше възможност да се налови прясна пъстърва за вечеря, дори да се извади вода за пиене или къпане, а в същото време бълбукаше и ромолеше толкова приятно, че Иън заподозря, че някой специално се бе погрижил за тези неповторими звуци.

Бе издигната и мраморна беседка, за да може всеки, настанил се тук през природата, да се полюбува на нощта, да се вслуша в ромона, да вдъхне богатия мирис на гора и лагерни огньове и да се взре в сребърната луна, огледала се в езерото.

Надяваше се Марта да дойде при него. Нямаше начин сам да отиде до палатката ѝ и да мине покрай стражите отпред, въпреки че компанията ѝ щеше да му е приятна. Имаше чувството, че още усеща уханието на косите ѝ.

Сигурно щеше да се намери време и място и за тях двамата някъде по пътя до Средището. Но не и тук, в лагера, в присъствието на

двама от братята й и на цял отряд войници, разположили се само на няколко метра.

Лошото бе, че нямаше с кого да поговори. Не се чувстваше особено удобно в компанията на братята й — беше гузен заради начина, по който Ивар дел Хивал бе подвел Бурс Ериксон, а на Агловейн Тирсон определено не му допадаше начинът, по който сестра му се бе увлякла по този непознат, независимо дали беше Вреченият войн или не. Арни си беше легнал, а Ивар дел Хивал бе прекалено зает да разправя небивалици на новите си приятели.

Може би ако се чувстваше просто самотен, щеше да е съвсем нормално. Но защо трябваше да се чувства като глупак? Бяха тук, за да помогнат на Хоузи да се излекува, а Иън дори и за момент не би изпитал съмнение, че Харбард ще се отрече от дадената дума. Ако спирането на войната бе цената, която се налагаше да платят, то това в никакъв случай не бе някаква важна дилема. Иън не бе човекът, който щеше да започне тази война. Така поне стотици, дори стотици хиляди невинни хора, които можеха да загинат на бойното поле в тази война, сега щяха да доживеят до дълбока старост.

Нима това бе нещо лошо? Определено не.

Арни бе убеден, че всичко ще мине добре, но Иън не бе толкова сигурен. Когато всичко си бе наред, той не се притесняваше, иначе нямаше да се установи в Хардуд.

Плет от пръти ограждаше едната страна на лагера, където Иън бе оставил Гунгнир, беше оставен и страж, така че копието не го притесняваше.

И въпреки това се чувстваше ужасно.

Ивар дел Хивал седна тежко на пейката до него.

— Умора ли тегне над теб? — попита той.

— Какво?

— Това е от вашата Библия, Иън. Така рекъл Господ на Йоан.

— Чел си Библията?

Ивар сви рамене.

— Ходих тук и там. Четох това-онова. Научих два-три езика. — Той потупа огромното си шкембе. — Навремето, когато бях по-млад и не се налагаше да мъкна този тумбак, Негово Топлейшество ме изпращаше на някои мисии, на различни места. — Той поклати глава и

въздъхна. — Май поостарях за подобни задачи, но някои от старите умения, от старите таланти се запазиха.

— Като например да се престориш, че си бил обезоръжен.

Ивар дел Хивал се разсмя.

— Доверието, което проявяваш към другите, е доста странно, Иън. Чувал съм те да казваш, че тази твоя работа с фехтовката била просто начин да си изкарваш хляба, след като баща ти те е изритал от вас.

— Да, така е. — Първоначално Иън се бе заел с фехтовка единствено за да има някакво правдоподобно извинение, което да му помага да е далече от дома, а когато Бенджамин Силвърстайн ясно показва, че презира тези занимания, както и абсолютно всичко, с което синът му се заемеше, Иън вече се бе заел сериозно. Първоначално, естествено, бе очаквал да се превърне в Ерол Флин за нула време, но едва след десетина урока му стана ясно, че показността не е всичко, което предлага фехтовката. Оказа се, че има нещо красиво, една неповторима елегантност, най-вече, когато ставаше дума за фехтовката с рапири, и това му допадна особено много.

След това се оказа, че е на улицата, пред вратата на дома, който допреди минути бе негов, стиснал сак в едната ръка, а в другата принадлежностите за фехтовка, синината на лявата му буза в тон със синината на кокалчетата на дясната ръка, пъхнал 87.50 долара в джоба и ключа, който Д'Арно му бе дал за залата, наречена клуб по фехтовка, въпреки че Д'Арно настояваше всички да я наричат *оръжейната*. Същата нощ преспа в малкия склад и използва сака си за възглавница, а когато се събуди на следващата сутрин, погледът му попадна на принадлежностите за фехтовка и той разбра, че това е единственото му спасение. Иън нямаше живи роднини — и нито един близък приятел — много е трудно да си създадеш приятели, след като не смееш да поканиш у дома никого, след като се срамуваш да обясниш защо е така.

Поне можеше да преподава на начинаещи фехтовчици и да върши всяка работа, която му попадне, за да не умре от глад и да успее да преживее последните месеци от гимназията, както и предстоящия колеж.

Беше успял да се справи.

И беше доста добър. Налагаше се да е добър.

Само че, докато се опитваше да постигне всичко това и да се наложи на пътеките за фехтовка, докато се увери, че без всякакъв проблем може да срази всеки един от учениците на Д'Арно, докато се сдобие с увереността и арогантността, която караше останалите с желание да пилеят пари, за да си осигурят уроци при него, радостта от фехтовката вече бе отлетяла незнайно къде. Рапирата бе оръжие, нищо повече от едно оръжие.

Погали ефеса на Убиеца на гиганти. До момента, когато се изправи срещу огнения гигант, стиснал острието, закалено в кръвта на един Старей, убеден, че противникът му е непобедим, Иън Силвърстайн — не Д'Арно, нито пък Тори Торсен, никой друг — решен, че трябва да спаси приятелите си, че трябва да осъществи този подвиг с уменията си на боец с рапира, защото нищо друго нямаше да помогне, не бе изпитвал радост от фехтовката.

Този сблъсък бе върнал загубеното удоволствие и то се бе запазило у него чак до този ден.

Ивар дел Хивал го наблюдаваше.

— Защо тогава изглеждаш като човек, захапал пържола и установил, че е пълна с червеи? Има ли нещо, за което искаш да поговорим?

— Неее. Просто аз съм един глупак в мрачно настроение. — Иън поклати глава. — Няма нищо особено. Просто напоследък доста съм се разглезил. Като поспя малко, пак ще стана весел, както обикновено.

Ивар дел Хивал стисна с едрата си длан рамото му.

— Тогава отивай да си лягаш, поспи и ме остави аз да скапя деня утре.

Палатката на Иън бе като на всички останали благородници: с подпора във вид на буквата А, от която излизаха здрави въжета, затегнати с колчета към земята, а отгоре — за здрава тел, пресечена на кръст над главите им. Беше широко и той не се притесняваше, че докато се добере до своята палатка, ще ритне или настъпи някого в тъмното.

В палатката принадлежностите за фехтовка бяха подпрени в един от ъглите, а одеялата, струпани върху водонепропускливия спален чувал.

Той бързо се съблече и се пхна под одеялата и никак не се изненада, когато усети, че импровизираното му легло е затоплено. Благородниците се грижеха твърде добре за себе си; слугите вестри бяха изкопали туфи трева, бяха загрели камъни, поставили ги под всяко легло, а преди да опънат постелите, отново бяха покрили камъните с трева.

Социалната пирамида тук бе с прекалено заострен връх, но поне осигуряваше всички възможни удобства. Най-важното бе, че ще спи на топло.

Иън не бе сигурен дали спи и сънува, или тя наистина се промъкна в палатката, докато той се прозяваше.

Наистина беше тя. Дори и фигурата ѝ да не се бе очертала, когато пусна одеялото, с което се бе увила, сребърната луна я обля в светлина и му разкри, че е Марта. Ухаеше на цветя и слънце с едва доловима мускусна миризма.

Господи, та тя бе прекрасна на лунната светлина.

Обърна се и завърза отвора на палатката.

— Мислех си — прошепна тя, — че ще продължиш да си говориш с шумния си приятел цяла нощ.

ГЛАВА 15

СТОРНАС СТЕЛЕ

Пазарният ден в селцето Сторнас Стеле бе истински празник за окото, смесица от най-невероятни звуци и, разбира се, миризми. Както и вкусове.

На самия вход на пазара нещо, което бе прекалено едро, за да бъде крава, се въртеше на шиш над подкладен в плитка яма огън. Потният собственик на животното, неописуемо дебел мъж, гол от кръста нагоре, посягаше с приборите си — нож за рязане и двузъба вилица, завързани за нещо, което според Тори наподобяваше дълги почти метър и половина пръчки за хранене — и отрязва няколко къса цвърчащо месо, след което ги подметна с опитна ръка право към масата отзад. Помощничката на дебелия — съпруга? Сестра? Слугиня? — тънка като тръстика жена в омърляна сива рокля, бързо поръсваше всяка страна от месото с точно премерено количество подправка, която вадеше от дървена купа, след това го завиваше в кръгли като огромна палачинка листа на зелен зеленчук с червени жилки, притискаше вече готовия къс месо между дланите си и го подаваше на следващия на опашката срещу дребна монета, а понякога пъхваше пръсти в престилката, за да върне ресто.

Тори бе утолил жаждата си на потока пред портите на града, но откакто закусиха на Брода Харбард, бе минало доста време.

— Аз бих похапнал — каза той.

Татко кимна.

— Чакай тук. — Огледа тълпата с бърз преценяващ поглед и пренебрегвайки опашката, мина бавно и демонстративно най-отпред — тълпата около него се раздели също както Червено море се бе разполовило пред стъпките на Мойсей — вдигна три пръста и пое три сандвича, след като вече бе подал една монета от кесията. Върна се при Тори, който се стараеше да не издава изумлението си, подаде едно от увитите парчета на Маги, а след това и на Тори.

Продължиха покрай сергия, където десетки охранени тлъсти пилета от някаква непозната порода чакаха в дървени клетки до

плешив мъж в туника, покрита с кървави лекета. Главата на продавача бе изгоряла на слънцето и се белеше на парцали, а той остреше някаква пръчка на нещо като бруст.

— Татко...

— Я чакай малко — каза баща му. — Това не го бях виждал двайсет, може би трийсет години.

— Не си виждал как се продават пилета ли?

— Мълчи.

Яка жена в безформена селска рокля, стиснала раkitова кошница, пълна с връзки моркови и дебели колкото показалец хлебчета, се спря пред продавача на пилета, поспориха малко, като в същото време пръстите ѝ се движеха в неестествено бърз ритъм, сякаш използваше някакви знаци, въпреки че Тори ясно чуваше как порицава с грубия си глас продавача за скъпотията, алчността му, мошеничествата и какви ли не други грехове.

Най-сетне двамата се споразумяха и тя бързо му плесна в дланта няколко монети, а продавачът извади едно пиле от клетката и го постави на дръвника. Тори бе виждал как се колят пилета, разбира се; вкъщи, невероятните пържени пилета на Санди Хансен обикновено си бяха живи и здрави в двора до късния следобед, преди да се превърнат в невероятно вкусно ястие.

Само че тукашният продавач не изви врата на пилето с опитната си ръка, както Тори предполагаше, че ще направи. Вместо това го постави внимателно на дръвника, погали го нежно — дръпна пръстите си, за да не го клъвне острата човка — взе парче тебешир и бързо начерта съвършено права линия на повърхността на дръвника, започвайки от пилето и продължавайки към себе си.

Птицата замръзна неподвижна, сякаш бе препарирана.

Не остана дълго така; продавачът замахна с рязко пестеливо движение, стиснал брадвичка в ръка, и пилето тупна на дръвника, а от врата му шурна кръв още докато главата падаше към купчина вътрешности наблизно.

Татко се усмихна.

— Видяхте ли?

Тори поклати глава.

— Това магия ли беше?

— Не. Получава се и вкъщи. Съвършено правата линия сякаш хипнотизира пилетата. — Татко сви рамене. — Веднъж се опитах да науча Санди как се прави този номер, но тя не се интересува особено.

Продавачът извади къс остър нож и с няколко обиграни замаха разряза тялото на пилето. Тори извърна поглед; беше виждал и преди как се изкормва пиле.

Татко ги поведе през пазара, покрай сергия, отрупана с връзки пресен лук, от които очите на Тори залютяха; покрай мършав, започнал да оплешивява червендалест грънчар, дългата му коса бе сплетена на плитка, който счупи една от чиниите на коляното си, като през всичкото време крещеше, че има повече смисъл да прави чинии, за да се наслади на звука от счупеното, отколкото да ги продава за никакви пари; покрай обуцар с кожена престилка, стиснал нож, за да изреже стърчащата част от подметката на дамска обувка; покрай приличен на скелет дребосък, стиснал дръжките на количка, натоварена с конска тор, която караше тълпата да се разпръсква, а широката му беззъба усмивка сякаш компенсираше ужасната воня около него.

Най-сетне пристигнаха там, закъдето татко се бе насочил: при зидар от вида на вестрите, зает да кърпи част от високата до кръста ограда на пазара. Вестрито бе толкова заето, че мина известно време, преди да ги забележи и да престане ритмичната си работа с длетото.

Вестрито бе дребен и много набит, ръцете му бяха неестествено дълги — челото силно вдлъбнато и почти нямаше брада. Ако не бяха широката селска риза, панталоните, грижливо оформената брада и спретнатата плитка на гърба, той щеше да е като истински неандерталец, включен като експонат в изложба, въпреки че бе значително по-дребен от неандерталците: главата му едва достигаше кръста на Тори.

Когато най-сетне ги забележа, се обърна безизразно, остави инструментите и докосна чело с показалци.

— Мога ли да ви помогна, Уважаеми? — попита той с лекото съскане, характерно за вида му.

— Имам нужда от помощ, сине на вида Вестри — каза татко на гърления език на джуджетата.

Може би татко бе научил езика на вестрите, докато е живял в Средните владения, а бе напълно възможно да владее така свободно

езика благодарение на дарбата на чичо Хоузи.

Очите на вестрито се разшириха. Джуджетата работеха и като слуги, и като пажове на дребни благородници, в зависимост от това в коя част на Тир На Ног се намираш, но за тях бе доста необичайно хората да владеят езика им, още по-малко да се обръщат към тях с общоприетите любезности.

— Разбира се, Уважаеми, разбира се — отвърна той на бавен берсмолски, изричайки предпазливо думите. — Този тук слуга ще ти помогне, но... — той разпери ръце и посочи стената — денят напредва, а работата ми не напредва, докато си говорим. Ще ми позволите ли?

— Разбира се. — Татко му махна да продължи с работата си. — Продължавай.

— Сине човешки — започна вестрито на собствения си език, след като отново пое чука и длетото, — защо се нуждаеш ти от скромната ми помощ? Аз съм просто Валин, каменоделец по професия, и едва ли знанията ми са достатъчни, за да ви помогна.

Татко клекна до него и сниши глас.

— Нямам време за подобни глупости, Валин, сине на Вестри. Имам нужда от знания, а може да се наложи да потърся и помощ. Погледни ме — каза той тихо с глас, който Тори не си спомни някога, преди да бе чувал. — Аз съм Ториан, син на Ториан, на някои известен като Ториан Предателя, но твоят народ не ме нарича така.

Чукът се изплъзна от пръстите на Валин.

— Ти си... Ама нали се говореше, че отдавна си бил умрял.

Татко го погледна, а лицето му бе безизразна маска.

Вестрите съвсем не бяха особено умни същества, въпреки че някои бяха доста будни. На Валин му трябваше известно време, за да осъзнае, че подобно признание на открито представлява ужасен риск, дори за човек, който в действителност е Ториан дел Ториан и той по всяка вероятност не лъже. А бе напълно възможно човекът пред него да го заблуждава, за да поиска нещо и да се създаде проблем, ако той вдигне на крак всички наблизо.

Очите на каменоделеца се присвиха.

Татко се приведе към него и прошепна нещо в месестото ухо на джуджето.

Сякаш изрече заповед. Вестрито веднага събра инструментите си, постави ги сръчно в огромна торба от зебло и я преметна през рамо.

— Ако обичате, Приятели на Бащата на Вестри, Баща на нашия вид, моля ви смирено да ме последвате — избъбри той и пое нанякъде с толкова бърза крачка, че Тори едва успяваше да го настига.

Вестрито ги поведе през криволичещи улички, покрай стена, която отделяше селището от околните безразборно пръснати примитивни жилища, сред разпръснати боклуци, покрай отводнителни канали и много мръсотия. Ако къщите в селото бяха иззидани над каменни, високи до кръста основи, за да са поздравя, тук постройките бяха дъсчени и започнали да гният в основата.

В края на дълга редица готови да паднат всеки момент къщи, Валин спря, почука два пъти на една врата и ги покани да влязат след него.

Тори вървеше най-отпред, отмести няколко влажни мухлясали завеси и се озова в почти непрогледен мрак, сред миризма на застояло, пот и нещо още по-неприятно. Маги възкликна и тънките ѝ пръсти се впиха в ръката му.

Той не я винеше за тази реакция. Отначало забеляза десетки очи, които сякаш грееха в червено и сезираха, без да мигват.

След малко очите му привикнаха с мрака и тогава видя, че са влезли в тясна стаичка, в която единствената светлина се процеждаше от тясна дупка в стената; на пода бяха налягали поне десетима вестри, някои — разположили се в хамаци, завързани за подпорните греди на къщата. В самия ъгъл бе издълбано огнище, в което трепкаше огън, и двама мърляви вестри бъркаха някаква бълбукаща течност, зяпнали Тори, Маги и татко с неприкрита враждебност.

Тори реши, че това е бедняшкият приют на вестрите.

Десет чифта очи загледаха тримата човеци и дълго време никой не продума.

Валин пусна торбата на пода.

— Аз съм Валин Каменоделец, син на Бурин Разорени, а той син — на Валин Едноух — рече той.

— Да, да, да — закима престарял вестри с посивяла брада и надникна изпод одеялото си. — Ти си от добър род, а ние сме копелетата на вестрите, тези, които се смятат за щастливци, ако успеят

да научат имената на майките си, благословени от боговете, ако си позволят да предположат кои са бащите им. — Едра ръка им даде знак да пристъпят навътре. — Сигурно си има причина, за да доведеш тези смрадливци тук... — Той вдигна ръка и замълча. — Не, самозабравям се аз; смирено моля да ме извините. Моля, простете на нещастника и приемоте, че съм казал: вие сигурно имате причина да внесете благородната си воня сред смирените ни носове, несъмнено е така... и сигурно това е причината да дойдеш с тези Уважаеми. — Гласът му прозвуча като любезно изречено проклятие. — Стоят те и ни гледат, сякаш сме глутница нечисти псета от вида на вестрите. — Той се изкиска с изтънял глас. — Но то си е така, разбира се.

Той се отгласна от стената и залюля хамака, изтърси се трмаво от него, но успя да скочи на късите си яки крака.

Изплю огромна противна хрчка на опакото на ръката си, покрита със старчески петна, и се избърса в одеялото. Лицето му бе сбръчкано от възрастта, а брадата — мръсно сива. Беше стар и едва ли му оставаше да живее още дълго; възрастта на вестрите проличаваше едва към края на живота им.

— Наричам се Дурин от Боклуците — каза джуджето — близки неизвестни, умения не притежавам, изкарвам си прехраната, като изхвърлям нощните гърнета и на богати, и на бедни и прокопавам отходни канали под къщите и на бедни, и на богати, за да ги свържа с каналите извън стените на селото. — Последва нисък поклон. — И ви предлагам услугите си, Уважаеми.

— Млъквай, Дурин — обади се друг. — Валин ги е довел за нещо; не искаш ли да разбереш защо?

— Лично аз — намеси се друг, — работих много допреди малко и ще поспя. — Той се превъртя в хамака си, уви се в продраното одеяло и веднага захърка.

Валин изпъна гръб.

— Искам да ви кажа на всички, че Уважаемият е приятел...

— Да, да, да, всички много добре знаем, че Уважаемите са ни приятели — прекъсна го Дурин. — Дневно време ми правят страшна услуга, като ми позволяват да изнеса техните...

— ... приятел на Бащата на всички Вестри! — кресна Валин.

Всички замълчаха. Стана толкова тихо, че Тори чу бълбукането на котлето над огъня.

— Това — започна Дурин, — е друга работа, не е ли тъй. — Той се заклати към татко и го огледа внимателно. — Чува се, че преди години Бащата на всички Вестри бил заключен в тъмна стая, измъчван и телом, и духом, за да издаде онуй, що знае.

— Да — кимна татко. — Така беше. Бе завързан с въже от вътрешностите на бог.

— Ммм... чува се, че един приятел го освободил и двамата избягали. — Той сведе глава на една страна. — Не се съмнявам, че той е доверил на този близък свой приятел, като благодарност, как да докаже, че е той, ако му се наложи.

Също както и на пазара, татко отново се наведе и прошепна нещо на ухото на Вестрито.

Дурин веднага се изпъна.

— Това е вече друго — каза той с равен спокоен глас и сарказмът изчезна без следа. — Какво ще искаш ти от мен, приятелю на Бащата на всички Вестри? Да разрежа ли корема си, за да затопля уморените ти нозе?

Татко се разсмя.

— Няма да бъде необходимо. — Сви рамене, за да свали раницата, отвори я, порови вътре и извади пакет пушено телешко. Погледна към бълбукащото котле. — Моля ви да се нахраним заедно, докато ми разкажеш за онези, които са минавали тъдява. Трябва да знам всичко — кога са дошли? Къде са? С кого са разговаряли?

— Аха — кимна Дурин. — Иън Сребърния Камен, онзи що мнозина наричат Вреченият войн. Той и приятелите му минаха през селото, придружени от отряд, воден от Еднорък. Толкоз малко са ни новините, а слуховете се множат.

— Искам да чуя всичко.

Дурин плесна четири пъти с ръце.

— Ставайте, лентяи. Ставайте на часа. Валин, помогни ми да вдигна тези търтеи. — Той протегна ръка и разтърси един от хамаците, после още един, удари шамар с опакото на ръката си на джудже, което още не се бе събудило.

— Казах да ставате, всите — ревна Дурин и разтърси четвърти. — Дошъл е приятел на Бащата и със спътниците си ще ни удостоят да споделят вечерята и знанията ни. — Изправи се и в същия момент смрадливият старец с хлътнало чело се преобрази в достоен

представител на вида си. — Дори боклуци като нас имат чест. Може и да сме помияри, да пренасяме дърва, вода и мръсотия, но си оставаме Синове на Вестри.

Докато се хранеха и разговаряха — яхнията се оказа доста вкусна, а след като се добави телешко, замразени моркови и подправки от раниците, стана още по-вкусна — трябваше време, за да разкажат всички това, което знаеха, и да го преведат на Маги. Беше общувала с Хоузи достатъчно дълго, за да знае берсмолски, но не и езика на Вестрите. За да приемеш дарбата на чичо Хоузи за езици, се изискваше повече време.

Най-сетне Тори вдигна ръка.

— Чакайте сега да видим дали съм ви разбрал правилно. Иън е потеглил към Средището и Масата, където да им съобщи, че Вандескард не трябва да обявява война на Владенията. Носи се слух, че той е Вреченият войн, който ще стори тъкмо обратното и ще поведе вандестийците в бой срещу Владенията и всички останали.

Чу се одобрително сумтене.

— Дотук добре. — Той разпери ръце. — След като нямат намерение да го убиват като вестоносец с лоши новини, излиза, че чичо Хоузи е бил прав; не можем да ги оставим да се справят с всичко само тримата сами. — Обърна се към баща си. — Иън ми е приятел, но според мен няма нужда да го спасяваме. Защо да се забъркваме в неприятности? — Особено пък като се имаше предвид кой е баща му. Във Вандескард издирваха Ториан Предателя, макар че той не бе предал никого във Вандескард, когато бе освободил чичо Хоузи.

Но това съвсем не означаваше, че е разумно — или пък безопасно — да се намесват в местната политика.

Маги поклати глава.

— Проблемите са два. Как, според вас, ще разберат дали той е Вреченият войн?

— Едва ли ще тръгнат да го проверяват — отвърна притеснен Тори.

Татко изглеждаше толкова учуден и притеснен, колкото бе Тори.

— Не разбирам.

— Защото не си слушал внимателно — каза тя. — Само помисли. Какво е изпитанието, за да се попадне в тази войнска общност, Дурин?

Джуджето сви рамене.

— Не знам. Нарича се Болката и те остават с по една ръка, както е останал Тир, след като пъхнал ръката си в пастта на вълка Фенрис, докато е бил заложник. — Дребните му зъби затракаха.

— Мислиш ли, че ще го накарат да се подложи на това? Нали това карат войните да правят? Обаче едва ли ще използват същото за Вречения войн.

Валин поклати глава.

— Май ти наистина не си разбрал — рече той на езика на вестрите, след което отново заговори на берсмолски, защото Дурин го перна, за да му напомни, че Маги не разбира езика им. — Момичето е право. Ти не си разбрал. Разбира се, че ще го подложат на изпитание. Това е невероятна чест за всеки, който ще става Тирсон. Как би могъл да откаже?

Татко поклати глава.

— Много се съмнявам, че Иън ще прояви интерес. — Усмихна се. — Много вероятно е да благодари и да откаже и въпреки че така ще изгуби значителна част от уважението... според мен ще го преживее.

— Не — каза Маги. — Не може да е толкова просто.

Тори поклати глава, усети, че повтаря жеста на баща си, и се спря.

— Защо да не може? Просто защото ти не можеш да приемеш, че нещо може и да е лесно.

Тя кимна.

— Именно. Ако беше чак толкова лесно, кажи ми, не се ли носят слухове за трима пътешественици, двама мъже и една жена, които щели да донесат зли беди на Вандескард?

Дурин разпери ръце.

— Говорих и слушах внимателно, Уважаеми, но подобен слух не ми е известен.

— Денят още не е превалял. Подобни слухове ще се разпространят до здрач — отвърна тя. — Може да се чуе, че сме шпиони на Владенията, убийци, които са тръгнали да ликвидират Вречения войн, преди да е успял да се докаже. Слуховете ще тръгнат и

всеки, врекъл верността си на Масата и Средището, ще повярва на мълвата и ще се опита да ни спре, за да получи някаква награда.

Татко поклати глава.

— Според мен...

— Не, няма според теб — прекъсна го тя; гласът ѝ бе тих, но напрегнат. — Това е бедата. Ти си силен мъж, господин Торсен, смел си и не бих и мечтала за по-добър... — тя разпери пръсти, за да намери подходящата дума — спътник, когато се сблъскахме с Чедата на Фенрис. Дори когато си в лоша форма, сигурно пак ще бъдеш по-добър, отколкото аз някога ще съм. И ти, както и синът ти, сте добри хора.

— Само че когато и двамата си изключите мозъците, или защото мислите с малката глава на върха на пениса ви, или просто защото се чувствате добре с хората около вас, е много лесно да ви заблудят.

— Жена ти го стори, без дори да се затрудни. Не че е чак толкова умна. Никой от вас нямаше да прозре намеренията ѝ, ако Дейв Опегорд и Док, и Мини, и останалите не ви наблюдаваха внимателно. Ставате предпазливи, когато се появят непознати, но когато хванете някой приятел да ви бърка из джобовете с очевидното намерение да ви обере, си казвате, че просто е искал да си стопли шибаните пръсти.

Тори бе напълно объркан. Защо бе тази разпаленост, този гняв? Защо ѝ трябваше да ругае?

Заговори бавно и тихо, но не прекалено тихо и бавно.

— Маги, моля те — каза той. — Защо си толкова сигурна? Защо да не се окаже, че наистина е лесно?

— Защото, ако наистина бе чак толкова лесно — каза тя, а в изтънелия ѝ глас се долавяха първите следи от истерия, — ако нямаше никаква причина да тръгваме, защо онзи идиот, който се правеше на Хоузи, се опита да ни спре?

ГЛАВА 16

РЕКАТА

Ютендал се оказа обграден с крепостни стени град, а замъкът на графа бе кацнал на заоблен хълм над река Ют. Докато бързоструйната Гилфи се виеше подобно на сива змия през полето, разлятата бавна Ют криволичеше с широки завои. Оказа се, че завоите са дълбоки ниши в земята; замъкът се издигаше над бреговете ѝ на неколкостотин метра над мрачните кафеникави води. В някои отношения времето и търпението постигаха същото като младостта и енергията.

— Отново притихна, Иън — обади се Марта от обичайното си място срещу него. Бяха в каретата и коленете им се докосваха. — И отново ми се струваш тъжен.

— Не че съм тъжен. — Той поклати глава. — Мислех си за реките.

— Това вече е много задълбочена тема намеси се Ивар дел Хивал. — При това необятна и мокра, бих казал.

Ивар дел Хивал бе заел мястото, където обикновено седеше Арни, а Арни се бе преместил в каруцата на слугите, където по всичко личеше, че му е доста по-удобно. Според Иън тук не ставаше въпрос за статус, той просто се чувстваше по-удобно там. Истината бе, че всички слуги и хора, и вестри говореха много, а Арни бе отличен слушател.

Марта изви едната си вежда.

— Е, и? Какво мислиш за реките?

— Нищо важно — отвърна небрежно той, вперил поглед в малка баржа, натоварена с кутии и чанти, упътила се нанякъде по течението на реката, влачена от течението без всякакво усилие.

— Така ли? — отвърна хладно тя. — Може пък да имаш да ми кажеш нещо важно по-късно.

Когато погледът му отново се отклони към реката, баржата вече я нямаше.

От местните стражи нито един — доколкото Иън можеше да прецени — не бе Тирсон. Те приветстваха официално Агловейн Тирсон с ръкостискане и леко кимване, след което бариерата, спуснатата пред моста, бе вдигната и пътниците бяха допуснати на територията на замъка. Докато дрънчащите колелета на каретата спрат — пътят към конюшните бе покрит с плоски камъни, поръсени с тънък слой пясък, доста шумна комбинация — и докато пътниците слязат, вече се бе събрала група посрещачи.

Сред всички тях се отличаваше широкоплещест мъж с алена туника и клин, къса жълта наметка върху лявото рамо, която му придаваше небрежен вид на самоувереност.

Усмивката му — бели зъби, проблясващи на фона на прошарена брада — бе широка, макар и не твърде приятелска, докато не се обърна към Агловейн Тирсон и Марта.

— Марта, скъпа моя — каза той и пристъпи напред, за да поеме и двете ѝ ръце в своите, — колко е хубаво да те видя отново. Последния път беше в Средището, но ти трябва по-често да ни удостояваш с елегантността и усмивката си.

Погледна пренебрежително Иън, извърна се, а след това отново спря очи на него.

— А ти сигурно си любезният господин, който твърди, че е Вреченият войн. — Усмивката му не беше обидна, подобно нещо не се забелязваше, но начинът, по който вдигна длани, говореше друго. — Новините се разпространяват бързо, много по-бързо, отколкото вашите коне и карети — моля те, много те моля, не ме поразявай с това копие, защото няма да бъде никак прилично за един гост, а ти със сигурност си очакван гост, макар и за кратко.

— Пел — намеси се Марта, думите ѝ бяха небрежни, но със стаена строгост. — Имам удоволствието да ти представя Иън Сребърния Камък, воин, извършил забележителни подвизи, вестител на Старея, наречен Харбард.

— А, да, Харбард от ферибота, да, да, да, човекът, който е така любезен да се грижи за потока от хора над ужасната буйна река Гилфи — отвърна той. — Но ти, мила моя, си, разбира се, права, съвсем забравих доброто си възпитание. — Обърна се към Иън, закачливостта бе изчезнала, удари пети, постави длан върху обсипания със скъпоценни камъни ефес на меча си и се поклони почтително. — Аз

съм граф Пел Пелсон — каза той, — ваш домакин, макар и със съжаление да трябва да заявя, за кратко. Вашето присъствие е чест за дома ми, Иън Среброкаменни.

Иън се поклони внимателно, за да не изпусне Гунгнир. Веднага си представи как копие то пада сред тълпата и всеки негов допир изгаря докоснатия, а то се отмята настрани и поразява друг, а след това още един, докато...

Стига. Това се превръщаше в някаква мания, която нямаше да му донесе нищо добро.

— Моля да извините графинята, че не дойде да ви поздрави — каза графът. — Раждането се очаква да започне всеки момент и онази намръщена акушерка от вестрите ѝ нареди да си остане в леглото.

— Съжалявам — каза загрижено Марта. — Имаме ли достатъчно време, за да я посетя в покоите ѝ?

— Колко мило от твоя страна. — Графът се усмихна. — Разбира се, че има. Вещите ви ще бъдат лесно и бързо пренесени на баржата, но не чак толкова бързо. Тя ще се зарадва да те приеме, сигурен съм.

Той повика две млади момичета от свитата си. Бяха облечени в еднакви къси плисирани поли и бели блузи. Дрехите им приличаха на униформите в католическите училища — като изключим, че на блузите бе пришито нещо като лигавче, за което Иън не можа да измисли друго име.

Краката им бяха внимателно обръснати, голи, носеха сандали; косите им бяха сплетени в сложен кок, придържан от обсипани със скъпоценни камъни гребенчета.

Не, тези момичета определено не ходеха в католическо училище.

— Скъпи мои, отведете, ако обичате, маркграфинята при майка ви — и побързайте, побързайте, ако обичате. Тя не бива да се бави. — Той остана загледан след тях, а след това се обърна към Иън с разперени ръце и леко наведена на една страна глава, сякаш молеше за нещо, въпреки че Иън нямаше никаква представа за какво става въпрос.

За момент се възцари неловко мълчание, но Ивар дел Хивал побутна Иън отзад, а графът прецени, че е най-разумно да го хване за ръката, както и направи.

Иън използва Гунгнир като бастун, стиснат в лявата ръка, и пое до графа през покрития с камъни двор към каменна пътека, която

заобикаляше резиденцията, а антуражът и придружителите на младежа ги последваха покорно.

— Баржата ви чака долу — каза графът. — Надявам се, разбирате, че много бих се радвал на компанията ви тази вечер, но някои... нетърпеливци, на които известих за пристигането ви, настояха да не ви бавя, за да стигнете час по-скоро на Масата в Средището.

— Благодаря — кимна Иън. — Много съм ви благодарен.

— Така ли? Наистина ли? Колко мило. — Графът кимна, сякаш бе приятно изненадан. — Бих ви придружил до Средището, но ще бъде доста неудобно. — Той пусна за момент ръката на младежа, за да плесне с двете си ръце. — Тези от нас, които все още си стискат ръцете, обикновено не участват на Масата по въпросите на войната и мира. Огромната банда братя на Тирсон ненавиждат този жест, а да ви призная, нямам желание да ги дразня.

Показалецът на дясната му ръка бе натезжал от огромен златен пръстен с тъмозелен плосък камък. Пръстенът напомни на Иън за желанието му при завършване на училище и той да получи такъв, но постъпи доста глупаво и спомена желанието пред баща си — щеше да си го купи със свои пари, разбира се.

Дрънкулки, бе казал Бенджамин Силвърстайн, евтини дрънкулки и докато вечеряха, почука по масата със собствения си пръстен от факултета по право в Харвард. Неговият пръстен бе тежък, с гравюри, а червеният камък в средата — с гравирани в златно везните на правосъдието.

От този символ на Иън му се повръщаше.

„Пръстен за завършване на училище ли? — бе ревнал подигравателно Бенджамин Силвърстайн. — Тази пък дивотия каква е? Ти работи упорито, за да получиш ето такъв, вместо да си пилееш времето с онези простотии, дето ги пробутва Ерол Флин, тогава ще можеш да се похвалиш, че имаш нещо. Едва когато го получиш, ще можеш да се похвалиш, че си някой.“

— Аха. Виждам, че забеляза новия ми пръстен — рече графът и го свали. — Много го обичам. — Протегна се към Иън, взе лявата му ръка и го положи върху ръкавицата. — Харесва ли ти?

Дори и през ръкавицата, усети топлината на метала. Оказа се значително по-тежък, отколкото Иън бе очаквал.

— Много е... хубав — каза Иън.

Каза го от любезност, въпреки че за него съвсем не бе хубав. Гравираниите знаци съвсем не бяха изработени фино и прецизно, напротив, виждаше се, че са груби, че са останали множество драскотини, които е трябвало да бъдат полирани. Иън бе толкова зает да му намира кусури, че доста късно забеляза как от двете страни на камъка се подават разперени пръсти, които сякаш придържаха зеления камък.

— Човек може да си каже, че именно ние, които сме с две ръце, независимо дали сме благородници или селяни, сме хората, които поддържат света — каза тихо графът със сериозен и поверителен глас.

— Не, не, не, моля те, не ми го връщай — каза той, когато Иън понечи да му го подаде обратно. Ръката на графа махаше като крило на уплашена птица, а гласът му стана отново леко саркастичен. — Моля те, бъди така добър да го задържиш, моля те. Може да се окаже, че е приятно да поглеждаш към него от време на време, а за мен ще е радост да знам, че съм ти го дал. — Той свали пръстена от ръката на Иън, но само за да го сложи в дланта му и да свие пръстите му около него. — Направи ми тази услуга, Иън Силвърстайн — каза той, а гласът му отново бе станал тих.

Иън кимна бавно.

— Ще го задържа, граф Пелсон — каза той. — И ще го поглеждам често.

— Наистина ли? — Графът се усмихна тайнствено. — Това ще бъде прекрасно.

„Не съм съвсем сигурен какво се опитваш да ми кажеш, графе, но запомних съобщението“ — помисли си Иън.

„Разбрах и още нещо, че съм пълен глупак, който е готов да отпише някой човек като надут празноглавец, защото така му се е сторило в първия момент, но само след броени минути са му доказали тъкмо обратното.“

Иън установи, че съществува нещо като загадка с простичко решение: баржата, подобна на всички други, които се спускаха надолу по течението на Ют, бе управлявана с дълги прътове. Щом се озоваха в средата на реката, двамата моряци само от време на време забиваха дългите пръти в дъното. Най-голямото усилие на шестчленния екипаж

бе при потеглянето, където им трябваше много сила, за да се изтласкат към течението в средата, откъдето ги поемаха впряговете с мулета от двата бряга.

След това използваха пръта само за насочване, за да не кривне баржата в нежелана посока.

За Иън първият проблем бе как да нагласи Гунгнир в центъра на плавателния съд и накрая установи, че може да го закрепят сред няколко торби, но разбира се, остави войници на Вътрешните земи да пазят — и отново отпрати безмълвна молитва да се отърве час по-скоро от проклетото копие, за да не носи отговорност за опасностите.

Проверяваше го непрекъснато, много често, докато най-сетне прецени, че е на сравнително сигурно място, свали ръкавиците, закачи ги на колана си и си намери тихо местенце край перилата, където се облегна, за да помисли.

Пътят им надолу по реката бе необезпокояван от никого, доста бавен; Ют се виеше в тъмното покрай нивя, а някой и друг проблясък показваше, че наблизо живеят хора; забеляза притихнали докове, неосветени и празни в нощната тишина.

Агловейн Тирсон и половината от войниците се бяха проснали на одеялата си и спяха, а Арни и Ивар дел Хивал разговаряха оживено със стражите, освободени от дежурство.

Квартет от слуги вестри бяха извадили музикалните си инструменти и започнаха приятен неангажиращ концерт, дует от дървена флейта и нещо, което приличаше на гайда, но доста по-голяма. На нея свиреха трима от вестрите — двама надуваха меховете, а третият с пестеливи движения се грижеше за същинската музика.

Иън винаги бе харесвал музиката на гайдите. Имаше нещо много истинско в нея, нещо напрегнато и въпреки че звуците тук бяха значително по-различни от това, на което бе свикнал, той се наслаждаваше с удоволствие.

Стоеше край перилата, далече от другите, и слушаше. Колко бе хубаво да остане сам поне за известно време.

Двама от войниците си оставиха снаряжението и дрехите и започнаха танц, който наподобяваше жига, въпреки че у дома се казваше така, а тук нямаше представа, как го наричат.

— Не знам за теб, но аз много обичам гайдите. — Арни Селмо се подпря на перилата до него. Иън дори не бе забелязал кога се е

приблизил.

Младежът кимна.

— Да. И аз.

— Такааа — продължи Арни. — Казаха ми, че утре ще стигнем в Средището. — Потри брада с опакото на ръката си и му се стори, че стърже с шкурка. — Готов ли си да се изправиш пред тези хора?

Иън сви рамене.

— Не знам.

— Не знаеш ли? — Арни се усмихна. — На твоя скромнен и послушен слуга му се струва, че до този момент се справяш много добре. И то не само тук.

— Слушай сега, за тази работа със слугата...

Арни се разсмя и вдигна длан.

— Нали няма сега да тръгнеш да ми се извиняваш? — Отново се засмя и поклати глава. — Момче, много добре си знам цената. — Стисна с ръка рамото на Иън. — Аз съм ти хазяин, когато се върнем.

— Не те ли притеснява?

— Ни най-малко. — Арни продължаваше да се усмихва. — Трябва да си знаеш цената. Аз си знам моята. — Лицето му изведнъж стана сериозно. — Знаех си я. — Очите му бяха големи и кръгли и Иън винаги познаваше кога си спомня с тъга за миналото. — Аз бях Арни на Ефи, а това, момче, ми беше напълно достатъчно. Повече от достатъчно.

— Преди това беше друго. — Смехът му прозвуча напрегнат, но Иън премълча. — Имах един познат. Различен беше от мен — танкист. Аз бях в Седма кавалерия, което всъщност си бе пехота, въпреки че трябваше да се грижим за мунициите, ама войната си е война, момче, убийствата на хора са си убийства на хора, независимо дали си с танк, или с Гаранд. — Облегна се по-удобно на перилата и се загледа в мътната вода. — Голяма е гадост, момче. Майката си трака това корейската зима.

— Само че аз успях да изкарам някак, преживях я, прибрах се у дома, тръгнах да изуча фармацията, а пък Адамс, ами той не си тръгна и стана старши сержант, доколкото си спомням, чак после се уволни и се захвана с друго нещо.

По едно време, през шейсетте, живееше в Александрия и никога не се разделяше с пистолета си, стар модел 1911 А1, защото, след като

си носил това парче и то ти е спестявало живота неведнъж и два пъти, започваш да се привързваш към него. — Той погледна към ръката на Иън, преместила се, за да стисне ефеса на Убиеца на гиганти. — Именно. Значи ясно ти е за какво говоря. Е, той обаче не е трябвало да го задържа, но нито е първият, нито последният, пристъпил закона. Много от войската не си връщат оръжието.

И така, един ден, връща се той в събота по обед, заключава се в банята, за да почисти оръжието, хем да е в добро състояние, хем ако капне масло на пода, лесно да го забърше с тоалетна хартия и просто да я пусне в тоалетната.

След известно време вижда сянка на пода, сещаш се, нали, долу под вратата.

Не му заприличало на сянката на котките, дето ги имал, а освен това не чул стъпки на котка.

Така, та Адамс значи направил най-естественото нещо на света: сглобил пистолета — да знаеш, че след като му свикнеш, можеш да го сглобиш и с вързани очи, въпреки че трябва да внимаваш с пружината, иначе ще изхвъркне — пхнал няколко патрона, свалил предпазителя и бил готов да действа.

Така, да знаеш обаче, че със свален предпазител пистолет не се държи, освен ако нямаш намерение да го използваш веднага, а Адамс решил, че в къщата е влязъл обирджия и целият бил настръхнал, а той не е човек, който ще си използва униформата, за да се прави на страшен.

Излиза той от банята, упътва се бързо към шума и се сблъсква с някакъв, дето излиза от спалнята му стиснал телевизора под едната ръка, пишещата машина — под другата и цял наръч от костюмите му, преметнати през рамо.

Непознатият хлъцва, изпуска всичко и хуква към вратата, а Адамс хуква след него и се разкрещява, сигурно е било така — споменах ли, че Адамс е селянин от Юга и както сам каза, крадецът бил „цветнокожо момче“.

На вратата той насочва пистолета към момчето и му рева да застане на място. Не бих се учудил, ако е избълвал някоя и друга ругатня.

Според мен Адамс не е искал да го убие. Ако е искал, крадецът нямало да успее да му се нахвърли, но той пък наистина да вземе да му

се нахвърли и преди още да е успял да го спипа, Адамс изпразнил пълнителя в него, при това от упор.

Сам се сецаш, че докато ченгетата пристигнат, крадецът сдал богу дух.

По едно време, ако си спомняш, много се бяха хванали за правата на човека. На нас в Хардуд ни беше все тая, но политиците из цялата страна бяха настръхнали, а местният прокурор решил да направи грандиозен процес и да го осъди. Много тъпа работа, но времената бяха такива.

Значи изправят Адамс на подсъдимата скамейка и той започва да разказва.

Между другото, не знам къде е работил прокурорът, преди да заеме този пост — Адамс твърдеше, че знаел, но това е малко вероятно — както и да е, този либерален бял прокурор има простреляно негърско момче и жив селянин, дето го е надупчил седем пъти, нищо че негърчето имало досие за дребни обири и други кражби с взлом. Адамс бил наясно, че прокурорът замисля нещо и ще се постарее негърската общност да бъде на негова страна.

Затова изправя Адамс пред съдебните заседатели и го пита защо е стрелял толкова много пъти, защо е трябвало да изпразва пълнителя. Адамс се опитва да се държи любезно, да отговаря честно и казва:

— *Господине, така са ме учили.*

— *Ааа — казва мъжът, — значи са ви учили да убивате осемнайсетгодишни момчета, като ги прострелвате по седем пъти в гърдите. И къде ви научиха така?*

— *В армията на Съединените Американски Щати.*

— *Армията, значи?*

— *Да, господине — отвърща Адамс.*

— *Да не би тогава — продължава адвокатът — а ти не забравяй, че в този момент се води войната във Виетнам, — да сте от наемните убийци на президента Джонсън? — Според мен в този момент адвокатът усетил, че шансовете му за победа излетели през прозореца. Имам предвид, че съдебни заседатели от Вирджиния е малко вероятно да осъдят бивш войник, застрелял един черен мръсник, който е нахлул в апартамента му през прозореца.*

Тогаво Адамс се изправил гордо. — *Не, господине — отвърнал той, — аз съм от наемните убийци на Хари С. Труман, господине. —*

Арни вдигна глава. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Не съм сигурен. — Иън се усмихна и се постара да отговори небрежно. — Значи е прострелял крадеца седем пъти.

По изражението на Арни младежът разбра, че се е провалил на изпита. Понечи да се обърне.

— Арни, моля те, спри. Съжалявам.

Арни се обърна с изморена усмивка.

— Няма нищо. Май прекалено много приказвам. Така е, когато си живял толкова дълго. — Махна небрежно с ръка. — Старците говорят прекалено много и вършат прекалено малко.

Отдалечи се, а в този момент изглеждаше стар и грохнал, както отдавна не се бе случвало.

Марта се приближи към останалия сам Иън, стиснала брат си Бурс под ръка. Бурс не бе разменил и десет думи с Иън по време на пътуването; и въпреки че Иън бе направил всичко възможно другият младеж да не се чувства неловко, той очевидно се чувстваше точно така.

Тя бе сменила дрехите от пътуването с нещо много по-непрактично, с рокля, която сякаш бе направена от едно-единствено парче коприна, може би трийсет сантиметра широко, прехвърлено през едното ѝ рамо, като оставяше другото голо, след това увита многократно около тялото ѝ до над коленете. На гърдите ѝ бяха прехвърлени няколко пласта, докато на корема имаше само един. Платът се държеше благодарение на брошка на бедрото, може би бе случайност, че както бе застанала, брошката се намираще само на сантиметри от пръстите му, сякаш го предизвикваше да я свали.

— Брат ми Бурс — каза тя тихо с толкова спокоен и копринен глас, че Иън усети, че се подготвя заговор, — иска да те помоли за нещо.

— Тогава нека помоли.

Бурс кимна, стиснал с длан ефеса на меча. С тази ръка трудно щеше да успее да го изтегли и да започне бой, но бе сигурен, че има хора, които бяха отработили подобно движение и можеха да изтеглят меча си достатъчно бързо.

Само че в този случай Иън не бе особено притеснен. В държанието на момчето нямаше враждебност.

Бурс Ериксон се изправи.

— Моята... маркграфинята каза, че ще ме имате предвид като един от придружаващите ви лица, когато се изправите пред Болката.

Болката ли? Иън се намръщи. Това бе церемонията, която войните смятаха за невероятна чест и в която бяха готови да изгубят лявата си ръка, за да се издигнат в братството на Тирсон.

Сега единственото му желание бе Ивар дел Хивал да е до него, за да се намеси, но тъпият дебелак бе чак на другия край на баржата.

Най-добре тогава да хваща бика за рогата или да го нацели между рогата или каквато там беше глупавата метафора. А най-доброто е да се държиш естествено.

— Ами ако ти кажа, че не възнамерявам да се изправам пред Болката? — попита Иън. — Тогава за какво би ме помолил, Бурс Ериксон?

— Ако? — Ноздрите на момчето се разшириха. — Ако кажеш подобно нещо, ще те нарека страхливец или ще предположа, че на мястото, откъдето идваш, те смятат за толкова долен, че не би си позволил да сложиш металната ръка на Син на Тир.

— Аха — Иън се усмихна. — А ти знаеш ли как Тир си е изгубил ръката, Бурс Ериксон?

— Всяко дете познава разказа — отвърна той. — Боговете завързали вълка Фенрис и казали, че това е само игра, въпреки че искали да пленят псето чак до свършека на света. Само че той успявал да разкъса всички окови, с които го връзвали. Най-сетне обаче измислили нещо, от което нямало да успее да се освободи, и поискали да опитат.

Само че вълкът Фенрис, син на самия Дяволски фокусник, заподозрял нещо и казал, че иска и заложник. Великият Тир си поставил ръката в устата на вълка, сигурен какво ще стане, а когато вълкът разбрал, че няма да успее да се освободи, му отхапал ръката. От този ден чукачето на Тир е символ на смелостта.

Иън кимна.

— На мен веднъж ми казаха, и то някой, който знае най-добре, че си изгубил ръката съвсем случайно, заради собствената си тромавост,

когато се борел с Фенрис, а след това тръгнал да разправя, че я бил изгубил, докато проявявал смелост и героизъм.

— „Някой, който знае най-добре“ ли?

— Мой приятел. Не го познаваш. — Иън все още си спомняше момента, когато Хоузи го каза. Сякаш се бе случило преди неизброими години, когато седяха на масата в дома на Харбард с Хоузи и самия Харбард, и с нея. Харбард се бе намръщил на този разказ, но Фрея кимна в знак на съгласие.

Иън не се съмняваше коя е истината.

— Знаеш ли, Бурс Ериксон, как ние в Хардуд наричаме тези, дето си завират ръцете в пастта на вълка, без да имат някаква основателна причина?

Бурс поклати глава.

— Не, но ще се направя на глупак и ще те попитам. Как наричате такива хора?

— Наричаме ги „безмозъчни скапаняци“. — Иън изрече последните две думи на английски. — Както и да е, ако реша да направя подобно нещо, ще съм горд да те приема за мой придружител — каза внимателно той, — въпреки че Арни Селмо и Ивар дел Хивал и други хора, които не познаваш, са по-напред в списъка от теб. Но отговорът е „да“, ще те взема. — Вдигна дясната си ръка и направи знак, който се надяваше да се стори на момчето мистичен, многозначен, въпреки че това бе просто поздравът, на който Д'Арно го бе научил. Отново заговори на английски.

— Не ни търси — каза внимателно той, — защото ние сами ще те потърсим.

Бурс Ериксон не бе сигурен как да приеме думите му, но след момент на очевидно неудобство реши да се поклони и бързо да си тръгне.

Марта се подпря на перилата и се загледа след брат си.

— Значи така. Ти нямаш намерение да се изправиш пред Болката? Дори и заради мен? — Обърна се към него и вдигна лице нагоре.

— А? Да не би да ме предпочиташ еднорък? — попита той. Покри с лявата си ръка нейната, все още стиснала перилата, а след това я плъзна по бедрото ѝ. — Използвам с удоволствие и двете си ръце,

както може би сама си спомняш — каза той, учуден, че намери подходящите думи с такава лекота.

Очите ѝ не се откъсваха от неговите.

— И така, отново, Иън Среброкаменни, настояваш нещата да станат, както ти си решил. — Тя пристъпи към него, сякаш го предизвикваше да протегне ръка и да я докосне. — Така ли ще бъде винаги?

— По всяка вероятност — отвърна той.

— Ще видим — отвърна тя, вдигнала лице към него, устните ѝ — леко извити. Очите ѝ отразяваха искрици от звездите над тях и кой знае как далечната им светлина изведнъж приближи парещите си пръсти. Ръката ѝ се плъзна около врата му. — Късно утре следобед ще сме в Средището — каза тя и горещият ѝ дъх погали ухото му. — Най-добре иди да поспиш.

Отстъпи назад, обърна се и се отдалечи. Стройните ѝ бедра се олюляваха малко повече от обикновено и отколкото бе необходимо.

Въпреки това всички очи на баржата бяха впити в него, не в нея. Затова с бавни, равномерни движения, той вдигна ръка за лека ноц към отдалечаващата се фигура, обърна се и отново се подпря на парапета, вгледан в нощта.

ГЛАВА 17

СРЕДИЩЕТО

Ако не го боляха бедрата при всяка полюшваща стъпка на понито, ако кръстът му не го прерязваше, ако не бяха раменете, прободени от десетки игли, когато седеше изправен, ако разгоряла се жаравата не бе намерила ново убежище под капачките на коленете му, ако бе просто гладен, а не толкова уморен, че да не може да сложи хапка в уста, ако очите му не горяха и сълзяха, тогава Тори със сигурност щеше да се наслади на гледката.

А тя бе просто великолепна. Пътят се виеше през богатите зелени хълмове също като захаросана панделка. Средището бе точно под тях, разположено на мястото, където бавната спокойна река Ют се вливаше в бързоструйната Гилфи, наричана от това място насетне Великата Гилфи.

Насочиха понитата настрани на пътя, за да направят място на каретата и придружителите ѝ, яхнали коне. Последният от ездачите, висок брадат мъж на дългокрак сив расов кон, се обърна към тях, докато минаваше.

Тори се приведе на седлото и се сви в качулката на наметката, осигурена от джуджетата. Отдавна вече бяха изоставили проявите на достойнство; няма нищо достойно в това да яздиш на широкия гръб на пони, особено след като трябва да държиш юздите къси и да си прибираш краката да не стърчат изпод наметката всеки път, когато се съмняваш, че някой те наблюдава.

Правено е било и преди, каза татко, и по всяка вероятност ще бъде направено отново и в бъдеще. Хората очакваха джуджетата да яздят обикновените кротки понита и ако вниманието на хората не бъде привлечено от прекалено едрите тела или висящи крайници, те нямаше дори да ги забележат.

Логиката бе безупречна, въпреки че не навяваше приятни усещания.

По същия начин въздействаше и логиката на Маги, когато изказа предположенията си в Сторнас Стеле.

Подозренията ми се появиха още от началото, бе казала тя. Стори ми се странно.

Хоузи да цепи дърва? Защо? Талантът му... изключителният му талант винаги е бил в това да майстори нещо с ръцете. Фини работи, той не притежава брутална сила. Нямахме да се замисля, ако го бяхме заварили да работи нещо по водопроводната канализация или пък да измисля как да вмъкне някое тайно местенце на подпорните греди. Ако го бяхме заварили да майстори дървена ключалка, да, може, това би имало смисъл.

Но да нагласява клин и после да го забива с тежък чук, за да превърне един дънер в цепеници за камината?

Не. Това е напълно нетипично за Хоузи. Това би го направил някой друг. Я помислете, дяволите да го вземат.

Отначало не обърнах особено внимание. Добре, казах си аз, Харбард сигурно го е излекувал, а той отдавна не е вършил никаква физическа работа и му се е приискало да свърши нещо простичко, нещо първично, нещо, в което няма сложна и задълбочена мисъл като например да превърне едно дърво в цепеници за огъня.

Но нещо не бе наред. Определено. Аз обръщам много внимание на подробностите. Не казвам на всички това, което ми е направило впечатление, но обръщам много внимание. В Париж например Тори, забелязах как една жалостлива душа, решена да не ми позволи да се разочаровам от факта, че френската ми барета е направена на Филипините, бе изрязала етикета.

А тук, това може и да е момичешко мислене, да не е нещо типично за вас, мъжете, но не обърнахте ли внимание, че той се чувстваше прекалено свойски в дома на Харбард? Мъжете толкова грижливо си пазят територията, въпреки че не пикаят по стените, за да маркират тази своя територия. Когато се намираш в чужд дом, мислиш, преди да свалиш нещо от полицата, оглеждаш се, сякаш търсиш разрешение, преди да се настаниш на някой стол — не се държиш така, сякаш си си у дома.

Забелязах това още от самото начало. Докато се движеше в къщата, той не бе сякаш на чуждо място, където ще остане за известно време, той си беше като у дома.

Добре, да оставим и това. Не съм някоя параноичка, в никакъв случай. Ако се спогледате и си кажете, че става дума за определено време от месеца, ще ви разочаровам, не е това, но ако ми кажете, че съм прекалено подозрителна, добре, съгласна съм. Но на мен не ми пречи.

Вземете тогава сготвената яхния. Ставаше за ядене, но това бе всичко. Опитвала съм това, което Хоузи е приготвял и преди, а вие двамата познавате вкуса, който има храната му от години, а сега говорим за нещо коренно различно. Искам да кажа, че вие трябваше да овкусите онова нещо сами, и въпреки че не обелихте и дума, той нито се изненада, нито се засегна.

Стига толкова. Добре. Няма повече да говоря за това.

Но тогава ми се изясни, че не е той, затова му заложих капан: заговорих за Иън, как ще си навлече неприятности, ако си поръча дори едно питие в някой бар. Веднъж или два пъти съм виждала Иън да пуши трева, но съм сигурна, че никога, никой не е виждал Иън да пие. Никога.

Хайде, Тори, сам знаеш, че вече три години разчиташ на него да ти бъде шофьор след купоните.

А той да се забърка в неприятности? Я стига! Та това е Иън.

Не. Иън не пие, Иън заобикаля неприятностите и Хоузи много добре го знае. Но този, така наречен, Хоузи нямаше представа.

Следователно онзи не беше Хоузи.

Предполагам, че е бил Харбард, или Один или както предпочита да се нарича напоследък. Всички много добре знаем, че Старейте умеят да си променят вида — не помните ли огнения гигант? А ти, Тори, не си ли чел Едас. Прочети за Лова на Харбард. Това определено е бил Один, но променен, когато се опитал да подведе Тор, също толкова сляп, колкото бяхте и вие двамата, затова никой не го е изобличил.

Нямам представа какво се е случило с истинския Хоузи, но според мен не бе нито времето, нито мястото да го казвам пред него, не и след като вие двамата се чувствахте толкова удобно.

Сега вече ми е ясно, че невинаги можеш да си сигурен какво точно са намислили така наречените Старей, въпреки че част от намеренията им са очевидни. Той не искаше да тръгваме след Иън и се

опита да ни подведе. Което означава, че той се притеснява да не оплескаме нещо от онова, което е планирал.

Така че нека се опитаме да го разберем правилно.

Искам да изкажа едно предположение. След като не успя да ни заблуди първия път, той можеше да опита да ни спре по друг начин. Но мисълта ми е, че след като оръжието над вратата липсваше, той нямаше желание да се изправи срещу вас двамата, при положение че сте запасали по един меч, закален с кръвта на самия Хоузи. Нали той уби истински бергенез с меча на Иън, спомняте ли си; много добре знае какво може да направи с подобно острие, а едва ли се съмнява, че Хоузи е направил и на вас двамата по един такъв меч.

Не, рискът просто е бил безсмислен за него.

Сега ми хрумна нещо, може да е бил скрил Хоузи някъде и не е искал да го дразни, като ни убие или като убие вас двамата. Ще разберем, но няма да е точно сега. Сега ни предстои проблем, който трябва да бъде решен.

И така, какво знаем със сигурност? Той не иска да вървим насам, убеден е, че ние тримата можем да прецакаме намеренията му, ако се доберем до Средището навреме; а пък ние едва ли ще успеем да влезем просто така в това Средище, да се настаним удобно и да се противопоставим, на каквото и да ни очаква.

Което означава, че трябва да се доберем там час по-скоро, а тримата няма начин да се озовем там без прикритие.

Според мен ще имаме нужда от коне, от наметала с качулки и начин, по който да променим самоличността си. Трима вестри на пътя са си цяло множество.

И според мен трябва да тръгваме незабавно.

Тя бе скръстила ръце на гърдите си.

Какво ще кажете?

Ето защо той сега се крепеше едва-едва на гърба на понито на някой вестри. Първо, вестрите не се чувстваха особено удобно на кон и предпочитаха широки удобни седла с каиши, които да ги прикрепят през кръста, за да не паднат от гърба на животното. По този начин имаха чувството, че управляват седлото, а не коня. Техните седла бяха заменени с по-малки вандестийски и така Тори не изглеждаше толкова

висок, а наметката му прикриваше седлото, също и краката, когато ги прибереше нависоко.

Ездата беше трудна и уморителна, напредваха, без да спират, ден и нощ се смесваха в неясна граница.

Поне парите не бяха проблем. Удивително за колко време стигаше една — единствена златна монета от Средните владения — вестрите проявяваха ненаситен апетит за злато, а тъй като в Сторнас Стеле се продаваха само четири понита, те веднага ги взеха. Оказа се, че Дурин има невероятен талант за провеждане на пазарлъци, и се оказа, че след две села всички дванайсетима разполагат с понита плюс четири товарни коня, които да теглят каруцата с провизиите.

Парите обаче не успяха да разрешат всичките им проблеми, но поне тримата човеци и деветте джуджета бяха на гърба на купените животни и сити.

Парите не можаха да изтрият умората на Тори и Маги, дори и на татко. Почиваха само няколко часа, и то заради конете, ездачите не бяха чак толкова пожалени, затова той сега едва имаше сили да наблюдава града и вливането на двете реки.

Каменните стени на стария град се срещаха под остър ъгъл на мястото, където реките се обединяваха и бе трудно да се прецени дали стените са били замислени първоначално като преградни стени или като укрепления. Може би и двете — защитните стени, издигнати около огражденията, изглежда, бяха създадени за отбрана.

Вътрешната част от града бе открита, поне за момента. Седем моста прехвърляха реките, а външният град се бе разраснал и към него водеха пътища.

На около метър над нивото на водата, няколко широки отвора бълваха непрестанно мръсна вода в реката по-долу. Зад стените се издигаха кули, високи сгради с прозорци нарязваха хоризонта. Комините изпускаха лека пушилка, която не загрозяваше града, а само леко замъгляваше небето. Дори отдалече се усещаше миризмата на града.

Дребни фигурки на хора и каруци трополяха по улиците, сякаш бяха кафяви и сиви гъсеници, примъквачи храна и кислород, докато други отнасяха нанякъде боклука.

Дурин даде знак да спрат.

— И така, приятели — каза той. Гласът му все още бе стържещ, какъвто си беше и в Сторнас Стеле, а дните на езда сякаш не се бяха отразили нито на ума, нито на тялото му. — Можем да побързаме и да пристигнем уморени, по тъмно, като обикаляме безкрайно, докато си намерим място да пренощуваме, а в същото време трябва и да мислим как да се справим с проблема на тримата Приятели на Бащата, остава и възможността да изтеглим каруцата отстрани на тази полянка и да поспим, защото всички се нуждаем от сън.

Тори се постара да прикрие умората си. Но колкото и да е силна волята ти, издръжливостта ти, те не са безкрайни.

— А според теб, Дурин, какво трябва да направим? — попита той и се опита да го погледне сериозно.

Дурин се усмихна.

— Да се наспим.

Спряха на док в Средището много по-лесно, отколкото Иън бе очаквал.

Беше обяд и слънцето прежуряше, когато мъжете с прътовете, свалили ризите си, се напънаха, за да отгласнат едновременно баржата в спокойните води близо до брега. Докато поемаха последния завой, един от наблюдателите на доковете изпрати плавателен съд, подобен на мидена черупка, натоварен с шестчленен екипаж, за да закачи баржата с плътно въже.

Екипажът изтегли въжето, дебело колкото човешка ръка, и го пъгнаха в яка халка. Щом подадоха сигнал, че са готови, баржата бе бавно изтеглена на док и наместена между друга, по-малка баржа и товарна лодка.

Докато хората от Вътрешните земи се подготвяха за слизване, екипажът привърза плавателния съд към дока, за да не бъде понесен от течението надолу по реката.

Иън отново нахлузи ръкавиците и стисна в ръка Гунгнир. Отново изпита познатото усещане: щом се пресегна за копието, сякаш се отдалечи сам от себе си и се превърна в онази марионетка, която нямаше собствена воля.

Приспособи се бързо и стисна здраво повереното му оръжие.

В следващия миг бе отново Иън.

Отряд войници ги чакаше на дока.

Поне бяха строени като войници. Иначе приличаха на тълпа: нямаше двама, облечени с еднакви ливреи. Ако Иън не знаеше, би решил, че не са в униформи, а че са си избрали разноцветни туники и най-различно по вид снаряжение; цветовете варираха от вече познатите му зелено и златно на Вътрешните земи, до ярко алено и лъскаво черно, виждаше се и избеляло черно и кафяво.

Един от хората бе с широко подобие на бяла риза и тесни кожени панталони, без всякакви отличителни знаци, освен лявата ръка.

Единственото, по което личеше рангът му, бе ръката, сребърен вариант на емайлираните изкуствени ръце на братството Тирсон — по дяволите, та те сигурно спяха с мечовете си.

Мъжът със сребърната ръка постави дясната си длан на парапета, прескочи го леко и стъпи на баржата, а ботушите му тупнаха на дървените греди много по-шумно, отколкото Иън бе очаквал.

Обхвана с бърз поглед всичко наоколо и само бегло обърна внимание на Агловейн Тирсон и Бурс Ериксон, а след това пристъпи към мястото, където бе застанал Иън, стиснал Гунгнир на около метър встрани.

Застана сковано изправен пред него и звучно прибра десния ботуш до левия.

Иън не очакваше подобно нещо, но не показа, че е стреснат. Това бе стар трик сред фехтовчиците, бързо тропване с крак за привличане на вниманието. Сигурно по времето, когато бронзовите мечове са били заменени от стоманените, този трик е бил добре познат. Може и да е имал ефект веднъж, два пъти, но Иън не би му се поддавал. Трябва да знаеш да се концентрираш.

И лицето, и раменете на мъжа, втренчил се в Иън, бяха широки, квадратни, челюстта — здраво стисната. Може и да бе бързал, за да се приготви и да дойде тук час по-скоро, защото на бузата му, малко над челюстта, се виждаше малка рана, която издаваше, че се е бръснал бързо.

— Поздравявам те — каза тихо Иън.

— Аз съм — каза другият с ясен дълбок глас, приличен на вик.
— Сребърният Хорсел Тирсон. Ти сигурно си Иън Сребърният Камък,

който твърди, че е изпратен с вест за Масата, нали така? — Издаде някакво сумтене, подобно на обвинение.

— Така е — отвърна Иън, надигнал глас, за да звучи също като на новопристигналия. — И моля да бъда отведен на вашата маса.

— Какво доказателство имаш, за да те приемат сериозно? — попита Сребърният. — Какво доказателство можеш да представиш, че си, както чух, че си твърдял, Вреченият войн от митовете и легендите?

След като бе придържал внимателно Гунгнир, за Иън бе почти облекчение да вдигне края на няколко сантиметра от пода на баржата.

Спусна го надолу с мощен замах, не чак толкова силно, колкото би могъл, стискаше го по-свободно, отколкото отначало във Вътрешните земи.

Прас.

Баржата се разлюля силно и отекна с дълбок вибриращ звук, при който моряците се втурнаха към страничните перила и въжетата, а войниците стиснаха мечовете си.

— Едва ли искаш да ти демонстрирам кой и какъв съм — рече Иън и остави част от гнева и разочарованието му да се прокраднат в гласа му. Нямаше никакво желание да е тук, нямаше желание да стои изправен пред този нещастник и да се опитва да го убеждава, за каквото и да е. Майната им на всички.

Не, това беше грешка. Налагаше се да убеди Хорсел Тирсон и не биваше да си позволява да се държи грубо с него. Беше много важно да му повярват.

Пръстенът на Харбард отново започна да пулсира на палеца му, този път толкова силно, че го заболя.

— Името ми — продължи той, — е Иън Силвърстайн. Изпраща ме някой, който се нарича Харбард от ферибота. Не нося нереални искания и съм точно този, който твърдя, че съм. — Посрещна погледа на Сребърния, без да трепне. — Очаквам да ми се вярва, че съм този, който твърдя — завърши той, убеден, че Сребърният няма да може да го погледне в очите, за да отрече казаното.

Останаха вгледани един в друг за дълго, а след това другият мъж кимна.

— Не съм казал, че се съмнявам в теб, Иън Среброкаменни — отвърна тихо той и се приведе напред така, че Иън усети топлия му дъх. — Но изобщо не съм сигурен кой или какъв си — заяви той. —

Знам само, че получихме съобщение, че се опитват да те догонят убийци, за да ти попречат да стигнеш на Масата. Само че не съм дете и не за пръв път се сблъсквам с интриги в Средището. — Вдигна сребърната си ръка, докато ножницата, която винаги бе стисната, застана между двамата. — Много добре разбирам, че подобни слухове може да ги пусне всеки, за да придаде повече достоверност на твърденията ти. — Той отстъпи и надигна глас отново. — Масата се събира утре вечер, за да те приеме и изслуша, а може би дори за още нещо. В Часа на Дългите Свещи, в Залата на Вълка.

Той сви устни.

— Тогава, по всяка вероятност всички ще разберат кой и какво си.

ГЛАВА 18

ЗАПОЗНАНСТВА

Дурин бе последният от деветимата, който се върна в мрачната стаичка в самия край на Мръсната улица. Валин влезе с неуверена походка и имаше вид на някой, който е пред умирање, а не просто на изморен; вестрите се стичаха към новото жилище един по един, часове наред.

Тори се зае да джла нещо — така поне ръцете му бяха заети — докато баща му спеше. Сигурно всеки един бе спал по около четири, може би пет часа, преди да се съберат на светлината на фенера и да се отправят надолу по извития път. Влязоха в Средището през портата, наричана от местните Мръсната порта — единствената, през която имаха право да минават коне и каруци.

На Валин му бе необходим около час, докато намери къде да се настанят и те, и конете, а сетне на младежа му отне — може би щеше да се справи за значително по-малко време, ако Дурин не го бе предупредил да не бърза да вади златните и сребърни монети — около трийсет секунди, доколкото Тори си спомняше, за да развие одеялото си, да си свали меча и да заспи. Когато на сутринта се събуди, светлината се опитваше да се вмъкне през прозорците, покрити с намаслена хартия, и му се прииска да тръгват веднага, да свършат нещо полезно.

Само че двамата вестри, останали с тях — или като стражи, или да се погрижат за тях, зависи как приемеш нещата — го предупредиха да изчака, докато останалите се върнат с новосъбраната информация. Маги го погледна скептично, но той се съгласи с новите си приятели.

Татко спеше. Събуждал се бе два пъти и всеки път отваряше широко очи и веднага питаше дали някой няма нужда от него, след това се отправяше към тоалетната, за да се облекчи, а сетне отпиваше вода на огромни глътки. И двата пъти се бе върнал на постелята си до стената и веднага бе заспал отново.

Бе удивително колко много може татко да спи, когато трябва да си навакса, бе удивително колко дълго издържа без сън, когато е

необходимо. Бе същото с храната и водата — а Тори не му се мислеше за това, как ли стои въпросът със секса; има неща, които човек не бива да знае за баща си и майка си.

Маги бърбореше главно с Валин, Видур и вестрито със счупения нос, името му приличаше на нещо като носово гъргорене и Маги реши да го нарича Фред.

Затова Тори взе острия ловджийски нож, наточи го с няколко бързи замахвания на един камък и през остатъка от времето се зае да превърне дървата, с които разполагаха, в дреб.

Поне вършеше нещо.

— Той и приятелите му са тук — каза Валин. — Баржата им е пристигнала вчера и тази вечер ще се явят пред масата.

— А те къде са? — попита Тори. — Трябва да отида при тях.

— Нямам представа, как може да стане това. — Валин поклати глава. — В Средището не използват слуги вестри, затова не можем да ги използваме. Дежурните войници са много и винаги са на пост. Почти всички благородници си имат своя охрана и не смеят да се доверят на войните на друг. Няма начин да проникнем през портите на Твърдината, не и без пропуск, а пропуск не можем да поискаме.

Кървясалите очи на Дурин сякаш бяха хлътнали от умора. Лицето му имаше нездрав сивкав оттенък.

— Мислех си за подкуп. Но според мен, ще се наложи да подкупите поне десетима, за да се вмъкнете в Средището, само че... — Той разпери ръце и поклати глава.

Маги поклати глава едновременно с него и Тори се разсмя. Тя го погледна многозначително, махна ядно с ръка и той млъкна.

— Само че — каза тя, — дори един от тях да се окаже неподкупен или да ни измами, ще се окажем заобиколени от извадени мечове и насочени стрели. — Тя стисна устни за момент. — Има ли начин да им изпратим тайно някоя бележка?

Вурден, един от вестрите с отвратителния навик непрекъснато да си чопли многократно чупения нос, изсумтя.

— Можете, разбира се, ако смееете да рискувате някой да я залови.

Дурин сви устни.

— Ако я прихванат, ако я прочетат, тогава приятелите ви няма да разберат нищо. И ще си останем на същото положение като сега.

Тори поклати глава.

— Не, ще стане по-зле. Ако я прихванат и прочетат, свършено е. Искам да кажа, защото ще се наложи да уточня място на среща.

— Напразно се паникьосваш — каза Маги и се усмихна хитро.
— Мисля, че можем да се измъкнем от това положение.

Джуджетата изглеждаха силно озадачени.

Също и Тори, докато най-сетне разбра, че тя говори на английски, а не на берсмолски.

Аха. Това вече бе друга работа, само че...

— Не.

В Тир На Ног имаше хора, които говореха английски. Отвори уста, за да ѝ припомни този факт, но Маги отново бе на крачка пред него.

— Omeboyhay — каза тя. — Ouyay eckonray atthay a antfsulpay afway enthay ouldcay uzzlepay oughthray a ombocay of igpay atinlay andrway ansly? — Докато говореше, отвори раницата, за да извади тефтер и химикалка. — Сега да измислим кога и къде да се срещнем.

Докато двама от войниците, застанали на краищата на балюстрадата, стояха на пост, Иън докосна още веднъж лявата ръка на Бурс Ериксон, докато край парапета публиката, състояща се от Ивар дел Хивал и Марта, наблюдаваха внимателно какво става. Ивар дел Хивал едва сдържаше доволната си усмивка, а Марта аплодираше възторжено последното унижение, преживяно от брат ѝ.

Поне тази част от публиката бе приятна. Само че ставаше повече от досадно това, че ги наблюдават безкомпромисно всеки път, когато не са си в стаите.

Иън разбираше защо е така — и той не би позволил на трима непознати чужденци да се мотаят без всякакъв контрол из замъка — не че му харесваше или че одобряваше подобен подход:

Разбира се, всеки проблем си има две страни. Не биваше да забравя слуховете за убийците, тръгнали да ликвидират Вречения войн, а пък Сребърният го увери, че тук, в Средището, той е на сигурно място.

Да бе, как ли пък не.

Е, в такъв случай още по-хубаво, че Иън не беше въпросният Вречен войн, че колкото по-скоро се изправеше пред Масата, толкова по-скоро щеше да приключи всичко.

Въпреки всичко обстановката бе чудесна, дори и Марта да не беше до него.

Тук имената на вандестийците бяха простички, на Иън му звучаха приятно, макар и доста объркани понякога. Самият град бе Средището; триъгълният отсек от града, разположен между двете реки, също бе Средището, твърдината също бе Средището; а огромната резиденция, разположена в северозападния ъгъл, също бе Средището — така че, когато някой споменаваше Средището, трябваше да се сещаш от контекста за кое място ти говорят.

Въпреки че съществуваше тази неразбория, свързана със Средището на Средището в Средището на Твърдината, имената бяха простички. Не биваше да забравя Средището, разбира се, и Залата, в която се провеждаше Масата. Залата се падаше по диагонал на поляната и представляваше дълга правоъгълна постройка, а единствените ѝ стени, изглежда, бяха поставените близо една до друга колони, които биха му напомнили Партенона, ако не бяха толкова тънки и обвити изцяло от лози и пищна зеленина.

Резиденцията бе другата значителна сграда в Твърдината. Тук бяха настанени Иън и приятелите му, а също и някои благородници, дошли на посещение, защото рангът им не бе достатъчно висок, за да присъстват на Масата.

Не бе изненадващо, че управниците на Вандескард се справяха добре.

Вътрешната част на Средището бе специално проектирана и озеленена през годините, така че сега приличаше повече на градина от картина, отколкото на обитаемо място. Древен жив плет, гъсти буйни петна зеленина бяха така подкастрирани, че между тях да надигат глави цветя, сякаш самият плет представляваше огромна ваза. Струя вода от един фонтан се извисяваше право нагоре във въздуха и се вливаше в друг фонтан, а пръските искряха дъгоцветни на светлината на следобедното слънце.

Като цяло, дългата веранда, опасала по ширина резиденцията, бе твърде приятно място, където да прекараш един слънчев следобед, на

сянка под навеса над верандата, където полъхваше лек ветрец, и да се занимаваш с това, което ти е най-приятно на света — да се упражняваш във фехтовка.

Имаше моменти като този, когато приятелските тренировки протичаха съвсем лесно.

Ивар дел Хивал и Ториан Торсен бяха научили Иън на обратната форма на основното в боя с мечове, което представляваше версия на стария туризъм в схватките с шпаги, когато китката на ръката, стиснала оръжието, представлява опорната точка, около която е съсредоточен целият дуел.

Годините, прекарани в упорити тренировки и подготовка за дуели и война, бяха научили Бурс Ериксон, че ключът към всяка схватка е китката на ръката, стиснала меча. При истинските оръжия, едно докосване до крака, бедрото или рамото на свободната ръка биха те забавили, но само едно проникване би заплашило да доведе двубоя до фатален край. Една рана, на който и да е крак — особено на капачката, но и навсякъде другаде от пръстите чак до бедрото — би забавила боеца.

Нараняване по китката обаче би означавало край на двубоя, а нараняване, на което и да е място по ръката, стиснала меча, би оставило китката уязвима.

Китката съвсем не бе най-важната цел, просто тя бе най-изложена на риск. Всяко нападение, всеки замах я изтласкваше на преден план и я доближаваше до острието на противника.

Затова мястото за движение бе много важно. Ако контролираш разстоянието между себе си и противника, ако го принуждаваш по твоя воля да протегне напред ръката с меча, той се излага на опасност.

Затова Бурс Ериксон, също като повечето дуелисти във всички времена, бе съсредоточил стратегията си към китката — както своята, така и на Иън. Любимото му средство за заблуда бе да изнесе острието малко настрани, сякаш излага беззащитната си китка, а след това да нанесе неочаквана атака с рипост. След като на Иън му стана ясно какво се опитва да направи противникът, той го подвеждаше и парираше с ответен рипост.

Ако Бурс Ериксон бе готов за подобна маневра... ами това би дало на Иън шанс да използва някои от вариантите, които имаше наум.

Затова Иън варираше непрекъснато, отначало с внимателно преценено парирание, което възпря атаката на Бурс Ериксон, задържа острието му и завърши с приклякване и стремглава атака, която би го поразила с пълна сила в лицето, ако битката бе истинска, но сега само си позволи да го докосне.

Бурс Ериксон бе готов за още — усмивката по лицето му поне свидетелстваше, че се научава да приема поражението незлобливо — но Иън вдигна ръка.

— Моля те, стига толкова — каза той. — Бъди така добър и прояви малко милост към по-старите.

Той се отпусна тежко на каменната пейка до парапета и с истинска наслада прие високия стакан студена вода, който Марта му подаде, без дори да го пита. Невероятно, колко много може да те измори фехтовката. Не само физически, защото отскоците и плъзгането напред и назад са изтощителни, а защото трябва да си непрестанно съсредоточен, да си в пълна концентрация във всеки отделен момент. Само миг на разсеяност, частица от секундата на раздвоено внимание и всичко приключваше.

Придружен от двама пазачи, Арни Селмо излезе от Залата и мина под мрачната аркада, присвил очи на слънцето. Пазачите спряха и застанаха мирно от двете страни на арката.

— Току-що похарчих няколко от сребърните ти монети — каза той с тих глас.

— Купи ли си нещо интересно?

Арни кимна, пхна два пръста в джоба на ризата и извади сгъната хартийка.

— Поне така си мисля — каза той.

Ръката на Иън трепереше, докато поемаше бележката. Това не бе хартия местно производство. Тук краят на хартията не бе назъбен както, след като си откъснал листа от телена спирала.

На бележката имаше послание, написано с печатни букви.

За Иън Силвърстайн, omfray ishay oomieray.

Ishay? Развален латински. Иън се ухили. Ясно беше, че въпреки всичко Тори е тръгнал след него.

„Eetmay atway ethay ornercay unгдаy and oncoursecay undownsay“ — пишеше в бележката.

Ивар дел Хивал застана зад рамото му, за да я прочете.

Той му я подаде и забеляза как челото на едрият мъж се смръщи.
Е, поне веднъж не знаеше за какво става въпрос.

— Мислиш ли, че ще успея да се измъкна от града?

Ивар дел Хивал сви устни.

— Не съм много сигурен какви са заповедите на пазачите на портата, дали им е позволено да те пускат навън... — Той поклати глава. — Според мен да провериш при Сребърния...

— А пък според мен е по-лесно да ти простят, отколкото да молиш за разрешение. — Иън свали напоената с пот риза и избърса гърдите и подмишниците си. Чиста гладена туника лежеше до Убиеца на гиганти, пъхнат в ножницата. Той я нахлузи през главата, оправи я по себе си и си сложи колана с меч на кръста. — Ей сега ще разберем.

Повика Марта, която веднага стана и се приближи до него.

— Да се разходим в градината — каза той, пое ръката ѝ и махна на другите да си останат по местата. Арни веднага разбра и се впусна в разговор със стражите на Иън, а Ивар дел Хивал изпробва същата тактика върху Бурс Ериксон. Така поне за известно време щяха да ги разсеят. Работата им бе по-скоро да не допускат Иън в резиденцията, отколкото да го следват на всяка крачка.

Иън и Марта вървяха по виеща се тясна пътека, леко влажна от пръските на фонтана.

— Марта — обърна се към нея той. — Имам нужда от напътствия. Освен това трябва да отида в града. Ще ми помогнеш ли?

Марта спря и в първия момент изпусна изненадано съдържания въздух.

— Това беше направо казано, нали? — Тънка усмивка побягна по лицето ѝ. — Да, мой Иън, ще ти помогна. Просто ти трябва да кимаш и да се съгласяваш с всичко, което кажа. А след това, когато ти кажа да повториш нещо, те ще ти повярват.

Портата, която отвеждаше извън Твърдината, бе наблизко. Освен наблюдателниците, имаше още една врата, което на Иън му се стори странно. Стражите можеха да контролират кой влиза и излиза и при нужда щяха да заключат и да спуснат предпазната външна решетка.

— Маркграфиньо Марта Ериксдотир — каза дебел брадат пазач, който приличаше повече на главния готвач в „Луизиана“, Пол Прудхом, отколкото на войник. — Надявам се, нямате намерение да излезете от Средището сама?

— А, Халбердиер старши Ескобен — отвърна Марта. — Разбира се, че не. — Тя посочи Иън. — Не сте се запознали с годеника ми, Иън Сребърния Камък.

Стражът огледа Иън.

— Понякога до нас долитат сведения. Но не бях уведомен за годежа.

— Така ли? — Усмивката ѝ веднага стана значително по-студена. — Да не би да си въобразявате, че той би отхвърлил предложението ми?

— Нито за момент, маркграфиньо. Нито един мъж, на който главата му е наред, не би се осмелил. — Насочи месестата си ръка към резиденцията, по-точно към градината, която пречеше да се наднича вътре в резиденцията. — Чух, че давал уроци по фехтовка на брата на маркграфинята, Уважаемия Бурс Ериксон.

Марта се разсмя и смехът ѝ прозвуча като сребърни звънчета.

— Може и така да се каже, Халбердиер старши, това е самата истина. Освен това може да се каже, че той побеждава брат ми, смятан за изкусен боец, с невиджана лекота. Това е самата истина. — Усмивката се стопи от лицето ѝ. — Може би и вие ще пожелаете да вземете някой и друг урок от него; знам, че си търсеше нов партньор за тренировки. — Тя погледна Иън. — Моля те, би ли потвърдил пред Халбердиер старши, че можеш да ме защитаваш.

Иън погледна дебелака право в лицето.

— Ще се погрижа за безопасността ѝ — потвърди той.

— Не се съмнявам, че ще дадеш всичко от себе си — каза той и повика друг страж. По дяволите, нямаше да се получи. Стражът не му повярва и отвърна поглед. — Херан, ще бъдеш ли така любезен...

— Не — каза Иън и усети колко свадливо прозвуча гласът му. — Гледай ме в очите, когато говориш с мен — каза той.

Пръстенът на Харбард отново запулсира на пръста му. Този път каква ли беше причината? Не беше, защото реагира емоционално — не бе пулсирал, когато спа с Марта, нито пък когато предизвикваше Бурс Ериксон — беше нещо друго. Колко потискащо един пръстен да ти пулсира на пръста, когато трябва да убедиш главния страж да те пусне с Марта и да отвори вратата.

— Казах — продължи Иън и в гласа му се долови яд, — че ще я защитавам и че тя ще бъде в безопасност с мен.

Марта постави ръка върху ръката на Ескобен.

— Нали не се опитвате да кажете, че улиците в Средището са станали опасно място?

Очите на Ескобен се откъснаха от Иън.

— Не, маркграфиньо Марта, нищо такова, сигурен съм, че този младеж ще ви пази добре. Имам ли думата ви, че ще я защитавате с меч и живота си, ако се наложи?

Иън кимна.

— Разбира се.

Обърна се към войника, с когото бе разговарял одеде.

— Отвори вратата, ако обичаш.

— Ама...

— Ама нищо. Маркграфинята иска да разгледа града и има кой да я защитава. — Поклони им се и ги изчака да преминат. — Очаквам завръщането ви.

Изчакаха да повървят малко и да стигнат редиците сергии. Топове плат, кожа и метал в различни форми, някои познати, други — доста причудливи, прясно месо и зеленчуци бяха отрупали сергиите.

Към тях се насочиха звънки гласове.

— Насам, любезни господине, моля, пипнете този фин вълнен плат. Прекрасна вълна, не бодее, сбит е, за вас ще стане прекрасно палто.

— Обожаема, опитайте помадите и лосионите ми, те ще направят меката ви кожа още по-мека и гладка...

Уважаеми! Опитайте деликатесите ми, заповядайте!

Иън се усмихна разсеяно и продължи:

— За благородниците има всичко.

Марта го хвана под ръка.

— Не съвсем всичко. А сега ще ми кажеш ли къде отиваме?

— Не ние. Само аз. — Иън се намръщи. — Трябва да ме упътиш, а след това да се върнеш в Твърдината. Кажи им, че съм решил да пообиколя още малко, а ти не си видяла нищо интересно на пазара...

— Ти — започна тя и посочи с ръка пазара, — ти, разбира се, нямаш намерение да ме зарежеш сама тук? Не и след като се закле да ме защитаваш. Няма да ме оставаш сама в опасност тук, нали?

Та това тук бе пазар, на който търговците си изкарваха прехраната, като продаваха различни стоки на благородниците от Средището. Тя трябваше да мине само няколко метра, за да стигне обратно при портата и да си влезе в Средището. Тук, ако извикаше, щяха да чуят стражите. За Марта тук нямаше никаква опасност, а Иън щеше да гледа след нея, докато си влезе обратно.

— Няма да те оставя, Иън — каза тя и стисна инатливо устни. — Тръгваме ли?

— Марта...

— Иън. — В нацупения ѝ глас личеше непреклонност, а ръката ѝ стисна още по-силно неговата. — Една жена се подчинява на съпруга си, въпреки че разумният съпруг рядко се налага. Дъщерята се подчинява на баща си, когато трябва, както и на по-големите си братя, ако баща ѝ е починал. Но ти не си ми нито баща, нито брат, нито пък съпруг, а ми обеща разходка из града и държа да спазиш обещанието си.

Иън сви рамене.

— Ами...

Тя отпусна пръсти и разпръсна напрежението, като се изкиска и заприлича на петгодишно момиченце.

— Какво ще правим сега?

Каквото ще да става...

— Къде е ъгълът на Мръсната улица и Булеварда?

Тя посочи с брадичка към калдъръмена алея.

— Натам. Може ли да попитам кого ще търсим?

— Мой добър приятел. Може и да не е сам.

— Много добре — отвърна тя. — Винаги съм твърдяла, че можеш да разбереш що за съпруг ще излезе от някой мъж, след като се запознаеш с приятелите му.

— Олеле — разсмя се Иън. — Аз пък си мислех, че искаш да се ожениш за мен, независимо от всичко останало.

— Точно така — потвърди тя. — Само че ако се окажеш добър съпруг, сигурно няма да се налага да те отравям или да те пробода с кама, докато спиш. — Тя го целуна нежно по рамото. — Тръгваме ли?

Оказа се, че Булеварда е дълга, широка улица с лек наклон, от двете ѝ страни имаше къщи, а по средата бе прокарана тясна тревиста алея. Впечатляващи брястове бяха разперили клони и образуваха прохладен навес под залязващото слънце. Къщите бяха големи, строени от бял камък, а към тях водеха съвършено прави алеи, за които Марта обясни, че били, за да минават каретите, преди да ги приберат отзад.

Вървяха по тревистата алея в средата и минавачите поглеждаха към тях, но не бяха изненадани. Блузата и кюлотите на Марта бяха напълно обикновени дрехи за дъщерята на някой богат търговец, а идеята да се разходи с някой мечоносец си бе напълно в реда на нещата. Иън забеляза поне още четири двойки, подобни на тях, а след това престана да се оглежда и притеснява.

Така поне разбра какво бе намислила Марта. Поне донякъде.

— Искан ми се — каза тя, — да позная за какво си мислиш, когато станеш такъв мълчалив.

Улицата се спускаше под наклон и къщите се превърнаха в по-обикновени и прости. Вече не бяха много големи, искрящата бяла боя отвън вече имаше множество петна. Широкият алеи към задните части се стесниха, а грижливо поддържаният жив плет, преплетен с розови храсти, се превърна в най-обикновени избуяли храсти.

Не беше неприятно, съвсем не, но не беше и това, което радваше окото горе на хълма.

— В Средището има една поговорка — каза Марта — за това, колко е лесно да се търкулнеш надолу по хълма, а колко е трудно да се изкачиш отново нагоре. — Тя посочи малка къща, съвсем не толкова впечатляваща, колкото онези, които бяха видели на върха на Булеварда, но въпреки това грижливо поддържана; живият плет бе подкастрирен, стените — блеснали от чистота. — Не им помня името, но тук живее семейство, което се занимава с бизнеса с баржите. Живееха доста по-нагоре на хълма и искаха да си купят имение на самия връх, но по време на силна буря една от баржите им се блъснала и разбила баржата на конкурент. Масата реши, че конкурентът трябва да получи обезщетение. — Тя стисна устни. — Но след едно-две поколения пак ще се върнат горе на хълма.

— Гледаш доста напред в бъдещето.

— Разумно е мъжете да имат поглед в бъдещето. — Тя го поглади по ръката. — А за жените е задължително.

Булевардът свършваше в парк на няколко метра от стената край реката, където една от пътеките разкриваше как водата минава през открит акведукт и се скрива в отвор в стената.

Мръсната улица се падаше от дясната им страна, точно пред тях. Сградите тук бяха занемарени и неприятни — неравномерни греди, пролуките между тях запушени с глина, измесена с пръчки и вейки, те приличаха на кошници, оплескани с кал. Така бе по-евтино да се строи, но по всичко личеше, че това е единственото хубаво нещо.

От двете страни на улицата минаваха широки мръсни канали, които се оттичаха в няколко дупки, край които се бяха привели по двама гнусни мъже с туники до коленете, които може би някога са били прани, но едва ли някой можеше да си спомни кога. Работниците край мръсните канали стискаха лопати и изтласкваха слузестата течност, за да са сигурни, че няма да се появи запушване, поради което каналите да прелеят.

Група осветители пътуваха надолу по улицата във вагон, теглен от коне, а кочияшът спираше точно пред загасналите лампи, за да бъдат заменени с нови. Новите ги палеше придружителят му; с бързо движение докосваше напоения фитил, поставяше новата лампа на място и даваше сигнал на партньора си да продължава към следващата.

Само че от Тори, Маги или някое познато лице нямаше и следа.

Иън поклати глава.

— Нито следа от тях.

Марта смръщи чело и стисна устни.

— Сега е точно по залез. — Замисли се за момент. — Да повървим тогава.

Иън кимна.

— Поне не е дълга тази улица. — Не му харесваше какво става и никак не му беше приятно, че Марта е с него. — Искам да ми обещаеш нещо.

— Да?

— Ако се появи някаква опасност и ти кажа да бягаш, хукваш на мига. Без да се колебаеш. Без да спориш. И най-вече, без да ме чакаш. Бягаш, пициш, крещиш, привличаш вниманието, викаш помощ.

— Да, Иън — каза тя.

— Никакви спорове. Никакви разпавии.

— Няма, Иън — каза тя, без да откъсва очи от него, а устните ѝ бяха леко разтворени. — Ще бъде както ти кажеш.

— Да вървим. — Той потегли, а Марта го следваше две крачки по-назад.

Не можеше да си спомни кога е разкопчал колана на меча, но сега стискаше ножницата в лявата си ръка в точна имитация на начина, по който тирсоните стискаха своите оръжия. Дясната му ръка бе отпусната върху ефеса, който сякаш го докосваше и му вливаше увереност. Ако се наложеше, щеше много бързо да го изтегли.

Мина покрай каналджиите и продължи по улицата.

На смрачаване бе тихо. Прозорците бяха затворени за през нощта, а мирисът на готвено изпълваше въздуха. Пред него нечие лице надникна от една врата, а щом го видя, се пъкна веднага вътре.

Това не означаваше нищо.

Иън продължи да върви, като оглеждаше всяка притъмняла врата по пътя.

Бяха стигнали до осмата или деветата врата — Иън не ги броеше внимателно. Когато минаваше, по-скоро усети, не чу кога вратата се отвори.

Изви се, запокити ножницата на една страна и вдигна Убиеца на гиганти.

Нещо, някой се раздвижи в сенките...

И Тори Торсен, с лице, по-изпито и уморено, отколкото Иън някога го бе виждал, с дрехи ужасно мърляви и разкъсани, най-ужасните парцали, които човек би си представил, пристъпи в сумрака и подаде празната си ръка напред. По лицето му се разля широка усмивка.

Вдигна бавно ръце.

— Да, сигурен съм, че има достатъчно неща, за които да си вкиснат, Иън, но може ли първо да поговорим, преди да ме смажеш?

ГЛАВА 19

РЕШЕНИЯ

Иън Силвърстайн да е Вреченият войн? Не. Тори поклати глава. Ако в тази стая имаше Вречен войн, то това бе Тори.

При тази мисъл му се стори, че е изгълтал чаша студена стомана, която е останала в стомаха му.

Маги оглеждаше Иън и приятелката му над ръба на чашата си с тънка усмивка.

— Мога да приема Избраниците на съдбата — каза тя, — но не съм много сигурна за тази работа с Вречения войн.

Светлината на фенера караше косата ѝ да искри в червеникаво и златисто и хвърляше отблясъци в очите ѝ.

Поради причина, която Тори не можеше да си обясни, Маги се бе сресала на огледалцето му за бръснене и си бе сложила грим. Боже, та само допреди няколко минути не бе имал представа, че от Хардуд е помъкнала и грим в раницата и добре че не знаеше, защото щеше да се опита да я убеди да го остави.

По всяка вероятност нямаше да успее.

Около огъня се бяха настанили осмина — татко, Тори, Маги, Иън, приятелката на Иън, Дурин и Фред. Останалите вестри бяха наблизно, някои пристъпваха от крак на крак, а други неспокойно крачеха.

От всички Иън изглеждаше най-уморен. Тежката задача бе започнала да му се отразява.

— Част от мен — каза Тори, сигурен, че Марта не говори английски, — казва, че трябва да си приберем палатките и да се махаме от града, за да се върнем и да се изправим срещу Харбард. — Той погали ефеса на меча си.

— Не. — Иън поклати глава. — Тогава няма да съм изпълнил дадената дума — каза той на берсмолски. — А освен това — добави на английски, — ще се наложи да измисляме някакъв безумен план, за да измъкнем Арни и Ивар дел Хивал от Средището. Те яката ще го загазят.

Татко изпъшка.

— Това е сигурно, но Ториан нямаше това предвид. Не е нужно и двамата да се промъкват през нощта, за да се изправите на Масата. Единият може да поеме един път, а другият — друг.

Не, точно тук татко грешеше. Ако трябваше да се преминава някакво изпитание, ако предстоеше предизвикателство, Тори бе човекът, който да се сблъска с това. Нали за подобно нещо го бяха възпитавали татко и чичо Хоузи и майка му.

А и това бе единственото смислено нещо. Харбард се бе опитал да спре Тори, за да не идва тук. Не би си направил труда, ако Тори не бе ключът към всичко. Той искаше Иън да ги накара да спрат войната, да разнесе волята му. На Тори не му бе трудно да повярва, че Харбард би спрял или започнал война единствено за да върне Фрея у дома и в леглото си, а ако в същото време поставяше в опасност или се отървеше от този, който ѝ бе върнал рубина от Брисингамен, още по-добре. Харбард или Один не бе внимателен Старей като чичо Хоузи. Маги бе права по този въпрос. Той бе жесток, готов да манипулира хората наред, той не би извършил нещо честно и почтено, ако имаше някой мошенически начин, за да си постигне замисъла, той би убил една видра, защото тя първа се е добрала до рибата, на която е хвърлил око, би лишил Тори от сигурността, която му дава мястото на ферибота или пък би прекосил бойното поле, за да се наслади на гледката, звуците и миризмите, докато избира любимците си сред мъртвите войни.

Татко му го наблюдаваше. Понякога бе трудно да разбере изражението по лицето на баща си. Дали той имаше представа за какво си мисли Тори?

А ако имаше, какво ли ще направи? Татко бе възпитан да прилага подлите византийски номера, типични за Градищата и Владенията, при които безкрайната подготовка и предвижданията можеха да се разрешат с официален дуел или импровизиран сблъсък на сабите.

Татко, разбира се, щеше да се опита да го спре.

Само че този път решението си беше на Тори, нямаше да допусне нито баща му, нито Иън да го спрат.

Ако беше лесно, ако нямаше опасност, ако трябваше да се предаде само една вест, то тогава Один нямаше да се опитва да спре

Тори да потегли насам. Не за да стои и наблюдава отстрани бе учен Тори на фехтовка още откакто проходи.

Не. Каквото и да имаше да става, то щеше да е нещо крайно, нещо, с което Иън нямаше да успее да се справи.

„Каквото и да е, то тегне на моите рамене — каза си той. — Така да бъде.“ Той бе Ториан Торсен, син на Ториан дел Ториан и Карин Рьолке Торсен, и въпреки че не можеше да оправдае майка си за методите ѝ, не можеше да я вини за това, че се е опитала да изпълни дълга си към него.

Ето че и той в този момент не можеше да се отвърне от дълга си.

Погледна баща си право в очите, отвори уста, а след това отново я затвори. Как да изложи нещата? Какво да каже?

Не беше необходимо. Баща му само кимна и се наведе към него.

— Направи това, което е необходимо, Ториан — каза тихо той. — Както ще постъпя и аз.

— Тори? — Маги се наведе към него. — Какво става тук?

— Не знам — отвърна той. — Но я си помисли — защо сме тук? Защо сме се събрали всички тук? Как, по какъв начин можем да спрем нещата? — Тори вдигна ръка. Вестрите прекъснаха разговора си, но Иън продължи да шепне нещо на неговата Марта.

Иън щеше да разбере, но това не означаваше, че ще се съгласи.

Имаше още една причина, която да изложи преди всичко.

— Тръгваме всички — каза Тори и се надигна. — Татко ще... искам да кажа, че двамата с татко ще имаме нужда от помощта на Иън, когато се изправим пред Харбард. Два меча, закалени в кръвта на чичо Хоузи, са достатъчни, за да го накарат да се спре и да се опита да ни измами; обаче три меча и Гунгнир в ръката на Иън ще бъдат повече от достатъчно.

Опита се да не мисли за най-лошото. Ами ако Харбард бе убил чичо Хоузи? Да, да, те ще убият Харбард, но това нямаше да върне чичо Хоузи сред живите. Да, тогава нещата щяха да се необратими.

Най-добре да се съсредоточи над нещата, които бяха осъществими.

— Значи сега отиваме да се изправим пред Масата — довърши Тори. Усети топлата ръка на Маги в своята. Тя го стисна и прошепна безмълвно, само с устни: „Какво става?“.

„По-късно — отвърна само с устни той. — Не е важно.“ Ако имаше по-късно за тях, наистина нямаше да е важно. Ако издържеше изпитанието, каквото и да бе то, щеше да му е по-лесно да обясни. А ако се провалеше, то тогава нямаше да има нужда от обяснения.

Тя стисна лекичко ръката му и го пусна.

Тори помогна на Дурин да се изправи на крака, а мазолестата ръка на вестрито стисна силно неговата за опора, въпреки че леко потръпваше заради възрастта.

Татко също се изправи и застана срещу вестрите тържествено изпънат.

— Тук се разделяме, приятели мои — каза той на езика вестри, а дълбокият му глас проехтя като гръм. — Благодаря вам за помощта и предаността — каза той, все едно че четеше приказка. — Надявам се отново да се срещнем някой ден, но при по-добри обстоятелства от настоящите. — Той посочи мизерната стаичка.

— И аз се надявам, Приятелю на Бащата на всите Вестри, той самият баща на всите нас. — Дурин се поклони дълбоко, а след това отново се изправи. — Аз бих... — Той се спря и се закашля, нещо, което би развалило ефекта от думите му, но в този момент прегърбеното джудже излъчваше някакво необикновено достойнство, сякаш се бе обвил в него като с плътна наметка. — Аз бих... бих ви придружил, ако ми позволите.

— И аз също. — Валин пристъпи напред. — Дойдохме чак до тук, Приятелю на Бащата. Аз съм каменоделец и винаги завършвам туй, що съм започнал.

— Аз също — добави вестрито, което наричаха Фред.

— И аз...

— Аз...

— Не — прекъсна ги тихо, но категорично татко. — Не разрешавам, защото така няма да ни помогнете. Каквото ще става, ще става. Всички вие трябва да се върнете към живота си. Някои от вас имат семейства. — Той извади малка кожена кесия, в която подрънкваше нещо, и я подхвърли на Валин. — Ти ще се погрижиш да ги разпределиш.

Валин я отвори. Златните монети вътре уловиха светлината на фенера и отблясъците потрепнаха на лицето му. Той я завърза и я подхвърли обратно на татко.

— Ти да не би да имаш толкова ниско мнение за Децата на Вестри, че се опитваш да купиш честта ни? Дори с туй злато? — Лицето му се бе превърнало в маска от гранит.

— Не — отвърна тихо татко. — Честта ви, Синове на Вестри, не е под въпрос. Дори да има безчестие сред вас, отдавна вече да съм продаден на враговете си за злато, при това много отдавна, преди още да имам собствен син. — Той отново взе кожената кесия и подрънка монетите в нея. — Само че тез, що имат чест, както и безчестните, могат да приемат злато, а децата ви ще трябва да се нахранят.

Един от другите вестри протегна ръка към кесията, но Валин го перна шумно през пръстите.

— Не, пари за туй няма да приемем.

— Шшш. Мълчи. — Дурин подаде ръка и прие кесията. Прецени тежестта ѝ на ръката си. — Тя ще е за гладните деца, Валин, няма нищо срамно да нахраним децата.

Иън потропа на портата с ефеса на Убиеца на гиганти.

— Отворете портите — извика високо и настоятелно той. — Искаме да се явим на Масата.

ГЛАВА 20

МАСАТА

Високо над градините на Средището, викач — по-скоро певец — обикаляше крепостните стени, а нетрепващият му баритон прорязваше шумоленето на вятъра из листака.

*Здрачът вече се сгъсти,
мрачината завладя света.
Конете са прибрани из обори,
а децата мирно спят.
Но преди денят да си отиде,
и преди денят да се стопи,
вестява се Часът на Дългите Свещи,
дохожда Часът на Дългите свещи,
настъпва Часът на Дългите свещи,
завръща се Часът на Дългите Свещи.*

Е, реши Арни Селмо, местните много ги бива да театралничат. Навсякъде блеснаха факли, засъскаха и хвърляха искри и трепкащи сенки из градината. Залата бе наистина впечатляваща през деня, когато хладните зелени пипала на лозите обгръщаха високите колони, но нощем белият мрамор надничаше иззад увития листак също като костите на отдавна загинал гигант.

Шестимата крачеха по широкия мраморен коридор към Масата, а токовете им потракваха по камъка, сякаш биеха барабани.

Ивар дел Хивал, Маги Кристенсен, Тори Торсен, Иън Силвърстайн и Ториан Торсен вървяха в редица отпред; Арни Селмо ги следваше на няколко крачки зад Иън, както би постъпил всеки прилежен верен паж.

Да се преструва на слуга, никак не притесняваше Арни. Човек трябва да върви напред, а ако се налага да пренебрегне нещата, които някои приемат за обидни, то Арни нямаше нищо против.

Защо да се обижда, особено като може да извлече полза от положението. Иън и Ивар се хранеха на официалната трапеза, трябваше да се притесняват коя вилица да използват, докато в същото време Арни седеше спокойно в кухнята, а дървената или нащърбената му глинена паница бе отрупана с всякакви вкусни неща, докато се наслаждаваше на смеха и клюките.

Никак не беше зле. Напротив, много полезно дори.

Освен това понякога се оказваше в доста изгодно положение. Той знаеше, че момичето Ериксдотир ще предложи брак на Иън часове преди Иън да има представа; знаеше, че едно евентуално дете от Иън ще бъде добре дошло за нея, дори да се окаже, че той не е Вреченият войн. Да даде презервативите на младежа, който бе или прекалено срамежлив и безкрайно притеснителен, за да си поиска, или прекалено умислен за други неща, за да се сети за тях, бе нещо, което Арни бе правил много преди Иън да е бил роден, но сега се почувства приятно, че може отново да бъде от полза някому.

Понякога, както в този момент, се чувстваше добре да крачи след Иън. Иън държеше пред себе си копието в готовност, докато останалите стискаха мечовете си.

Определено имаше предимства да оставиш другите да вървят пред теб.

Първият и последен урок, който Ториан дел Ториан бе получил от баща си, бе по самообладание и въпреки че по кой знае каква причина, нещо, което можеше поне пред себе си да признае, бе пренебрегнал полезните разумни уроци, които Ториан дел Орвалд му бе преподавал по фехтовка, всичко, свързано със самообладанието, бе останало дълбоко вкоренено в него. Наученото му служеше добре, докато крачеше по мраморния под в крачка със... спътниците си.

Самообладание. Това бе ключът колкото и пъти да си се сблъсквал със смъртта, дори да си останал жив след това, самата мисъл, че ще умреш, си беше страшна. Но дори и да си позволяваше да изрече подобно нещо, нито лицето, нито тялото му издаваха страха. Двете неща бяха различни.

Това би означавало срам за него, би го принизило сред бойните му другари. Дори по-лошо. Освен това имаше нещо още по-долно от

това да си срам за бойните другари.

Всъщност беше много необичайно да мисли за Маги Кристенсен като за боен другар. Берсмолската дума за боен другар най-точно се превеждаше като брат по оръжие, брат по меч, беше в мъжки род, също като брат или съпруг, или войн.

Но така се случи, че в Тайните проходи, стиснала и меч, и нож, тя му бе разкрила, че за да му бъде достоен боен другар, не е нужно да е мъж, а по пътя от дома на Харбард за Средището му бе напомнила нещо, което той знаеше, което не биваше никога да забравя, че началото на една битка се повежда с ума и духа, не с ръката или меча. Тя се бе противопоставила на Харбард на негова територия и, в светото име на Стереите, бе го сторила с усмивка и тихи думи, с поклащане на красивата си главица, бе запазила малката победа за себе си, докато най-сетне бе преценила, че може да я сподели с останалите.

Тя бе истински боен другар. Ториан бе възпитан да приема парите и търговията като женска работа, докато за мъжете оставаше управлението на държавата, битките и въпросите на честта. Някога остана възмутен, когато разбра, че жените в Новия свят не си знаят мястото — въпреки че като гост в онзи свят не можеше да коментира подобен въпрос, защото щеше да се получи много неловко.

Само че с това момиче нещата стояха иначе.

Наложи си да не въздиша. Надяваше се неестествените занимания, на които се е отдала, да не съсухрят утробата ѝ дотолкова, че да не може да бъде използвана по предназначение. Щеше да се радва да стане дядо, преди да прекрачи във вечната тъма.

Но както и да е. Младият Ториан бе разбрал, че предстои изпитание, и бе закален да го посрещне подобаващо, въпреки че се страхуваше. Никой друг не бе в състояние да съзре загрижеността и решителността му — младият Ториан дел Ториан си бе научил добре уроците — баща му се бе погрижил за това.

Ториан дел Ториан не би... какъв беше изразът? Няма да вие и да се оплаква, когато над него се изсипят ударите на съдбата, колкото и несправедливи и жестоки да са те. Пред каквото и изпитание да се изправят, каквато и опасност да предстои, той бе готов да приеме, че синът му може да загине. Винаги съществуваше подобна възможност, та нали светът бе изпълнен с опасности. Това е животът.

Но ако такъв момент настъпеше, той нямаше да се даде лесно, първо щеше да загине пръв, като баща на Тори.

Бяха минали много години, откакто Ториан дел Ториан и Орфиндел помогнаха на Робърт Шърв да извади Тори на бял свят, целият мокър и покрит с кръв от утробата на майка му, но в онзи момент се бе променил целият му живот. От онзи миг насетне, докато в гърдите на Ториан дел Ториан пулсираше живот, нито един меч нямаше да докосне сина му, без преди това да е пробол сърцето на бащата.

Не поглеждаха встрани. Това може да издаде нещо. Един дуелист от Стоманения род никога не се издаваше с движение, а Ториан дел Ториан бе роден дуелист в Стоманения род.

Ако му бе писано да умре в този ден, той щеше да умре като дуелист от Стоманения род.

Карин, мин асклинг...

Тя ще разбере. Тя го разбираше прекалено добре.

Това е животът.

Ивар дел Хивал се опитваше да запази спокойствие, докато крачеше редом с другите. Беше напълно справедливо Средните владения да имат представител на Масата в Средището, въпреки че бе малко вероятно Негово Топлейшество да избере именно него за емисар, въпреки че тъкмо това в момента нямаше особено значение.

Беше напълно естествено да поеме отговорност. Нали това бе същността на живота. Същото бе и в дуелите, и в политиката, навсякъде. Местиш малките дървени фигурки по шахматната дъска и действаш, без да проливаш кръв, изчакваш момента, когато едно незначително отстъпление се превръща в кървав завършек за противника. Движение тук, удар там, намек за намеренията ти и всичко си идва на мястото.

Нещата започваха да се подреждат, а той вече започваше да се сеца кои ще бъдат играчите.

Не се учуди, когато видя маркграфа на Вътрешните земи, седнал на Масата с останалите. Целта — е, поне една от целите — на пътуването до Средището, поне за Иън, бе да опознае Марта, а тя да опита шансовете си да постигне съюз, който да издигне семейството ѝ.

За маркграфа щеше да е чудесно постижение, ако тя имаше дете от него — Вречен войн или не, той си оставаше Иън Сребърния Камък, убиецът на огнен гигант, но ако се окажеше, че е нещо повече, още по-добре. Дали Иън щеше да оцелее, след като се изправеше пред Масата или не, не бе от особено значение за маркграфа.

Както и за Ивар дел Хивал. Оцеляването бе едно; успехът — съвсем друго. Иън трябваше да успее, поне в това отношение Ивар дел Хивал имаше обща цел с Харбард, въпреки че той като смъртен отдавна бе разбрал, че предотвратяването на войната не е единствената цел на Харбард, нито пък че тази цел бе основната.

Боговете, също като хората, лъжат.

Щеше отново да настъпи моментът, в който Алената й Древната Церулийски компании да се обединят и да поемат южно от Градищата, но този момент все още не бе назрял. Градищата не бяха като едно време, не бяха и това, в което щяха да се превърнат някой ден.

Затова нека всяка пешка заеме полагаемото й се място, каза си Ивар дел Хивал.

Ако той се окажеше една от пешките, побутнати към центъра на шахматната дъска, добре, какво от това? Нямахше да е за пръв път.

Нека играта започне.

Иън спря на няколко крачки от Масата, сякаш в отговор на безмълвно издадена команда. По-скоро почувства, не забеляза кога и останалите са сторили същото.

Кой знае защо очакваше нещо по-грандиозно, по-впечатляващо, но Масата бе, ами, това си бе маса, заела почти цялата дължина на Залата. На всеки един от краищата й имаше крак, сякаш част от някога значително по-дълга колона, подпирала покрива на Залата.

Имаше, разбира се, нещо впечатляващо в дългата каменна Маса, която очевидно не се нуждаеше от подпори по дължината, защото такива не се виждаха. По дългата гладка повърхност бяха оставени само празните ножници и извадените мечове на мъжете, настанили се по местата си. Пламъците на редиците свещи, очертали пътя им, танцуваха по оголените остриета.

Иън никога не бе виждал представител на братството на Тирсон да не стиска меча в ръка. Макар да бе глупаво, той си представи

маркграфа на Вътрешните земи да прави секс, без да изпуска оръжието, но в настоящия момент този образ не му се стори никак смешен.

Точно сега нямаше кой знае колко смешни неща.

Маркграфът на Вътрешните земи постави и двете си длани, и металната, и тази от плът и кръв върху Масата и се изправи. Погледна прямо и строго Иън и придружителите му.

— Мои другари от масата — каза той, а тенорът му проехтя много по-силно, отколкото Иън си спомняше. — Представям ви Иън Сребърния Камък и неговите... придружители. Те носят със себе си копие Гунгнир като доказателство, че са изпратени от едного, познат като Харбард от ферибота, Харбард е множеството имена. Те носят и призив към Масата и аз каня моите другари да преценят дали да го изслушат. — Той седна, без да бърза, без да се бави.

Няколко места по-надолу, един мъж се изправи по същия начин като маркграфа.

— Не чух моят другар маркграфа от Вътрешните земи да отправя призив — каза той, а гласът му бе писклив от възрастта. Изкашля се в ръката си, прочисти гърлото си и продължи: — Разбирам, че той нито застава зад Иън Сребърния Камък, нито пък го обвинява — заяви той и се отпусна тежко на стола.

Маркграфът кимна и сред седналите мъже премина шепот.

След това се изправи Сребърния Хорсел Тирсон с квадратната челюст. И той, също като маркграфа, постави ръце на Масата, за да стане.

— Присъединявам се към моя другар херцога на Високопланинските райони и потвърждавам, че моят приятел маркграфът единствено съобщава, не отправя призив. — Той сниши глас. — За разлика от другарите си на Масата, аз не съм от благородническо потекло, нито се стремя да бъда. Винаги съм знаел — каза той и вдигна дясната си ръка, сребърната си ръка, — че тази сребърна ръка е достатъчен товар за живота ми.

— Заявявам това, без да настоявам или отричам каквото и да е. Тук сме се събрали, Сребърен, обикновен син, маркграф, граф, херцог и обикновен човек. Тук обаче на тази Маса може обикновеният човек да иска да приеме нещата по различен начин.

— Бих искал да видя някакво доказателство за истинността и сериозността на този Иън Силвърстайн, или Иън Сребърния Камък, или както предпочита да се нарича. — Очите му се спряха на Иън. — Той самият твърди, че е убивал гиганти и мразници. В такъв случай трябва да има смелостта да постави ръката си в пастта на Вълка, както са сторили всички, седнали на тази Маса в Нощта на Дългите Свещи, когато Масата се събира, за да обсъди въпросите на честта и войната. — Той скръсти ръце на гърдите си, но не седна. Очите му не се откъсваха от Иън.

Иън без колебание посрещна погледа му. Задържа го дълго, докато някой от седналите около него не се прокашля и звукът не привлече погледа му.

Хорсел Тирсон кимна и направи жест на извинение, а след това се тръшна на мястото си.

Друг мъж, целият в черно, с изключение на медния цвят на изкуствената ръка и два реда медни копчета отпред на туниката бе следващият, който постави ръце на масата и се изправи. Очевидно правилото — поне за настанилите се на Масата — бе, след като един се изправи, другите да го изчакат търпеливо.

— Моят другар Сребърния Хорсел Тирсон — избумтя той — е прав. Ако ще отдаваме тежест и чест на думите на вестителя, на вестоносеца, тогава той трябва да бъде подложен на изпитание.

— А какво ще стане, ако той не издържи това изпитание? Ами ако се провали не защото съобщението е лъжливо, а защото той е неспособен? — Огледа присъстващите, сякаш очакваше отговор, въпреки че ако Иън бе схванал както трябва правилата, този въпрос бе риторичен. — Ами ако той е самозванец — ако не е нито Вреченият войн, нито бъдещ Тирсон, а просто най-обикновен вестител? — Той посочи Иън със здравата си ръка. — Трябва ли тогава да му откажем да изслушаме съобщението? — Той разпери театрално ръце. — Очаквам мъдростта на другарите си.

Изправи се друг.

— Моят приятел, маркграф от устието на Гилфи, ме учуди с думите си. Какво ли толкова важно има в това съобщение, че да се занимаваме с него? — Той протегна ръка към Иън, но Иън нямаше никакво намерение да пристъпи напред, за да я поеме. — Всички ние чухме слухове за група убийци, изпратени да го възпрат да не стигне

до Масата, но те така и не се появиха и ето че той е тук, пред нас. Възможно ли е някой, по някаква причина да е пуснал този слух, за да му придаде повече достоверност? Възможно ли е, докато ние седим тук на тази маса, Алената и Древната Церулийски компании от Средните владения да напредват, да помитат всичко из Вътрешните земи и да разрязват Вандескард, както готвачите разрязват ябълка. — Изгледа лошо Иън и седна.

Бащата на Марта се надигна отново.

— Моят приятел, графът на Блеснал залив, не говори мъдро както обикновено. Отдавна съм поставил постови на всички подходи към Вътрешните земи. Сигурен съм, че и другите маркграфове са сторили същото, а може би дори някои от херцозите и графовете. Ако бързите войни от Владенията нахлуят като мравки, птици ще донесат съобщения веднага и ние ще разберем. — На Масата се разнесе одобрително мърморене. — Може би нещата са по-различни в Блеснал залив, но съм готов да уверя моя другар, че ако се наложи да призовем Вътрешните земи на бой, моите войски ще се представят достойно и в мое отсъствие и едва ли тази ръка и този меч ще им липсват. — Той си позволи да се засмее. — Не. Ние на Масата трябва да решим много неща, а липсата на неколцина възрастни мъже... не, това няма да определи изхода на една възможна битка. — Седна отново.

Стана нов представител на Масата.

— Да, не е там въпросът. Смея да твърдя, че моят другар, Маркграфът на Вътрешните земи, е прав; предлагам да чуем съобщението и след това да продължим с изпитанието. — Той посочи пердето зад себе си. — После ще решаваме доколко е сериозно съобщението. Не за пръв път изслушваме някого, и преди е имало лъжци.

Друг взе думата.

— Съгласен съм с другаря ми граф на Борови Обори.

Обади се и друг.

— Аз също.

Бащата на Марта пак се изправи и се обърна към Иън.

— И така, Иън Среброкаменни, ти твърдиш, че си вестоносецът на така наречения Харбард от ферибота и носиш съобщение за Масата. — Той го покани с жест. — Представи се, ако обичаш. — Седна и скръсти ръце в скута си.

Иън усещаше болка в раменете от напрежението, с което стискаше Гунгнир. Постави долния му край много внимателно на земята.

— Ами...

Дууум.

Подът завибрира с басов глас.

Всички мъже на масата скочиха, повечето се разкрещяха, лицата им бяха разкривени от гняв. На Сребърния Хорсел Тирсон му трябваше време, за да ги успокои, като удряше със сребърната си ръка по масата като с чук.

Мина доста време, преди Сребърния да заговори отново.

— Не е необходимо да ни заплашваш с копието Гунгнир. Това няма да ти спечели желанния резултат. — Той огледа присъстващите. — Всички са съгласни с мнението ми.

— Ама... — Иън искаше да каже, че не бе имал намерение да прави нищо с копието. Преди беше успявал да го подпре, без да разтърсва всичко, а сега...

Само че подобно обяснение би прозвучало като извинение, а публиката не бе от тези, които биха приели едно извинение. Той приклепна и бавно и внимателно остави Гунгнир на мраморния под, заповяда му мислено да не прави нищо и да не разтърсва нищо повече, заповяда с такова силно усилие на волята, че пръстенът на Харбард отново запулсира на ръката му.

Копието остана да лежи пред него. Той огледа спътниците си.

— Каквото и да става — предупреди ги, — не докосвайте това копие дори с пръста на крака си.

Свали ръкавиците и ги пхна в колана.

— Моля да ме извините — започна тихо — за безпокойството. Не бе сторено нарочно.

— Както и на кея ли? — попита Сребърния Хорсел Тирсон. — И тогава ли бе неволно?

Иън не харесваше Хорсел Тирсон, но това не означаваше, че може да си позволи да го пренебрегва. Това също така не означаваше, че Сребърния нямаше право.

— Напротив, тогава не бе — отвърна той. — Искях да ти докажа, че не съм просто кой да е, стиснал една пръчка. — Надигна глас и се обърна към Масата. — Аз не съм вашият Вречен войн. Но не съм и

човек, когото можете да си позволите да пренебрегнете. Вестител съм на онзи, що се нарича Харбард от ферибота. Той смята, че ще започне война между Вандескард и Средните владения, а тази война заплашва мира, който на него му харесва. Струваше му доста, за да ме изпрати да спра тази война.

Хорсел Тирсон скочи на крака.

— Ами ако преценим да не се вслушваме в думите на този... фериботаджия?

— Той ми каза да ви заплаша с Проклятието на Один — отвърна Иън. Протегна ръка към Хорсел Тирсон, повтаряйки необичайния жест, който бе видял от Один. — Той постави ябълка на масата и прошепна нещо в желанието си да...

Отначало на Иън му се стори, че Хорсел Тирсон просто се е отпуснал обратно на стола си.

Но след това мъжът издаде звук, който бе нещо средно между охкане и писък, преви се на мястото си, а спазматичното движение го повали по лице върху Масата с такава сила, че Иън простена съчувствено.

Това не забави нещата; Хорсел Тирсон се срина на пода и тялото му започна да се свива и отпуска също като крак на жаба, докоснат от заряд електричество.

Иън направи стъпка напред, след това прескочи копието и се метна отгоре на Масата, за да се добере по-бързо до другата страна, и никак не се изненада, че Ториан Торсен също бе до гърчещия се мъж, както и Тори. Арни Селмо бе зад тях; той се промуши под Масата и също застана до Хорсел Тирсон.

Сребърния все още се мятеше, когато Иън го сграбчи за туниката, за да предпази вече окървавеното му лице отново да се стовари върху Масата. Арни Селмо изрита столовете, за да не пречат, и двамата се опитаха да притиснат Хорсел Тирсон на земята, а Иън веднага си припомни напътствията на Док Шърв как да се справя с епилептичен пристъп.

Чу се неколккратно потракване на стомана върху стомана и Иън вдигна поглед, за да види, че Ториан Торсен е застанал между него и десетина извадени мечове, докато Тори бе заел позиция, готов да го защитава от другата страна. И двамата Торсен бяха извадили мечовете

си и звънтенето им показваше, че вече се води битка, но Иън не видя кръв по остриетата.

С бавни премерени движения Ториан Торсен отпусна меч.

— Тази битка е безсмислена — каза той.

— Не се правете на глупаци — пригласяше Ивар дел Хивал, с висок и отекващ глас. — Те само искат да спрат Сребърния да не се нарани отново.

Гласът на Маги прозвуча над множеството гласове.

— Престанете! — кресна тя. — Те няма да му направят нищо лошо!

Не успяваха да му помогнат кой знае колко, но не му и вредяха. Поне така се постъпваше, когато някой имаше припадък. Не му се пречи на движенията, просто човекът трябва да бъде предпазен, за да не се нарани.

Гърчовете намаляха и Хорсел Тирсон се отпусна на пода. Земята бе лепкава и омазана с кръвта, потекла от носа му.

Арни попиваше пот и кръв от лицето на Сребърния с някаква синя кърпа, вече потъмняла от кръв.

— Всичко е наред — каза той и обърна главата на Хорсел Тирсон на една страна. — Така няма да поемеш собственото си повръщано, нали, Сребърни? — обърна се той към мъжа, изпаднал в безсъзнание. — Просто си почивай — каза Арни и го потупа леко по рамото. — Та значи, откъдето идвам, на това му казваме припадък. — Предполагаше се, че говори на Хорсел Тирсон, но гласът му най-неочаквано бе станал неестествено висок и кънтеше из цялата зала. — След малко ще се оправиш — продължи той. Вдигна глава и погледна Иън в очите. — Припадък. Предизвикан от Проклятието на Один. И ти ли мислиш за това, за което се сещам и аз?

Именно. Нищо чудно, че Хоузи имаше същите припадъци, които, както се оказа, спряха, когато го пренесоха в Тир На Ног и се отправиха към Брода на Харбард.

„Один, мошенико“ — каза си той.

Один бе потвърдил славата си на измамник, когато се бе опитал да спре Маги и Тори да не идват тук. Нищо чудно Проклятието на Один да бе положило началото на всичко, което се случваше, заради желанието му Хоузи да бъде доведен в Тир На Ног, придружен от

някой пълен глупак, който да му носи копието — и проклятието — чак до Средището.

А ако в края успееш да се отърве от този досадник, наречен Иън Силвърстайн... е, това никак не би притеснило бога, нали така?

Арни постави пръсти отстрани на шията на Хорсел Тирсон и вдигна ръка, за да даде знак на всички да запазят тишина.

— Изглежда зле, но се оправя — каза той, докато устата му потръпваше. — По една случайност разполагам с лекарства за епилепсия. В стаята ми са, но е най-добре да не ги използва. Според мен няма да се наложи.

— Точно така — кимна Иън. Не бяха наясно дали лекарствата от Новия свят щяха да действат в Тир На Ног, а Иън не бе никак сигурен дали Харбард не бе намерил някой начин да ги развали, докато бяха в дома му.

Погледна Тори и Ториан. Ако те не бяха тук, Арни щеше да е мъртъв, пронизан от меча на другар от Масата. Или ако не бяха убити, то поне щяха вече да са ги завлекли в местната тъмница.

А двамата Торсен нямаше да са тук, ако Маги не ги бе подтикнала и тръгнала с тях.

Иън улови усмивката на момичето. Вдигна два пръста към слепоочието си за небрежен поздрав.

„Браво“ — помисли си той.

ГЛАВА 21

ПАСТТА НА ВЪЛКА

Трябваше известно време, за да се успокоят всички на Масата. Бяха пристигнали и стражите на Средището, облечени в най-различни униформи, за да отнесат най-сетне заспалия Хорсел Тирсон на нещо като импровизирана носилка от одеяла.

Когато благородниците заеха местата си отново, атмосферата бе различна, не така официална, но значително по-напрегната.

Херцогът на Блеснал залив се изправи и шепотът веднага престана.

— Смятам, че не сте имали за цел да навредите на Хорсел Тирсон.

Иън поклати глава.

— Не бях аз този, който го нарани. Това бе Проклятието на Один, не мое. — Той разпери ръце. — Аз... аз не притежавам такива сили — каза той. — Не съм Старей все пак. Аз съм... просто един най-обикновен човек.

— Но ето че държиш копието на Върховен бог и то не те наранява. И по всичко личи, че ти запрати Проклятието на Один върху Хорсел Тирсон.

Иън поклати глава.

— Аз... ако бях аз, а не мисля, че го направих аз... просто не знам как стана. — Той разпери ръце. — Просто не знам.

Мислеше трескаво. Бе очевидно, че Один може да хвърли проклятието си от голямо разстояние. Или пък беше благодарение на пръстена? Не; това бе малко вероятно. Единственото свойство на пръстена бе да пулсира на палеца му от време на време. Ако всичко стана, когато Иън протегна напред ръка...

Не, сега не бе най-подходящото време да пробва. Но би трябвало да усети нещо по-различно, да почувства поне *нещо*.

— Честна дума, не исках да навредя — каза Иън. — Не знам...

— Тогава по всичко личи, че трябва да се докажеш — прекъсна го Херцогът на Блеснал залив. — Всички тези приказки, че си

Вреченият войн, за проклетия, които не били проклетия, и магия, дето не е магия... — Той огледа присъстващите на Масата. — Аз... аз съм обзет от колебания. Нямам никакво намерение да повеждам война срещу Владенията, нито сега, нито... — Той замълча. — Нито пък с оглед на положението в настоящия момент. — Той поклати глава. — Но искам да призная пред другарите си, че съм раздвоен. Да пъхнеш ръката си във вълчата Паст винаги е било привилегия, а не право. — Той вдигна металната си ръка. — Всички ние сме изпитали Болката, но сме се подложили на това изпитание, за да докажем, че сме достойни мъже, че сме родени за водачи, а не за да докажем... да докажем, че не лъжем.

Той се приближи към пердето зад масата и го дръпна. То се отмести тихо.

Отзад се виждаше каменна маса, която стигаше почти до гърдите на херцога. Върху тази каменна маса бе поставена скулптура на главата на някакво животно.

На Иън му трябваше минута, за да прецени, че това е вълк; главата бе прекалено голяма, зъбите — прекалено много, челюстта — твърде широка и общото впечатление бе като за някаква карикатура.

На стелаж зад масата бяха поставени, както реши отначало Иън, дванайсет копия, на всяко едно отгоре — дървен диск, с размерите на чиния.

— Всеки един от нас, също като нашия Баща Тир, се е срещал с Вълка и е слагал ръка в Пастта му, за да изпита Болката.

— Значи така сте си загубили ръцете, а? — попита Тори и стресна Иън. Тори си бе мълчал, което бе доста неестествено за него.

— Не — отвърна херцогът. — Вдигна металната си ръка. — Така пожертвахме ръцете си, за да докажем, че сме достойни и храбри мъже. — Той взе един от прътите от стелажа. — Право на тези, които смятат кандидата за достоен, е да го отхвърлят, след като е приел Болката; право на тези, които го смятат за недостоен, да спрат още сега опита му. — Той остави подобие на копие. — Ако той е Вреченият войн, болка няма да изпита, когато се изправи пред Болката, ръката му няма да се съсухри или изгори. — Той посочи към Гунгнир, поставен на твърдия под. — Ще бъде също, както стискаш копието на бога Один, без то да ти навреди.

Глупости на търкалета. Иън бе докоснал копието един — единствен път без ръкавиците на Фрея. Един — единствен път, и то на сън. Потърка все още чувствителното място на лявата ръка, където се бе надигнал мехурът.

— Ти искаш да си завра ръката в устата на статуята и да сграбча тази така наречена Болка, докато вие ме гледате и се чудите дали ще умра или не?

Херцогът кимна.

— Да. — Седна и махна към Иън с ръка. — Точно това искаме да направиш.

Иън преглътна тежко, но металният вкус не изчезна от устата му. Очакваха от него да си изгори ръката — това бе най-малкото. Ами ако дори един от тях след това решише, че им е по-добре без Иън?

— Ами ако не го направи? — Маги пристъпи напред. — Ами ако той каже: „Така да бъде, вие получихте предупреждението, правете каквото искате, аз си отивам вкъщи“? Какво ще стане, ако просто решим и си тръгнем?

Маркграфът на Вътрешните земи се надигна от стола.

— По ваше собствено желание се явихте пред Масата, всички вие, до един. Мислите ли, че ще можете да си отидете, без да сте били съдени? Да не би да си въобразявате, че ние сме безпомощни старци, които само си играят и след това се разотиват? Пристъпи напред, за да бъдеш съден!

Устата на Тори бе пресъхнала. Времето изтичаше.

— Чакайте — каза той. — Чакайте. — Пристъпи напред. — Съдете мен вместо него. Аз съм неговият шампион.

Арни си спомни една усмивка.

Но дори животът му да зависеше от това, не можа да си спомни до кое село бе онзи кръстопът. Със сигурност беше някъде между Нам'по и Синде'Донг. Кучешкият взвод бе откъснат от останалата част от Седма. Старика — името на капитана бе Янг (млад), а и той бе някъде в средата на двайсетте, а пък приличаше на осемнайсетгодишно момче, затова всички му викаха Старика, макар че

не смееха да изрекат този прякор пред него — бе получил заповед по радиостанцията, която сигурно бе за така нареченото стратегическо оттегляне, но всички добре съзнаваха, че това е оттегляне с подвита опашка, поне докато не им дойдат на помощ.

Старика бе оставил двама мъже с една картечница и бе издал заповед да удържат врага колкото е възможно по-дълго, а след това да бягат, стига да имат тази възможност. Двамата сигурно щяха да забавят авангарда на настъпващите части няколко минути, а тогава минутите бяха от огромно значение.

Помощникът на картечаря, момче с обсипано с акне лице, родом от Джорджия, кимна един — единствен път, макар че бе пребледнял като платно. Самият картечар, някакъв устатник на име Петрочели от Ню Йорк, за пръв път в живота си млчеше. Той само бе кимнал и каза: „*Ясно, кап'тане*“, след което се бе усмихнал.

Арни все още си спомняше тази усмивка, усмивката на човек, който щеше да изгуби живота си, за да спечели на братята си по оръжие няколко мизерни минути, за да разсее врага.

Но какво пък, това не бе чак толкова лошо. Петрочели бе още момче, на двайсет и три, може би двайсет и четири. Беше изгубил колко, може би половин век живот.

А какво му оставаше на Арни?

Нищо вече не го примамваше на този свят.

Животът нямаше онази сладост както преди. Той не се страхуваше да умре. Смъртта го бе сполетяла веднъж. По-добрата частица от него неотдавна бе издъхнала в ръцете му и единствената причина да не тръгне след нея бе, че й обеща да живее, а Арни никога не би излъгал Ефи, не и на смъртния й одър, никога.

Освен това той си бе късметлия. Животът му бе дал всичко. Просто нямаше да продължи да го има вечно. Имаш невероятен късмет, когато живееш с добра жена десет, двайсет, а след това и трийсет години, чак тогава разбираш за какво се отнася клишетото „*моята по-добра половинка*“, чак тогава ти става ясно, че това е самата истина.

И накрая, когато най-сетне се пенсионира и започна да се наслаждава на всеки час, прекаран с нея, един стар приятел с бяла престилка ги повика в кабинета си. Още от самото начало знаеше, че

Док има лоши новини. Док надяваше онази професионална маска на загриженост единствено когато имаше да съобщава лоши новини.

Само че Арни не бе готов за това, колко лоши бяха новините. Никой не може да преглътне тази отвратително грозна дума: метастази. Болките се влошаваха и накрая всичко завърши с една спринцовка, която лесно прекрати неистовите болки на Ефи.

Кой знае как успя да преживее изминалите оттогава дни. Понякога минаваха минути, в които вътрешната болка изчезваше.

Затова без всякакво съжаление Арни се втурна към Масата, прескочи празния стол и се метна към Главата на Вълка.

Тупна тежко и усети пареща болка в левия глезен, когато кракът му поддаде и той се просна на мраморния под.

Арни се изправи също като бегач, готов да полети напред, отново се втурна към целта, към Главата на Вълка, подскачайки на един крак.

Сякаш някой бе забил нож в капачката на коляното му, но това нямаше значение, вече нямаше никакво значение, защото навря ръка дълбоко в каменната паст. Каменните зъби задраскаха по ръката му, разкъсаха кожата, но съвсем скоро това нямаше да има никакво значение.

Дълбоко в гърлото имаше нещо като дървена дръжка.

Арни я стисна с всички сили и зачака да усети Болката, за да приключи най-сетне всичко.

Само че болка нямаше. Далечно жужене изпълни ушите му и изведнъж отекна толкова оглушително силно, че заличи всички останали звуци, а тялото му завибрира като струна на китара. Болките в глезена и коляното изчезнаха с вибрациите, както и много други незначителни болки, за които той се сети, когато вече ги нямаше.

Все още бе жив, мътните го взели. Не трябваше ли в този момент да е станал на пепел? Ето че все още стискаше дървената дръжка в Пастта на Вълка.

— *Не!*

Никой нямаше да му повярва, затова нямаше и да спомене, че обзет от гняв и разочарование, стисна с всички сили дървената дръжка в гърлото на Вълчата Глава и дръпна, разбивайки главата на десетки малки парчета, за да измъкне някакъв боен чук, с който застана на мраморния пиедестал.

Беше ядосан, по-ядосан откогато и да е, затова си бе напълно естествено да вдигне чука над главата и да го стовари върху пиедестала.

Той се разцепи на две с пропукване, което му достави невероятно удоволствие.

А сред останките проблесна диамант с размерите на яйце.

Арни се извърна към морето от лица, към тихото мърморене, което се превърна във викове и надигна чука Мьолнир над главата си.

Думите дойдоха лесно, когато се изправи пред мъжете от Масата.

— Има ли желание някой от вас — ревна той, а гласът му обиколи тътнещ залата и се върна обратно, — който и да е, желание да оспори желанието на приятелите ми да излязат от тази зала?

Едва тогава Залата утихна.

ГЛАВА 22

СБОГУВАНЕ

Иън се срещна с нея в градината малко преди зазоряване. Стените на Твърдината щяха да скриват слънцето още часове, но небето бе в кралско синьо, което изсветляваше с всяка следваща минута, а тъмните скупчени облаци се превръщаха в пухкави памучни кълба.

Беше се опитал да заспи, но не успя. Затова пък, щом Арни се отпусна пред камината, веднага се унесе... Мьолнир бе на земята до него, където разстла одеялата. Ивар дел Хивал и Ториан Торсен бързо се прибраха, но Тори и Маги също не успяха да заспят и един след друг излязоха от спалнята, за да правят компания на Иън в големия хол.

Още една безсънна нощ. Е, нали все някой трябваше да обмисли бъдещите планове, да предвиди всичко.

Бе толкова хубаво да мисли за неща, различни от Масата. Това бе неповторим лукс.

Марта тръгна по пътеката към него, облечена в нови одежди за път — блуза и кюлоти.

— Добро утро — каза той.

Очите ѝ бяха зачервени, усмивката — тъжна, когато пое ръцете му.

— Добро утро, мой Иън — поздрави го тя.

Той обгърна кръста ѝ с ръце и сплете пръсти.

— Още ли съм твоят Иън?

Тя кимна.

— Да, стига да искаш да бъдеш. Ако... — Тя поклати глава. — Но сега ще бъде трудно, нали? Ти беше част от тези, които разбиха Вандескард и го върнаха към началото на дните. — Разсмя се. — Няма да има вече Тирсони? Трудно ще си представи някой Вандескард без Тирсоните.

— А — отвърна Иън, — струва ми се, че пак ще си намерят някое извинение, за да режат ръцете на достойните и храбрите. Но

поне тази идея за нападение над Владенията се стопи, макар и за известно време...

— Или докато Один ни изпрати Вречения войн. Освен ако...

— Ако разчиташ на Арни за това, мисля, че ще останеш разочарована. Много разочарована. — Как така можа Арни да стисне Мьолнир с две ръце? Дръжката на чука бе изгаряла поколения наред ръцете на вандестийския елит. Как така успя Арни да го стисне и да остане жив и здрав?

Иън си мислеше, че знае как.

Беше го подозирал всеки път, когато Арни поемеше някоя от фигурките, останали от Ефи, избърсваше праха, а след това нежно и внимателно я връщаше на мястото ѝ. Разбра го в деня, когато Арни пожела да дойде. Не заради самото желание, а заради трепета в гласа му при самата мисъл да поеме в неизвестното. И ето че най-сетне Арни бе открил начин, по който да се свърши с него, без да нарушава даденото на Ефи обещание, беше се втурнал напред без колебание, без тъга, докато се оказа, че стои сред отломките на Вълчата Глава, стиснал чука на Тор в ръце, с диаманта Брисингамен в краката си.

Арни пет пари не даваше, че ще умре. Нима това го бе спасило?

Може би. Много вероятно да бе тъкмо това.

— Щом не е той — каза Марта, — може би...

Иън стисна зъби.

— Не разчитай. Няма да е скоро. Сега ще си поговорим с Харбард от ферибота, всички ние, и шестимата. — Никак не бе хубаво някой да подмята хората като играчки. Никак не бе хубаво да хвърля проклятие върху Хоузи или да...

Но сега не бе моментът. Те бяха шестима, Иън щеше да носи Убиеца на гиганти и Гунгнир, а с помощта на Арни, стиснал Мьолнир, щяха да се окажат достойни противници на стария мръсник.

— Тръгвате ли тази сутрин?

Иън кимна.

— Щом останалите се събудят, заминаваме, ааа, трябва да намерим и шест коня и поемаме. — Едва ли някой щеше да посмее да се противопостави на Арни, но пък те разполагаха с достатъчно злато от Владенията.

— И ти смяташе да си тръгнеш, без да поговориш с мен?

Той поклати глава.

— Не. Не съм чак такъв страхливец — отвърна той.

— А с нас какво ще стане? Не те ли блазни мисълта да се установиш тук и да станеш маркграф? — попита тя и тръсна невярващо глава. — Наистина не те блазни, но просто не те разбирам.

Иън сви рамене.

— Снощи Маги го каза направо — попита ме дали искам да прекарам живота си, като изцеждам данъци от хората, а междувремето се заплитам в политически интриги и от време на време вода по някоя битка. Отговорът е „не“.

— Но... аз съм родена и възпитана да управлявам Вътрешните земи — каза тя. — Дори и да ме помолиш да изоставя всичко...

— Ти не би го сторила.

Разговорът им не водеше доникъде, нещата ставаха по-зле, а той харесваше Марта, при това много. Тя бе мила, сладка, но с желязна воля, скрита под изискаността. Истината бе, че я харесваше такава, каквата е, въпреки че тъкмо това щеше да ги раздели.

Целуна я силно и усети топлия ѝ език. След време се отдръпна, но съвсем малко.

— И така. Какво ще стане с нас? Тук ли ще се сбoguваме?

— Мисля, че трябва да си вземем довиждане до следващия път, когато ще се срещнем отново. — Усмивката ѝ бе топла, но хитра. — Ако нямаш нищо против, ще се представям за твоя годеница.

Той се разсмя.

— И ако откриеш някой, който ти харесва повече, той ще бъде изключително поласкан, че си отхвърлила Иън Сребърния Камък, убиеца на гиганти, заради него, нали така?

— Разбира се. — Тя кимна. — Но този някой трябва да е изключителен. Не бива да забравям, че може да дойде момент и ти да се осъзнаеш, нали така? Да знаеш, че за теб винаги ще има място във Вътрешните земи.

— Надявам се да мога да се отбивам често.

— Това би било чудесно — отвърна тя. — Не обещавам да те чакам, но... както вече казах, той трябва да е изключителен човек. — Тя погали корема си. — Няма да имаш нищо против ако имам дъщеря без теб, надявам се.

Мисълта за друг мъж в леглото ѝ притесни Иън много повече, отколкото би искал, но какво да се прави.

— Не, няма проблем — каза той.

— Лъжеш — разсмя се тя. — Толкова си странен в някои отношения.

— Това ще ти липсва.

Тя кимна отново.

— Да, ще ми липсва. И аз ще ти липсвам.

Той я целуна лекичко по устните.

— Това вече не е никаква лъжа.

— Дали мога още веднъж да ти напомня какво ще ти липсва?

— Това би било прекрасно. — Иън ѝ подаде ръка.

Тръгнаха обратно към сградата и се качиха на втория етаж, където бяха спалните на Иън и останалите.

Всички бяха вече будни. Арни и Тори прибираха багажа, а Маги, Ториан и Ивар дел Хивал седяха пред огъня, стиснали по една чаша димящ чай.

— Добро утро — каза Маги. — Добро утро и на теб, маркграфиньо — усмихна се тя. — Надявам се да не проявя прекалено нахалство, като те покания на чай тази сутрин, преди да си тръгнем. Мога да ти разкажа някои неща за твоя... приятел.

Марта се усмихна.

— Това ще бъде чудесно.

— Моля ви. — Иън вдигна ръка. — По-късно — настоя той. — Бихте ли ни извинили?

Той се обърна и последва Марта в спалнята с надеждата да не се е изчервил прекалено много.

После, когато тя бе в прегръдките му, вече нищо не го интересуваше.

Когато стигнаха на върха на хълма, Средището бе останало далече под тях, забелязаха черна птица да се спуска на спирали от синьото небе. Тя стресна коня на Тори — той си бе избрал своенравна черна кобила — докато спокойният кон на Иън бе навел глава и не забеляза нищо дори когато птицата кацна на дебел клон над тях.

— Поздрави — каза тя. — Дойдох да отнеса вест на тоз, що чака.

Да научи за вашите победи, да чуе за вашите подвизи.

Без колебание ми кажете туй, що трябва да знам.
Винаги готов съм да изслушам разказа ваш.

Иън огледа останалите един по един и се учуди, че всички чакат той да заговори. Дори и Арни, който държеше Мьолнир със същото внимание, с което Иън прикрепяше Гунгнир.

Нямаше защо да лъжат. Хугин или Мунин щяха да докладват на Харбард докъде са стигнали.

— Сигурен съм, че той вече е чул — започна Иън, — че сме живи. Сега сме се запътили към Брода на Харбард.

Щеше да е грешка те да носят диаманта от Брисингамен. Да, трудно можеха да изрекат намеренията си направо, нищо че носеха и Мьолнир, и Гунгнир, но тук щеше да им дойде на помощ малка хитрина.

— Закълни се, че ще отнесеш този диамант на нея, не на него — каза Иън.

— На него носим само мисъл и спомени — изграчи птицата. — Кажу „Отнеси го на Фрея“ и тъй ще сторя аз.

Отдавна служа като честен вестносец.
Много преди теб.

Птицата наведе глава.

— Може да се наложи да дадеш на приятеля си Хоузи малко време. Той...

— Орфиндел? — прекъсна го Тори. — Хоузи? Истинският ли? Сигурен ли си, че е жив?

Птицата тръсна пера.

— *Не твърдя това,
въпреки че го видях улисан в работа едва вчера
вечерта,
но може вече да се е свил и умрял,
въпреки че с нищо не показва подобно намерение.*

Маги наведе глава на една страна.

— Говорим за нашия приятел Хоузи, не за Харбард или някой друг превръщенец.

— *О! — рече птицата и сведе глава, за да я
имитира. — Ти ме нараняваш, много даже.
Казах, че приятеля ви аз видях, но аз
не твърдя туй, що не е истина.
Така да бъде.*

— Занеси го на Фрея — каза Иън. Метна диаманта във въздуха. Ако Хугин или Мунин можеха да бъдат спрени от Один, за да не предадат скъпоценния камък на Фрея, това вече щеше да се е случило с рубина.

Светът понякога бе по-предателски, отколкото на Иън му харесваше, но така се научаваш да имаш доверие единствено на тези, на които трябва.

Диамантът излетя във въздуха и пръсна слънчевата светлина в множество пъстри отблясъци, а ноктите на гарвана се сключиха около него с шумно щракване. Широките криле отново изпляскаха във въздуха и той полетя нависоко, докато се превърна в едва забележима точка над дърветата.

— Така — усмихна се Тори. — Предстои ни дълга езда.

Иън кимна.

— Да вървим.

Маги се разкиска.

— Вечно бързате. Такива сте вие мъжете. Не умеете да се насладите на момента. Хм... може би затова всички вие...

— Маги! — Тори се бе изчервил. — Престани.

Тя се разсмя.

— Виж ти, виж ти, виж ти. Просто си мислех, че може би затова така се нахвърляте на храната.

Иън се разсмя.

— Така — рече Ториан Торсен и подкара коня. — Денят напредва.

Ивар дел Хивал изсумтя.

— И аз не се подмладявам. Въпреки че понякога ми се иска да стана по-млад.

Арни Селмо поклати глава.

— Аз пък не искам — отвърна с тиха тъга той. Поклати глава. — Ако имах някакво желание, точно това не бих го поискал.

ГЛАВА 23

БРОДЪТ НА ХАРБАРД

Хоузи ги чакаше на стъпалата на къщата, дългите му крака бяха протегнати напред, ботушите — подпрени на един пън. Седеше там още откакто видяха къщата, преди повече от час и не бе помръднал: дялкаше някакво парче дърво, въпреки че бе прекалено рано да разберат какво точно майстори.

Той се усмихна, когато се приближиха, но не направи опит да се изправи.

Иън слезе от коня, стиснал с едната си ръка седлото, а с другата — Гунгнир. Не искаше да го хвърли. Ако го хвърлеше, то само щеше да се върне при Один.

— Той замина. Не се притеснявайте. — Хоузи протегна слабата си ръка. — Този път съм наистина аз — продължи той, а заваленият му говор едва се долавяше. — Разбирам, че поне един сред вас е проявил достатъчно разум — продължи той с усмивка, която смекчи порицанието, — за да усети, че той се преструваше на мен, докато аз лежах окован във вериги в пещерата, където обикновено държи Слейпнир. „Държеше.“ Дватама със Слейпнир заминаха.

— Нали няма да се обидиш, ако проверим сами? — попита Маги.

Ториан Торсен, Ивар дел Хивал и Арни заобиколиха къщата заедно. Иън отново бе удивен колко тихо може да се движи Ивар дел Хивал. Едрият мъж не издаде нито звук повече от Ториан, който напредваше безшумно с изваден меч. Арни им пазеше тила, Мьолнир бе увиснал в едната му ръка, за да не изпадне от кожения колан на кръста.

— Не, Маги, няма да имам абсолютно нищо против — отвърна бавно Хоузи. — Как мога да ви убедя?

— Това е той, никой друг. — Гласът от къщата накара Иън да подскочи. Помнеше този глас. — Надявам се да ми се довериш и за това, както ми се довери за толкова много други неща. — Тя стоеше на прага и изглеждаше същата, както и последния път.

Лъскавата ѝ бяла коса падаше по раменете, въпреки че на челото бе дръпната назад от две златни фиби. Кремавата памучна туника стигаше на няколко сантиметра над коляното, пристегната с колан, за да подчертае тънкия ѝ кръст и едрите гърди, които съвсем не изглеждаха прекомерно големи за жена с широки рамене. Както и предишния път, тя напомни на Иън за Рейчъл Маклиш, културистката — Фрея бе мускулиста, но в нея нямаше и следа от нещо мъжко в извивките на тялото.

Усмивката ѝ не слизаше от устните, когато приближаваше.

— Радвам се да те видя отново, Иън. И най-сетне да се запозная с теб, млади Ториан дел Ториан. А също и с теб, Маги Кристенсен.

Иън никога по-късно не успя да си спомни дали той сам ѝ даде копието, но тя се приведе, нито бързо, нито бавно, протегна ръка и то се озова в дланта ѝ.

Иън въздъхна, за да се освободи от сдържания дъх, въпреки че сам не бе забелязал, че не диша. Колко бе хубаво да не стиска копието на един бог в ръцете си. Свали ръкавиците и раздвижи пръсти, за да ги отпусне.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Аха. Виждам, че ме помниш. — Тя им даде знак да се приближат. — Влезте в къщата, моля, заповядайте... Хоузи? Бъди така любезен и покани и останалите трима. Вечерята ви очаква, а има доста неща, за които да поговорим.

Осем човека се скупчиха около масата, предвидена за четирима, и така вечерята стана прекалено интимна за вкуса на Иън. Младежът бе притиснат между Тори и Ивар дел Хивал.

Но затова пък яхнията бе гъста, с много месо, ябълковото вино — студено и сладко, а ябълковата баница, която Фрея извади с голи ръце от печта — само нещо значително по-горещо би могло да изгори плътта на аезирец — още по-сладка и великолепна, отколкото той си спомняше. Беше глупаво едно парче десерт да оказва подобно влияние, но всяка хапка заличаваше умората от пътя, наслоила се в ставите и мускулите.

Около него течеше разговор, но той седеше и слушаше с половин ухо. Арни, Ториан Торсен, Маги и Хоузи бяха решили да се отправят

към дома. Фрея им бе начертала карта на един от Скритите проходи, които отвеждаха в Новия свят, след като Маги отхвърли първия, който бе предложен, защото щеше да ги изведе някъде в Европа. Да, паспортите им наистина бяха в раниците, но на тях нямаше входни печати, а най-доброто бе да не привличат ничие внимание. А пък Хоузи изобщо нямаше паспорт.

Вторият Скрит проход излизаше някъде в Уисконсин, май така беше, и щеше да им се наложи да повървят до най-близкия град, за да хванат там автобус или самолет, или пък да си наемат кола, за да се приберат.

Тори и Ивар дел Хивал бяха решили да отидат до Владенията — може би все пак идеята на Один да ги насочи към Ториан дел Орвалд не бе чак толкова лоша, а и на Тори му се искаше да види дядо си отново и да се запознае с баба си. Те предполагаха, че Иън ще тръгне с тях и той сигурно щеше да тръгне, но...

Защо се чувстваше така потиснат?

Нещо тук не се връзваше.

— Извинете ме. — Той се отгласна от масата, стана и излезе в нощта. С крайчеца на окото си забеляза, че Тори също се надига, но спря, когато Маги го хвана за ръката.

— Остави го сам — каза тя.

Нощта бе тъмна като в рог, едва-едва осветена от трепкащите горе високо звезди. Облегна се на една от подпорите на къщата и въздъхна.

Марта му бе показала някои от съзвездията, а Иън се престори, че открива нови. Имаше един доста поочукан правоъгълник с три ярки звезди, застанали перпендикулярно, който тя нарече Чука на Тор, а също и едно доста широко Z, близо до хоризонта, на което забрави името.

Зачуди се дали и тя гледа тези звезди сега и дали той ѝ липсва.

Бавно и постепенно очите му свикнаха с тъмнината и далечният мрак доби очертания и форми, смътната мъглявина на самия край на поляната се оказаха дървета, а по-светло сивото бе пътят към къщата.

Той направи няколко крачки към единия край на къщата и се загледа надолу по склона към мястото, където река Гилфи ромолеше под звездите и полъскваше като гърчеща се метална змия. Беше красива по един студен и жесток начин.

Зад него вратата проскърца и Арни Селмо излезе.

— Ще си лягам. Имаш ли нужда от нещо?

Иън се разсмя.

— Арни, престани да се преструваш, че си ми паж. Приключихме вече с тая работа.

Арни също се разсмя.

— Да си кажа правичката, по-скоро мислех като твой наемодател — каза той с полусериозен глас. — Та като го казах, се сетих, че ми дължиш наем.

Иън кимна.

— Дадено. Ще ти напиша чек, щом се върнем.

— Добре. И не забравяй, че знам къде живееш, нали!

— Точно така.

— Ще се видим на сутринта. Утре ни предстои дълъг ден, затова си лягам рано.

Вратата се отвори и затвори отново. Иън се облегна на подпорната греда.

Вратата отново се отвори и той позна тежките стъпки на Тори.

— Е — каза Тори, докато лениво подхвърляше двете ябълки. — Маги каза да те оставя на спокойствие, но аз реших, че ти, ако искаш, сам ще ми го кажеш. Искаш ли да се прибера?

Иън поклати глава.

— Май не искам.

— Искаш ли да поговорим? — попита Тори.

— Нее — поклати глава Иън. — Май сам трябва да разбере какво ме тормози, преди да започна да говоря за него.

— Господ да ти е на помощ, ако разкриеш някоя слабост, без да си помислил за нея предварително, така ли? — засмя се Тори. — Е, ти си знаеш най-добре. Ако решиш да поговорим, нали знаеш...

— Да.

— Аз не съм от тези чувствителните представители на новия век, но поне съм ти приятел — продължи Тори.

— Забелязах. На Масата. — Иън поклати глава. Тори бе готов да се изправи и да приеме Болката вместо Иън. И това не бе просто

някакъв импулс, защото Тори не бе импулсивен. Мислил бе по този въпрос и го бе решил предварително. — Благодаря — каза той.

— Длъжник съм ти.

— И още как.

— Не отстъпваш значи — засмя се Тори. — Виж — каза той и сниши гласа си. — Двамата с Ивар си поговорихме. Ако решиш да дойдеш с нас във Владенията, няма проблем. Ако решиш да не идваш, пак добре. — Той стисна рамото на Иън.

— Кога тръгвате? — попита Иън.

— Щом просветлее — отвърна Тори. — Маги се съгласи да се прибере с татко, искам да се измъкна, преди да ѝ е хрумнало нещо друго. Но и в единия, и в другия случай ми кажи.

— Разбира се.

Тори подхвърли една от ябълките и я улови, а след това я ухапа.

— Отивам да ги дам на Среброчел — каза той с пълна уста, — така им казах вътре. — Той тръгна в тъмното. Скърцането на чакъла под краката му заглъхваше с всяка крачка.

— Иън. — Не бе чул стъпките на Фрея, нито пък бе забелязал светлината, когато вратата се бе отворила, но ето че тя бе до него, стиснала Убиеца на гиганти в ръка. — Може ли?

— Може ли какво?

Очевидно бе приела въпроса му за разрешение да закопчае меча на талията му.

— Светът е опасно място, Иън — каза тя. — Трябва да си готов да се сблъскаш с него. — Тя потупа ефеса на меча. — Мечът си го бива. А ти умееш да избираш добре спътниците си по-добре, отколкото сам предполагаш.

— За Арни ли говориш?

— Разбира се. — Тя кимна. — Отчасти. Освен всички други. Какво намери в него?

Иън сви рамене.

— Беше там и поиска да дойде. — Той разпери ръце. — Нямам представа.

Смехът ѝ прозвуча като тиха музика в мрака.

— Нямам никаква идея. Не ми се вярва, нищо че си толкова млад.

— А как е възможно той да...

— Да държи Мьолнир, без да се нарани ли? — Тя поклати глава. — Нямам представа. Знам само, че създателят на Гунгнир го е омагьосал, но докато е правел Мьолнир, е бил прекъснат и не знае какви думи е изрекъл. Можеш да го попиташ сам, но се съмнявам, че ще си спомни. Загубил е... не, лишил се е от толкова много неща, които е знаел, от самия себе си.

Иън съвсем не се учуди, когато разбра, че Хоузи е създал Гунгнир и Мьолнир.

— Чувал съм, че така става, когато остарееш.

— Ммм... така е. А някои неща са ти отнети — продължи тя — от тези, на които си вярвал. — Гласът ѝ бе станал по-студен. — Не съм... не съм свикнала да живея сама, а ти прокуди съпруга ми.

От всеки друг Иън би приел тези думи, изречени с този тон за заплаха, но не се почувства застрашен от Фрея.

— Искаш да оправя нещо ли?

— Не — отвърна тя. — Не съм много ядосана. Двамата с Харбард виждаме някои неща — някои важни неща — по различни начини и имахме нужда от ваканция един от друг. Може би само няколко години, може би няколко века. Само че в този момент не искам да живея сама. Ще помоля Арнолд да остане тук, с мен, поне за известно време. Отначало ще се противопостави на идеята, но след това ще се съгласи, стига да ми остане достатъчно време, за да го убедя.

— Богинята на плодородието трябва да знае достатъчно за мъжете, нали?

— Разбира се, че зная — засмя се тя. — Въпреки че само най-важните неща.

Отначало Иън се изненада, но след това се замисли. Това съвсем не бе лоша идея. Фрея нямаше възраст, когато човек погледнеше тялото ѝ, но бе невероятно стара. А Арни, Арни бе така изхабен в някои отношения.

— Храни го с ябълкова баница всеки ден и стопи част от годините му, нали?

— Добре. — Тя го докосна леко по рамото. — Знаех си, че ще разбереш. Благодаря ти.

— Но...

— Но недей да мислиш — каза тя и ръката ѝ посочи тялото ѝ, — че Арни е готов да се загледа по някоя млада жена. Само си помисли как ще го изплаша. — Тя задържа погледа му също както прави змия с някоя птица. — А и аз не съм млада жена, Иън. По-стара съм, отколкото би могъл да си представиш, и нямам нищо против да изглеждам на годините си.

Тя извърна поглед. Ето я, беше се превърнала в превита старица, кожата ѝ — сбръчкана от възрастта, бялата ѝ коса — увиснала, туниката — свободна на измършавялото тяло. — Но поне съм достатъчно мъдра — каза тя, а гласът ѝ бе немощен и леко писклив — и нямам намерение да се правя на Ефи Селмо.

Сигурно Иън бе примигнал отново, защото тя бе пред него в образа, в който я видя за пръв път, такава, каквато винаги щеше да остане в спомените му: млада, прекрасна, вечна.

— Ами Харбард. Той няма ли...

— Не, няма. — Гласът ѝ бе звънлив като водата на планински поток. — Арни е на сигурно място. Харбард не би се осмелил да се изправи срещу Гунгнир в моите ръце също както и ако беше в твоите. А Арни има Мьолнир; не е за подценяване. — Усмивката ѝ бе топла и уверена. — Имало е случаи Харбард да кривне от правия път, както и аз — призна тя. — Човек свиква с тези неща.

— Ами диаманта? А рубина?

Тя поклати глава.

— Не ти трябва да знаеш къде са — каза тя, а гласът ѝ бе леденостуден и далечен. — Просто помни, че се заклех да ги пазя, докато настъпи времето, и че макар и да съм по-стара от планините около нас, никога не съм пристъпвала дадената дума. — Тя въздъхна. — Стига сме приказвали за мен. Ами ти? Изглеждаш ми изморен, нямаш настроение.

— Да — кимна Иън. — Така е.

— Ще ми се разсърдиш ли, ако ти дам съвет? Старите глави са мъдри глави, понякога. Нали няма да ми се обидиш?

Той поклати глава.

— Неее.

— Тогава върни се в Хардуд. Почивай, докато се умориш да почиваш — каза тя. — Отдели време само за себе си. Научи още от Ториан дел Ториан, той има на какво да те научи. Остави Карин Торсен

да ти се извини, и то в присъствието на съпруга си. За нея ще бъде добре, а за теб — още по-добре. Наистина ще ти се отрази добре да чуеш извинението ѝ. Сигурно никога няма да чуеш извинението, което ти дължи баща ти, но...

— Това го преодолях преди години.

Тя кимна.

— Знам. — Ръката ѝ отново погали гърба му веднъж, два пъти. — Така че връщай се в Хардуд.

— Май така ще направя. — Защо ли мисълта, че ще се върне в Хардуд, го накара да се почувства така, сякаш товарът на света се бе махнал от плещите му? — Да, наистина, така ще направя.

— Добре. — Тя кимна. — А след това, когато си готов, работата чака. Стига все още да имаш желание да я свършиш. Докато си в Хардуд, направи нещо за мен, докато живееш в къщата на Арни.

— Да?

— Прибери всички картини, всички дреболии, всички спомени, останали от нея, и ги сложи някъде. Направи го нежно и внимателно — винаги се отнасяй към тях с уважение — но ги прибери. Боядисай стените, монтирай нови лъскави мивки, поръчай нова кухня. Направи мястото твое, вместо негово. Така ще бъде най-добре. Както за теб, така и за него.

— Не мога. — Той поклати глава. — Не мога да го направя без разрешението на Арни. — Не можеше да го направи и зад гърба на Арни. Да, промените наистина щяха да се отразят добре на приятеля му, но това щеше да погази паметта на Ефи, а Иън не искаше да постъпва така, не и без да е попитал Арни.

— Е — каза тя, — тогава остани с нас няколко дни и аз ще ти издействам това разрешение. — Тя се усмихна. — Много ме бива.

— Забелязах — отвърна Иън.

— Можеш и ти да помогнеш, ако искаш.

— Така ли?

— Можеш да използваш това. — Тя почука с нокът по пръстена на Харбард, все още на палеца му, където пасваше отлично. — Вярвай, концентрирай се и докато го носиш, ще установиш, че си убедителен, отколкото би трябвало. — Тя сведе глава на една страна. — Не е нужно да лъжеш. Честно ми кажи не си ли мислиш, че на Арни тук с мен ще му е по-добре в свят, пълен с възможности, отколкото да

се зазира в онзи мухлясал музей, посветен на бившата му жена, докато чака времето да умре?

Той погали тежкия пръстен на палеца си. Свали го, постави го на всеки един от пръстите си, а той, без видимо да се променя, му стана навсякъде. Значи пулсираше само когато се опитваше да убеди някого.

Не.

Иън свали пръстена на Харбард от палеца си и го пъкна в джоба си. Сигурно отново ще му се наложи да го използва, но не тук, не сега. Ще му бъде приятно да го задържи, но Иън познаваше някого, който си бе продал душата за един пръстен.

Младежът поклати глава. За пръв път, откакто се помнеше, изпита съжаление към баща си, не само обичайната омраза.

Фрея чакаше отговора му.

— Да — каза той. — Мисля, че на Арни наистина ще му бъде добре тук, поне засега. И ще ми бъде приятно да му го кажа — каза той бавно и внимателно, с пълното съзнание, че може да я обиди, но това не го интересуваше. — Но ще го сторя със собствения си глас, ще изпитам собствената си убедителност. Нищо повече.

— Аха — усмихна се тя. — Знаех си, че така ще кажеш, Иън. Казах, че можеш да използваш пръстена, не че трябва. — Тя се наведе и го целуна по бузата. — Върни се вътре, когато си готов.

— Добре.

Тя му обърна гръб.

— Фрея?

Спря и отново го погледна.

— Да?

— Благодаря ти.

Тя кимна.

— Пак заповядай, мой Сребърни камъко.

Когато тя се прибра, Иън отново остана сам.

Извади пръстена, който граф Пел Пелсон му бе подарил, и го нахлузи на безименния си пръст.

Ставаше му, не идеално както пръстена на Харбард, но и той не притежаваше магически свойства.

Иън отново огледа как двете ръце, поддържащи камъка, се бяха свили около зеления камък. Може би, за да напомнят, че съдбата на света е в ръцете на мнозина, а същевременно всеки я държи в своята

ръка. Това бе нещо, което си струваше да се запомни, и може би бе добре да носи този пръстен на лявата си ръка, ръката, по-близо до сърцето.

Само още малко време, каза той.

Още малко време ще отдели за себе си с Фрея и Арни. След това Иън щеше да поеме през Скритите проходи, но преди това по пътя смяташе да спре на хълма на Боин. Все още пазеше ябълковата семка в кесията, а Боин сигурно щеше да се зарадва на едно-две ябълкови дървета. Щеше да я попита.

— А след това — прошепна той на себе си, — след това ще се прибера у дома.

Издание:

Автор: Джоел Розенберг

Заглавие: Сребърният камък

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Калпазанов“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Никола Христов

Коректор: Никола Христов

ISBN: 954-17-0209-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4553>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.